BARRY EISLER

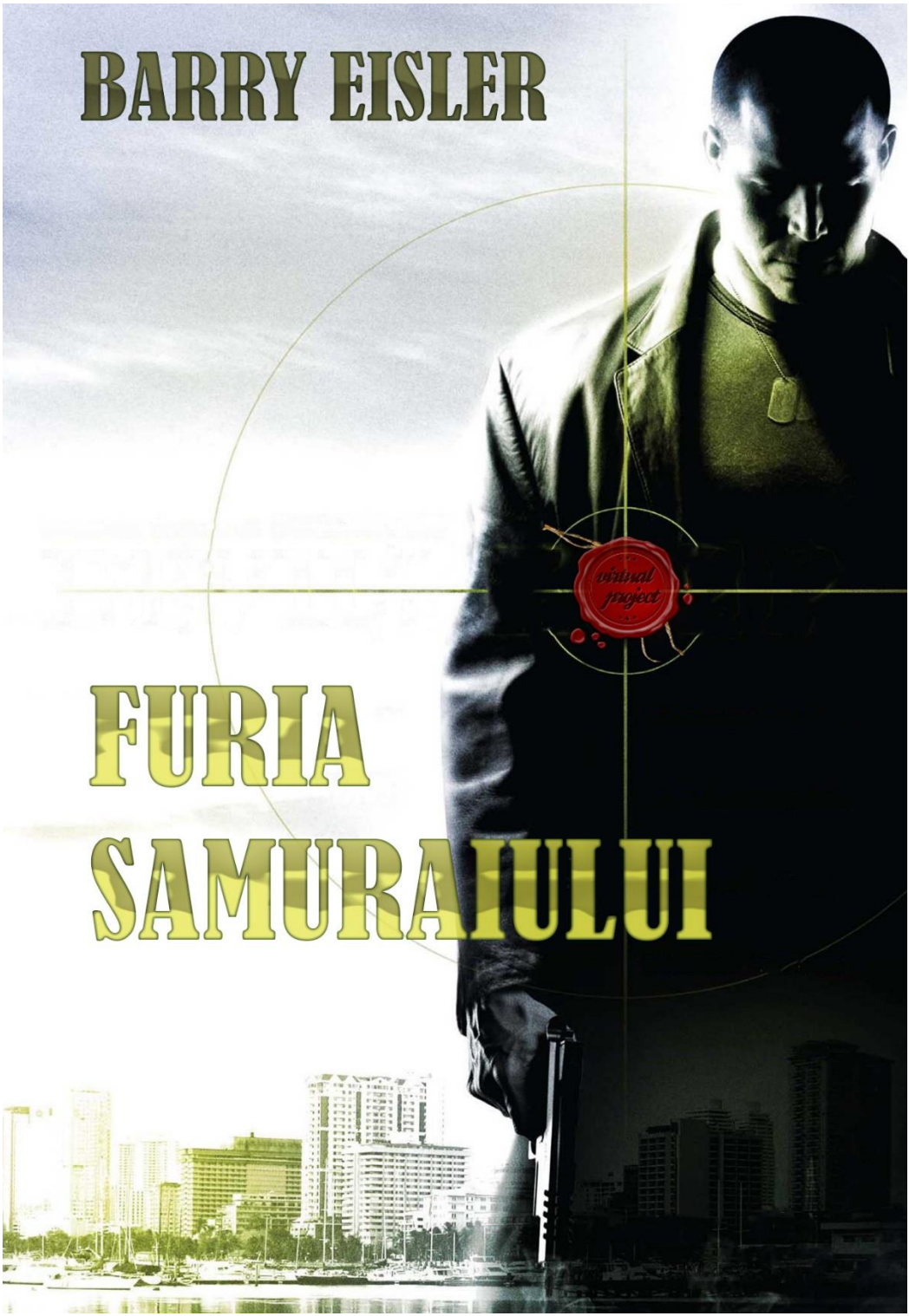

FURIA SAMURAIULUI

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #5

FURIA SAMURAIULUI

Original: *The Last Assassin*: *John Rain #5* (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2019

Introducere la noua ediţie

Cea mai mare parte a cărţilor pe care le scriu par să rezulte dintr-o întrebare de tipul „Ce-ar fi dacă?" De pildă, „Ce-ar fi dacă un asasin «lup singuratic» se îndrăgosteşte de fiica uneia dintre ţintele lui şi trebuie s-o protejeze de cei care au comandat crima, dar în acelaşi timp să-i ascundă adevărul despre fapta lui?" (*Asasinul din Tokio*: *Ţintele*) Sau „Ce-ar fi dacă agenţi CIA ar angaja un asasin pentru a ucide finanţatorul unor acte teroriste... care se va dovedi protejat de alţi agenţi CIA, iar asasinul va fi prins la mijloc?" (*Asasinul din Tokio*: *Jocurile căinţei*) Lucruri de felul acesta.

Întrebarea „Ce-ar fi dacă?" pe care m-am pomenit examinând-o când am început să scriu *Asasinul din Tokio*: *Furia samuraiului* a fost diferită. A avut o natură mai puţin operaţională şi mai degrabă personală. Respectiv, „Ce-ar fi dacă iubita agent Mossad a unui asasin ar deveni convinsă că el o va părăsi pentru o veche dragoste? Ar fi ea capabilă să-şi gestioneze nesiguranţa, gelozia şi alte sentimente nefamiliare sau va sfârşi folosindu-şi talentele profesionale în motive strict personale?" M-am pomenit atras de posibilitatea de a aduce personaje cu abilităţi extraordinar de letale pe un teren emoţional nefamiliar şi de a vedea cum vor reacţiona. De exemplu un individ obişnuit devine gelos va întreprinde doar un număr limitat de acţiuni. Însă dacă un asasin profesionist sau un agent al serviciilor secrete este prins în menghina „ochelarilor de cal" emoţionali, pot apărea rezultate complet diferite. Hmmm...

În felul acesta, baza pentru *Asasinul din Tokio*: *Furia samuraiului* a devenit o situaţie strict personală, care reprezintă o intruziune în viaţa profesională a distribuţiei mele de asasini – practic, reversul subiectelor romanelor anterioare, în care situaţia profesională reprezenta o intruziune în viaţa personală. Astfel, Rain va fi asediat de posibilităţile nou-descoperitei paternităţi, de complicaţiile cauzate de faptul că Midori ştia că el a fost implicat în moartea tatălui ei, de pericolele reprezentate de gelozia lui Delilah, ca şi de ponderea iminentei morţi a unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni şi aliaţi ai lui. Îmi place să-l deplasez pe Rain pe tot globul în aceste poveşti, iar aceasta a însemnat o oportunitate de a-l aduce pe un teren periculos de o natură complet diferită.

Multe îmi plac la romanul acesta, dar voi menţiona doar două lucruri de care sunt, realmente, mândru. Primul este episodul sumo din Wajima, Japonia. Confruntarea lui Rain şi Dox cu doi asasini sumo din *yakuza* a dus la una dintre cele mai încordate şi amuzante scene de acţiune pe care le-am scris vreodată. Şi – nu fac dezvăluiri – mai există o scenă despre care destui

cititori mi-au spus că i-a emoţionat până la lacrimi. Nu este uşor să-i faci pe oameni să ţină atât de mult la nişte personaje imaginare încât să plângă pentru ele, însă în *Asasinul din Tokio*: *Furia samuraiului* am reuşit asta.

Parcă-l aud pe Dox pufnind şi zicând:

— Imaginar? O să vedem noi cine-i imaginar, *amigo*!

Mai bine să nu argumentez cu el. Vă sfătuiesc să citiţi cartea şi să decideţi singuri.

Capitolul 1

Nu mi-au plăcut niciodată joburile din locuri noi, necunoscute. Nu ştii cum să intri şi cum să ieşi de acolo fără să fii detectat, nu ştii de ce instrumente vei avea nevoie pentru ţintă, nu ştii unde vei fi expus şi unde vei fi în stare să te contopeşti cu fundalul ori să dispari în mulţime.

Pentru a compensa, încep să studiez zona din exterior, pătrund în ea doar când am aflat cât mai multe detalii şi vin întotdeauna suficient de devreme pentru a mă familiariza cu terenul înainte de a sosi momentul să intru în acţiune. Tactici precum acestea m-au ţinut în viaţă, ba chiar şi rezonabil de prosper, în cei peste douăzeci şi cinci de ani de când mă ocup cu acţiunile în care am fost dintotdeauna cel mai bun.

Dar de data asta pregătirile au fost un act reflex, nu o necesitate. La urma urmelor, nu era un job. Terminasem cu viaţa aceea. Sau aproape că terminasem. Mai exista un ultim amănunt, unul important, însă pe acela nu voiam să-l confrunt deocamdată. Barcelona ar fi trebuit să fie un interludiu – plăcere, nu afaceri, şi era tulburător că o părticică a minţii mele părea să nu înţeleagă deosebirea.

Cu toate acestea, în circumstanţe care ne sunt străine, manifestăm tendinţa de a recurge la rutine, aşa că m-am pomenit utilizându-mi abordarea obişnuită. Ar fi trebuit să fi ştiut mai bine. Barcelona era nefamiliară, dar teritoriul real pe care încercam să navighez nu era marcat pe nicio hartă.

Am zburat cu un avion al companiei nipone JAL de la Tokio via Amsterdam şi am sosit pe aeroportul El Prat din Barcelona într-o seară blândă de iarnă, fără să am asupra mea nimic altceva decât geanta de voiaj banală şi costumul de afaceri simplu cu care eram îmbrăcat. În picioare purtam mocasini din piele maronie, cumpăraţi din raionul pentru bărbaţi al unui magazin din lanţul Aoyama; pe nas aveam ochelari cu lentile fără dioptrii, cu ramă din oţel făcută astfel încât să-mi oculteze trăsăturile; în buzunar ţineam un ghid în japoneză. Pentru primele zile petrecute în oraş aveam să fiu un *sarariiman* – „salariat" – anonim, recent divorţat, ai cărui copii au crescut şi au plecat de acasă, şi care căuta divertisment prin călătorii, ceva mai îndrăzneţe decât excursia de anul trecut în Hawaii sau Saipan. După sosirea lui Delilah, urma să mă metamorfozez în altceva.

Recepţionerii din Le Meridien Hotel de pe Las Ramblas mi-au vorbit lent într-o engleză cu accent catalan delicios, necesitate indicată de propriile mele tentative şovăielnice cu accent japonez greoi. Am moştenit trăsăturile chipului în cea mai mare parte de la tatăl japonez, iar contribuţiile mamei

americane au fost diminuate cu mulţi ani în urmă de chirurgia plastică. De asemenea, îmi venea uşor să joc teatru. Toată viaţa am interpretat roluri; desigur, nu am urmat nicio instituţie de artă dramatică, dar dacă ai rezistat atât timp ca mine într-o profesiune atât de criminală, literalmente vorbind, ca a mea, mai înveţi câte ceva.

Mă simţeam obosit. Schimbarea fusului orar nu a fost observată pe când aveam treizeci de ani, a devenit un factor iritant după patruzeci de ani, iar în prezent era mai vizibilă ca oricând. M-am dus direct în cameră, am comandat mâncare prin room-service, am făcut o baie fierbinte şi am dormit neîntors toată noaptea.

M-am trezit în zori. Până atunci nu fusesem niciodată în Barcelona şi voiam să văd oraşul în zori, când încă nu era în picioare, când încă nu-şi purta machiajul. Am făcut un duş rapid şi am ieşit din cameră odată cu ivirea soarelui dinapoia orizontului. Am scrutat strada în timp ce am trecut pe lângă ferestrele recepţiei, apoi am cercetat poziţii pentru ambuscade din faţa hotelului. Totul părea în regulă.

Am mers pe Las Ramblas şi răsuflarea mea forma aburi vagi în răceala aerului maritim al dimineţii, apoi m-am oprit. La zece metri mai departe, trei bărbaţi în salopete de salubrizare şi cizme din cauciuc rulau un furtun din care picura apă; caldarâmul era încă ud şi lunecos în urma muncii lor. Am rămas locului tăcut şi nu m-au observat. Au terminat cu furtunul, au urcat într-o camionetă şi au plecat. După ce sunetul motorului s-a stins, s-a lăsat liniştea şi am zâmbit, încântat să mă bucur de unul singur de oraş, măcar o vreme.

Am mers spre est, prin Barri Gòtic, cartierul gotic. Am simţit că ajunsesem în răstimpul foarte scurt dintre plecarea petrecăreţilor de astă-noapte şi sosirea primilor turişti ai dimineţii, şi am făcut o pauză, bucurându-mă de senzaţia că eram martorul unei tranziţii secrete. Am hoinărit mult timp, ascultându-mi paşii pe străzile înguste pavate cu piatră cubică, savurând aromele pâinii proaspăt coapte şi cafelei abia râşnite, privind cum locuitorii apăreau treptat dinapoia faţadelor vechi de secole ale unor clădiri pline de cicatrice, dar robuste, pentru a începe o nouă zi.

După micul dejun compus din croasanţi şi cafea *cortado*, am vizitat Ganiveteria Roca, un cunoscut magazin de cuţite despre care am citit când m-am pregătit pentru călătorie. Acolo, printre bricele din cositor, foarfecele din oţel şi alte obiecte din aceeaşi gamă, am ales un cuţit pliabil Benchmade, cu lama lungă de şapte centimetri şi jumătate. În ultimul an mă obişnuisem să port asupra mea o armă albă şi nu mă mai simţeam confortabil dacă nu aveam la îndemână ceva ascuţit.

Echipat corespunzător, mi-am început obişnuita explorare sistematică a

oraşului. Nu m-aş fi simţit în largul meu acolo până când nu învăţam cum să mă contopesc cel mai bine cu mediul... sau cum să fug, dacă tentativele de contopire ar fi eşuat. Aşa că am fost peste tot, în ziua aceea şi în cele cinci zile şi nopţi următoare, la toate orele din zi şi din noapte, cu toate mijloacele de transport. Am reţinut dispunerea străzilor şi străduţelor, poziţionarea secţiilor de poliţie şi a videocamerelor de securitate, ritmurile şi ritualurile pietonilor, turiştilor şi vânzătorilor.

Existau totuşi o mulţime de atracţii: aromele combinate de *tapas* şi şaormă pe străduţele şerpuitoare din El Raval, sunetele muzicii şi râsetelor ce răsunau în pieţele publice din Gràcia sau senzaţia brizei marine pe obraji şi în păr pe vârfurile muntoase Montjuic şi Tibidabo. Îmi plăcea că localnicii participau la slujbele religioase de dimineaţă în catedrale vechi de şase sute de ani. Îmi plăceau contrastele: gotic şi *modernista*, munţi şi mare, semnificaţie istorică şi spirit exuberant.

Iar atracţiile nu se limitau doar la oraş. Brusc, am devenit conştient de părinţii cu prunci. Erau peste tot: îşi împingeau copilaşii în cărucioare, îi purtau în braţe, le priveau feţişoarele cu un devotament foarte înduioşător. Tatsu, fostul meu duşman şi actual prieten din *Keisatsucho*, echivalentul japonez al FBI-ului, m-a avertizat că aşa va fi şi, ca în atâtea alte privinţe, a avut dreptate.

Tatsu nu m-a pregătit însă, şi nici n-ar fi putut, pentru numeroasele feluri în care vestea lui despre Midori m-a lăsat nedecis, confuz, aproape şocat. Am fost cât pe-aci să anulez întâlnirea cu Delilah, pe urmă am renunţat la ideea aceea. În primul rând, îi datoram o explicaţie. În al doilea rând, încă doream s-o văd, ba chiar foarte mult.

N-aş fi putut prezice niciodată afecţiunea care s-a înfiripat pentru Delilah sau cea pe care se părea că ea o avea pentru mine. În mod clar, primele noastre întâlniri au fost de rău augur. Mai întâi, Macao, unde am aflat că amândoi aveam aceeaşi ţintă. Apoi Bangkok şi Hong Kong, unde ea ar fi trebuit să mă manipuleze. În mod paradoxal, neîncrederea inerentă născută din activitatea pentru servicii secrete concurente – Delilah pentru Mossad, iar eu, liber-profesionist pe atunci, pentru CIA – a asigurat o temelie stabilă. Fiecare din noi recunoştea în celălalt un profesionist, un operator cu o agendă clară de lucru, o persoană pentru care imperativele de business aveau să învingă întotdeauna dorinţele personale. Toate acestea au devenit fundamentul pentru respect, ba chiar pentru înţelegere reciprocă, şi au oferit, într-un final, contextul pentru luxul unei afinităţi personale de netăgăduit. Amândoi ştiam că sexul nu putea duce nicăieri. Atunci, de ce să nu ne bucurăm de ceea ce aveam, indiferent despre ce ar fi fost vorba şi de cât timp ar fi durat?

Dar a durat şi s-a intensificat. Am petrecut o lună împreună în Rio, după care Delilah şi-a sfidat superiorii când i-au ordonat să-mi întindă o cursă. Am spus „sfidat", însă – la naiba! – aproape că i-a trădat. M-a avertizat despre ce va urma şi după aceea a acţionat alături de mine ca să pună lucrurile la punct. Probabil că între noi exista ceva valoros dacă reuşiserăm să evităm atâtea obstacole potenţial letale, iar Barcelona avea să însemne locul şi momentul pentru a stabili despre ce era vorba.

În ziua în care urma să sosească Delilah, m-am mutat din Le Meridien şi am făcut câteva cumpărături pentru tranziţia mea de la *sarariiman* anonim la personajul mai cosmopolit pe care-l consider mai apropiat de ceea ce sunt în realitate. Am cumpărat pantaloni, cămăşi şi un blazer din caşmir bleumarin de la Aramis din Eixample, lenjerie de corp, ciorapi şi câteva accesorii din Furest de pe Plaça de Catalunya, pantofi din Casas în La Ribera şi o geantă din piele în care să le pun pe toate, din Loewe, de la parterul magnificei Casa Lleó Morera de pe Passeig de Gràcia. Peste tot am plătit cash. După ce am terminat, am găsit o toaletă şi m-am schimbat în unele dintre hainele noi, apoi am luat un taxi până la Hotel La Florida, unde a făcut rezervare Delilah.

Călătoria cu taxiul din centrul oraşului a durat douăzeci de minute, în mare parte pe şoseaua şerpuită care urcă spre vârful muntelui Tibidabo. Efectuasem deja, bineînţeles, o recunoaştere a hotelului şi a împrejurimilor, în timp ce explorasem oraşul, dar drumul era la fel de impresionant şi a doua oară. Sub razele de soare ale sfârşitului după-amiezii, pe când taxiul urca serpentinele şoselei abrupte, oraşul şi toate posibilităţile lui apăreau sub mine, pe urmă dispăreau, ca să reapară ademenitor. După aceea au dispărut din nou.

Când am ajuns la intrarea hotelului, şapte niveluri de ipsos vopsit în gri şi ferestre cu balcoane cu o panoramă a Barcelonei şi a Mediteranei din depărtare, un uşier a deschis portiera şi mi-a urat bun venit. Am plătit taximetristul, am privit în jur şi am coborât din maşină. Nu aveam niciun motiv anume pentru a mă gândi că Delilah sau serviciul ei secret m-ar fi vrut mort – dacă aş fi avut, n-aş fi acceptat niciodată să mă întâlnesc cu ea acolo – , totuşi, am rămas locului câteva clipe după plecarea taxiului, pentru a examina posibile poziţii de ambuscade. Nu erau multe. Managerii proprietăţilor exclusiviste, aşa cum era La Florida, nu-i agreează pe cei care par să se învârtă pe acolo fără vreun motiv plauzibil. Ei presupun că asemenea inşi sunt paparazzi care aşteaptă să fotografieze celebrităţi, nu ucigaşi mânaţi de mijloace şi intenţii mult mai letale, dar rezultatul este acelaşi: un teren neospitalier care în acea zi acţiona în favoarea mea.

Uşierul a stat nemişcat, ţinându-mi geanta cu un profesionalism discret.

Domeniul era impresionant şi probabil că bărbatul se obişnuise cu oaspeţi ai hotelului care stăteau locului ca să admire împrejurimile. După ce am fost mulţumit, am aprobat din cap şi l-am urmat înăuntru.

Recepţia era luminoasă, totuşi intimă, din calcar, lemn de nuc şi sticlă. Exista o singură zonă pentru relaxare şi socializare, micuţă şi actualmente pustie. Se părea că nu aveam companie. Mi-am menţinut vigilenţa la un nivel ridicat, însă încordarea a coborât o treaptă.

O femeie drăguţă în costum business elegant mi-a ieşit în întâmpinare cu un pahar cu apă minerală şi m-a întrebat cum a fost călătoria. I-am răspuns că totul a fost în regulă.

— Iar dumneavoastră sunteţi domnul...? a întrebat ea într-o engleză cu un uşor accent catalan.

— Ken, am rostit numele sub care-i spusesem lui Delilah că voi călători. John Ken.

— Desigur, domnule Ken, vă aşteptam. Celălalt ocupant al camerei a sosit deja.

A făcut semn din cap unui tânăr dinapoia tejghelei, care a ieşit de acolo şi i-a întins o cheie.

— Aveţi camera 309 – favorita mea din hotel, dacă-mi permiteţi să vă spun, datorită panoramei. Cred că vă veţi bucura de ea.

— Sunt convins.

— Doriţi să vă ajute cineva cu bagajul?

— Nu, este în regulă. Aş vrea să mă plimb puţin înainte de a merge în cameră. Să văd hotelul. Este foarte frumos.

— Vă mulţumim, domnule. Dacă există şi altceva ce doriţi, vă rugăm să apelaţi la serviciile noastre.

Am încuviinţat în semn de mulţumire şi am pornit. O vreme m-am „plimbat" pe la parter, verificând totul – magazinul eterogen de cadouri, barul discret, salonul confortabil, casele spaţioase ale scărilor, lifturile nenumărate – fără să găsesc nimic anormal.

Am urcat pe scară până la etajul al treilea, m-am oprit în faţa uşii camerei 309 şi am ascultat câteva clipe. Dinăuntru nu se auzea nimic. Am lăsat jos geanta şi paharul gol, mi-am scos haina, m-am ghemuit şi am vârât cu zgomot cheia în broască. Nimic. Am ţinut haina în dreptul uşii şi am întredeschis-o foarte puţin. Tot nimic. Dacă înăuntru se afla un asasin, nu era un amator. Mi-am strecurat capul înăuntru şi l-am retras imediat. Am văzut doar un hol scurt, dincolo de care se întrevedea parţial o cameră. Nu am detectat nicio mişcare.

M-am ridicat, am scos cuţitul din buzunar şi l-am depliat silenţios.

— Bună! am strigat şi am păşit înăuntru.

Niciun răspuns. Niciun sunet. Am dat drumul uşii. S-a închis îndărătul meu cu un zgomot uşor.

— Bună! am strigat din nou.

Nimic.

— Ciudat..., am bombănit cu glas destul de tare pentru a fi auzit. Poate că am greşit camera.

Am deschis uşa, apoi i-am dat drumul să se închidă. Dacă cineva era ascuns înăuntru, i s-ar fi părut că plecasem.

Tot nimic.

Am mers de-a lungul peretelui holului, călcând cu grijă şi oprindu-mă după fiecare pas, ca să ascult. Pantofii mei Camper cu tălpi moi, recent cumpăraţi, nu scoteau niciun sunet pe podeaua din lemn lustruit. Am examinat fiecare segment al camerei care-mi apărea în raza vizuală pe măsură ce mă apropiam, concentrându-mă asupra porţiunii ce rămânea invizibilă.

Ajuns în capătul holului, am văzut întreaga cameră, mai puţin baia. Uşa ei era deschisă. Probabil că Delilah o lăsase aşa, ştiind că mă voi apropia tactic şi dorind să-mi uşureze intrarea, dar deocamdată nu eram sigur în privinţa asta.

Pe pat se vedea o foaie de hârtie, izbitoare la ochi în mijlocul cuverturii albe, imaculate. Am ignorat-o. Dacă eu aş fi organizat o cursă, aş fi aşezat foaia de hârtie pe pat, pe urmă aş fi ucis ţinta de pe balcon sau din baie, când s-ar fi aplecat să citească.

Uşile din sticlă ale balconului erau închise, draperiile erau trase şi am observat că afară nu se afla nimeni. Probabil că fusese tot mâna lui Delilah, care avea grijă să-mi coboare tensiunea.

Mai rămânea doar baia şi am început să mă destind puţin. Partea cea mai proastă în securizarea unei încăperi, mai ales dacă nu ai decât un cuţit şi este posibil ca individul celălalt să aibă o armă de foc, este securizarea *fatal funnel*[1], în care inamicul are poziţia dominantă şi o rază neobstrucţionată de foc. În cazul acesta, vulnerabilitatea îmi era considerabil diminuată prin reducerea ambuscadei la camera de baie.

M-am apropiat de uşa băii venind din lateral. M-am oprit şi am ascultat. Linişte. Am inspirat adânc, apoi am aruncat înăuntru haina făcută ghemotoc, ştiind că unui ţintaş îi va fi dificil să n-o urmărească instinctiv, fie numai şi o fracţiune de secundă, pe urmă am năvălit imediat după ea. Baia era pustie.

Am expirat prelung şi am mers pe lângă cabina de sticlă a duşului, spre

[1] În tactica de intervenţie a diverselor structuri de politie, *fatal funnel* reprezintă zona apropiată din faţa şi spatele unei căi de acces, ca de exemplu o uşă, pe o distanţă de câţiva metri. Poliţistul trebuie să evite staţionarea în aceste zone, întrucât sunt expuse şi automat periculoase. (*n.red.*).

fereastră. Aşa cum mi s-a făgăduit, panorama era impresionantă: într-o parte se vedeau oraşul şi marea, iar în partea cealaltă, piscurile înzăpezite ale Pirineilor. Am privit câteva minute şi am început să mă destind.

Am revenit la uşă şi m-am uitat pe vizor. Coridorul de afară era pustiu. Mi-am luat geanta şi paharul, le-am adus în cameră şi am ridicat foaia de hârtie de pe pat. Pe ea scria: *Sunt la piscină. Te aştept. D.*

Greu de refuzat o asemenea invitaţie. Mai întâi, am verificat camera în căutare de arme, apoi am rămas locului o clipă, fără să fac nimic altceva decât să respir până m-am simţit mai calm. Am vârât în buzunar biletul lui Delilah, mi-am aşezat haina pe un scaun şi am ieşit. După încă un minut intram într-un solar vast din sticlă şi piatră, cu plafoane boltite şi piscină cu apă scânteietoare şi fund din oţel inoxidabil.

Delilah era întinsă pe unul dintre şezlongurile tapiţate în roşu care înconjurau piscina. Purta costum de baie dintr-o singură piesă, albastru cobalt, care-i reliefa curbele. Părul blond îi era strâns la spate şi ochelari de soare uriaşi îi ascundeau trăsăturile. Arăta din cap până în picioare ca un star de cinematografie.

Am privit în jur. Nimeni nu mi-a declanşat vreo alarmă. O clipă am fost tulburat că până şi în acel moment, după toate prin care am trecut amândoi şi pe care le-am împărtăşit, tot simţeam că trebuia să fiu grijuliu. M-am întrebat dacă voi fi vreodată capabil să mă relaxez alături de ea sau alături de oricine altcineva. Poate că aş fi putut spera la aşa ceva cu Midori. La urma urmelor, nu acela era motivul pentru care regii din Evul Mediu îşi căsătoreau fiii şi fiicele, pentru a pecetlui alianţe de sânge şi a face imposibile crimele? Oare la bază nu stătea ideea că un copil este un atu care învinge orice, până şi resentimentele şi rivalităţile cele mai adânci, că el învinge chiar şi ura?

M-am apropiat şi m-am oprit la un metru înapoia ei. Am vrut să văd dacă îmi percepea prezenţa. Antenele lui Delilah erau printre cele mai sensibile pe care le cunoscusem, dar, pe de altă parte, puţini oameni se mişcă mai silenţios ca mine.

Am aşteptat câteva secunde. Ea nu m-a observat.

— Hei, am rostit încet.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors spre mine, apoi şi-a scos ochelarii de soare şi mi-a oferit un zâmbet luminos.

— Hei!

— Stau de ceva timp aici, să ştii, i-am zis. Am crezut că vei observa.

Zâmbetul nu i-a dispărut.

— Poate că ţi-am cântat, pur şi simplu, în strună. Ştiu că-ţi place să te simţi neauzit când te furişezi.

S-a ridicat în picioare şi m-a strâns în braţe, îndelung şi energic. I-am simţit vag parfumul, unul pe care nu-l mai întâlnisem nicăieri şi pe care-l voi asocia mereu cu ea. În jur erau oameni, totuşi, am început să ne sărutăm cu pasiune. Aşa se întâmpla de fiecare dată când ne reîntâlneam după ce fuseserăm separaţi o vreme, însă, de fapt, şi cu alte ocazii. Ceva ce ne împingea, pur şi simplu, să ne atingem mereu. Nu ştiam despre ce putea fi vorba, dar era copleşitor.

A trebuit să mă aşez pe şezlong înainte ca starea pe care mi-o cauzase ea să atragă atenţia altora. Delilah a râs, ştiind cu exactitate motivul pentru care întrerupsesem îmbrăţişarea, şi s-a aşezat lângă mine, punându-şi mâna pe piciorul meu.

— Când ai venit? m-a întrebat.

— În urmă cu câteva minute.

— Nu în hotel. În oraş, în Barcelona.

Am făcut o pauză, după care am recunoscut:

— De câteva zile.

Ea a clătinat din cap.

— Ce mai pierdere de timp! Să ştii că şi eu aş fi putut ajunge aici mai devreme. Însă eram convinsă că o să vrei mai întâi să arunci singur o privire.

— Bănuiesc că sunt predictibil.

— Înţeleg. Mă îngrijorează doar că nu voi avea nimic nou să-ţi arăt.

M-am uitat în ochii ei albaştri.

— Vreau să-mi arăţi totul.

Şi-a mutat mâna mai sus pe piciorul meu.

— Perfect. Ce-ai zice să-ncepem cu camera?

Ne-am grăbit, dar întoarcerea a părut să dureze mai mult decât drumul meu până la piscină cu câteva minute înainte. Am reuşit totuşi şi am scos-o pe Delilah din costumul de baie înainte ca uşa să se fi închis înapoia noastră.

Mi-am aruncat pantofii şi am intrat în cameră, sărutându-ne din nou, cu ea trăgându-mi cămaşa şi pantalonii. M-am oprit la piciorul patului, ca să ies din boxeri. Delilah a bâjbâit şi a vârât mâna brusc sub o pernă. Deşi verificasem deja toate locurile, m-am încordat, apoi am văzut că era doar un prezervativ. Faptul că nu s-a întins mai lent după el – îmi cunoştea obiceiurile şi ştia ce anume mă alerta – era dovada propriului ei abandon înaintea pasiunii, ca şi a abandonului meu, întrucât nu am sesizat gestul la timp, ca să fi făcut ceva în privinţa aceea.

S-a întins pe spate şi am trecut deasupra, înaintând între picioarele ei deschise. M-a sărutat din nou şi mi-a pus prezervativul chiar cu o clipă înainte s-o pătrund. O secundă m-am gândit la Midori şi am fost mulţumit că de data asta eram inteligenţi. Nu la fel s-a întâmplat şi pe insula Phuket.

Am făcut dragoste violent şi în grabă. N-am vorbit, cuvintele erau inutile, ci au fost doar icnete şi gâfâieli, iar în cele din urmă nişte gemete ascuţite care s-au auzit, probabil, din camera vecină.

După aceea, când am stat pe o parte, unul lângă celălalt, trăgându-ne răsuflarea, mi-am dat seama că, pentru câteva minute, conştientizarea aproape permanentă a securităţii de către mine a fost eclipsată temporar de patimă oarbă şi apoi de sentimentul de plăcere ce a urmat actului în sine. Pe de o parte, era eliberator – la naiba, însemna afirmarea vieţii! – să înţeleg că mă puteam bucura de asemenea momente. În acelaşi timp însă era neliniştitor. Încă nu-i povestisem lui Delilah ce aflasem despre Midori. Nu ştiam cum să-i spun şi nici când. Ştiam doar că niciodată nu avusesem nevoie de abilităţile mele pe cât urma să am în continuare pentru ceea ce intenţionam să fac.

Capitolul 2

Am petrecut restul după-amiezii şi al serii picotind, făcând din nou dragoste, pe urmă picotind iarăşi. Îmi amintesc că la un moment dat m-am gândit că era minunat că barcelonezii mâncau aşa târziu, pentru că altfel am fi ratat cina.

Într-un final, am izbutit să facem duş şi să ne îmbrăcăm, după care o maşină a hotelului ne-a dus la Torre d'Alta Mar, un restaurant cocoţat la şaptezeci şi cinci de metri deasupra mării, în vârful lui Torre de Sant Sebastián, umil dintre cele trei turnuri care deservesc sistemul de funiculare al oraşului. Delilah făcuse rezervarea şi, odată în plus, alesese bine. Panorama de trei sute şaizeci de grade era incredibilă, iar mâncarea într-o măsură şi mai mare: potârniche, homar şi file mignon, specialităţi catalane, ca fasole Ganxet şi şuncă Guijuelo, şi Idiazábal, o brânză bască minunată. Am băut două sticle de *cava* de la o vinărie locală numită Rimarts. Nu auzisem niciodată de locul acela, dar se pricepeau la ceea ce făceau.

N-am pomenit nimic de Midori. Părea prea devreme. Abia ne reîntâlniserăm, iar cina şi atmosfera erau deosebite şi nu voiam să le stric sub nicio formă. De asemenea, după orele de sex, eram, pur şi simplu, prea confuz, nu numai despre ceea ce urma să fac, ci chiar şi despre ceea ce doream.

Ca atare, am rămas la subiecte familiare, în principal muncă şi călătorii. Delilah mi-a zis că era tot în concediu, aşteptând terminarea anchetei Mossadului despre evenimentele din Hong Kong, unde ea a încălcat ordinele

şi m-a ajutat. Israelienii au pierdut acolo un om bun şi unii considerau că a fost vina ei. Ştiam, desigur, mai bine cum au stat lucrurile, însă era imposibil ca Delilah să mă cheme pentru a depune mărturie.

— Nu-mi pasă, a precizat ea. Sunt fericită că am atât timp liber.

Am aprobat din cap.

— Chiar mă-ntrebam cum ai reuşit să scapi pentru vacanţa asta, aici.

A ridicat paharul.

— Aş zice că totul a mers bine.

Am ciocnit paharele şi am băut.

— Şi cum te aştepţi să se termine? am întrebat-o eu.

— Nici măcar nu mă gândesc la asta.

O cunoşteam totuşi bine şi m-am mulţumit să zâmbesc înţelegător. Lui Delilah nu-i plăcea să accepte mizerii de la presupuşii ei superiori şi, de fapt, de la nimeni.

După câteva secunde, a ridicat din umeri.

— Sunt niţel îngrijorată. Nu atât de mult dacă voi fi repusă în funcţie, dacă voi fi sancţionată sau altceva de felul ăsta. Mai degrabă... detest, pur şi simplu, felul cum se folosesc de mine şi după aceea mă judecă pentru că am făcut joburile la care m-au trimis chiar ei. Ai fi zis că moartea lui al-Jib va însemna un atu mai presus ca orice, dar n-a fost aşa.

Ali al-Jib a fost un terorist din reţeaua lui A.Q. Khan, care a încercat să cumpere materiale nucleare pentru construirea unei bombe. Delilah l-a ucis în Hong Kong, o ţintă oportună, iar în prezent acţiunea aceea era, probabil, singura care o mai apăra de detractorii din Mossad.

— Au şi ei priorităţile lor, am comentat.

— Da, şedinţele la care se ţâţâie din buze, alea sunt priorităţile. Îţi jur, uneori simt că ar trebui să le spun să se ducă dracului.

— Şi eu am avut de-a face cu de-ăştia, am zis, pe urmă m-am întins şi am prins-o de mână. Nu le îngădui să te doboare.

A surâs şi mi-a strâns mâna.

— Nici măcar nu m-am mai gândit la asta de când te-am văzut. Mă rog, mai exact de când am început să vorbim despre asta.

— Atunci, poate că ar trebui să mă vezi mai des, am rostit fără să-mi fi dat seama.

Mi-a strâns iarăşi mâna.

— Mi-ar plăcea.

Nu am răspuns.

Am terminat cina după miezul nopţii şi am pornit spre vest, intrând în La Ribera. Era în timpul săptămânii, totuşi, El Born, una dintre străzile cele mai vechi din oraş şi inima lui La Ribera, era animată, cu mulţimi revărsându-se

din tavernele ce mărgineau strada şi din restaurantele şi cluburile din jur. Am izbutit să găsim o masă la un bar numit La Palma, un local vechi şi frumos, fără pretenţii, cu butoaie de vinuri în colţuri şi cârnaţi atârnând sub grinzile plafonului. Am comandat pentru fiecare câte un pahar cu Highland Park din 1958, unul dintre cele mai bune single malt din lume – ridicol la preţul de 150 euro paharul, dar viaţa este foarte scurtă.

După aceea ne-am plimbat din nou. Delilah şi-a trecut braţul pe sub al meu şi s-a lipit de mine în aerul rece al nopţii. Am simţit gestul atât de natural, încât aproape m-a îngrijorat. M-am întrebat cum ar fi fost să fie aşa tot timpul. Apoi m-am gândit la Midori.

Am mers spre sud, în Barri Gòtic, unde labirintul de străzi pavate cu piatră s-a îngustat şi mulţimile s-au redus. În scurt timp ecourile paşilor noştri, zidurile adumbrite ale catedralelor întunecate şi apartamentele cu ferestre acoperite de obloane ne-au fost singurii însoţitori.

La câteva străzi spre vest de Via Laietana, am auzit nişte tineri vorbind tare în engleză şi, când am ocolit un colţ, am văzut că erau patru şi veneau în direcţia noastră. După îmbrăcăminte şi accent am bănuit că erau britanici din clasa muncitoare, făcând parte, probabil, dintre suporterii de fotbal ai grupării „hooligans”; după volumul şi agresivitatea glasurilor, am bănuit că erau beţi. Impresia mea imediată a fost că au încercat să agaţe localnice din La Ribera, nu au găsit prostituate după gustul lor pe Las Ramblas şi în acel moment reveneau în La Ribera pentru a-şi încerca iarăşi norocul. Vigilenţa mi-a crescut o treaptă. Am simţit degetele lui Delilah strângându-mi foarte uşor braţul. Mă anunţa că a observat şi ea problema potenţială.

Strada era îngustă, aproape o ulicioară, şi nu era prea mult spaţiu pentru a-i lăsa să treacă pe lângă noi. Am împins-o pe Delilah spre stânga, ca să am braţul drept cât mai liber.

Tinerii ne-au văzut şi au încetat să mai strige. Nu era un semn bun. Apoi au încetinit. Asta era şi mai prost. După care unul dintre ei s-a desprins şi a venit spre noi, iar ceilalţi l-au urmat. De acum era de-a dreptul neplăcut.

Am scos cuţitul şi l-am ţinut ascuns, lipindu-l cu degetul mare de palma deschisă. Voiam ca nimeni să nu ştie că în joc exista o armă albă, până nu hotărâm să le-o prezint în mod oficial.

Speram să trecem, pur şi simplu, pe lângă ei, eventual încasând un umăr predictibil în drum. Ei s-au răspândit însă într-un evantai destul de larg pentru ca trecerea să nu fie o opţiune. O puteam totuşi face destul de uşor. M-am gândit să-l dobor pe cel mai apropiat cu *osoto-gari*, o aruncare de judo fundamentală, dar puternică, din partea căreia mă aşteptam să modifice atitudinea celorlalţi trei. Aş fi procedat exact aşa dacă Delilah ar fi rămas în spatele meu. Dar ea se afla imediat lângă mine şi astfel îmi stătea în drum.

Am simţit-o încetinind şi a trebuit să încetinesc şi eu.

O idee paranoică a încercat să mă înhaţe: era posibil ca Delilah să fi pus totul la cale. Am ştiut însă chiar în aceeaşi clipă că nu era vorba despre aşa ceva. În primul rând, cei patru erau prea tineri. Energia pe care o degajau era prea încinsă, prea agresivă. Pentru profesionişti, violenţa este o meserie. Pentru tipii aceia, părea o oportunitate.

În plus, Delilah nu m-a condus în direcţia aceasta pe durata plimbării, aş fi observat aşa ceva.

Ne-am oprit toţi şi ne-am privit. *Acum începe*, am reflectat.

— Frumoasă seară, nu-i aşa, doamnelor? a rostit englezul care venise primul pe partea noastră din stradă.

Mă privea cu un rânjet larg.

— Tu trebuie să fii şeful, am răspuns cu glas scăzut şi calm.

— De ce? a întrebat el încruntat.

— Ai venit primul încoace, iar prietenii tăi te-au urmat. Acum eşti primul care a vorbit. Bănuiesc că asta înseamnă că eşti şeful. Mă-nşel?

Am privit în spatele nostru, ca să mă asigur că nimeni nu se apropia din cealaltă direcţie – era pustiu –, apoi m-am uitat la ceilalţi trei.

— Sau şeful este altul dintre voi? Haideţi, care-i?

Abordarea mea nu se desfăşura aşa cum speraseră. Nu eram speriat. Nu eram un fanfaron. Dacă idioţii ar fi avut cât de cât inteligenţă, şi-ar fi dat seama că în acel moment eu eram cel care-i aborda pe ei.

— Da, eu sunt şeful, aşa-i, a zis primul tânăr încercând să recapete iniţiativa.

Am încuviinţat din cap, ca şi cum aş fi fost impresionat.

— Este foarte curajos din partea ta s-o spui.

— De ce?

I-am zâmbit. Zâmbetul nu era deloc plăcut.

— Fiindcă ştiu că trebuie să te omor pe tine primul.

El şi-a privit prietenii, ca şi cum s-ar fi asigurat de prezenţa lor permanentă, apoi a revenit spre mine. Am simţit că începea să reconsidere situaţia.

Însă unul dintre prietenii aceia era prea idiot sau beat, ori ambele, ca să înţeleagă în ce poziţie se aflau. A strigat:

— Te face labagiu, omule. Accepţi asta?

La naiba!

— Nu fac pe nimeni labagiu, am rostit cu glas tot calm şi egal. Spun doar că niciunul dintre noi nu vrea să strice seara celorlalţi. În clipa asta La Ribera este ca un party în aer liber. Nu într-acolo vă duceaţi?

Ultima întrebare era plănuită: nu o comandă, ci doar un memento, o

simplă sugestie care putea fi acceptată fără pierderea prestigiului. Şi uitându-mă în ochii individului, puteam spune că voia s-o accepte. Asta era bine.

Şi-a privit iarăşi prietenii. Din păcate, ei nu i-au oferit ceea ce spera să găsească. S-a uitat din nou la mine şi am văzut că decisese. Decisese greşit.

A început să se apropie, ridicând braţul, probabil pentru a mă împunge cu degetul în piept sau alt gest clasic şi idiot care înseamnă următorul pas spre violenţă. Nu ştia că eu nu credeam în paşi. Îmi place să ajung la destinaţie pe drumul cel mai scurt posibil.

Dar înainte de a mă mişca şi a-l doborî, Delilah s-a băgat între noi. Fusese atât de silenţioasă, şi tânărul fusese atât de concentrat asupra mea, încât el a avut nevoie de o clipă să se adapteze. A făcut o pauză şi a dat să spună ceva. N-a mai avut însă şansa de a rosti măcar o silabă.

Delilah i-a expediat o lovitură frontală cu piciorul, de jos în sus, direct în testicule. El a scos un sunet pe jumătate icnet, pe jumătate regurgitare şi s-a îndoit din mijloc. Delilah s-a apropiat şi l-a călcat violent pe piciorul dinspre ea. Tânărul a icnit din nou şi a încercat să se retragă. Când piciorul din faţă i s-a extins, ea s-a rotit şi i-a expediat o lovitură dintr-o parte în lateralul genunchiului. S-a auzit un trosnet oribil şi el s-a prăbuşit pe caldarâm cu un urlet. Am văzut-o pe Delilah apreciind distanţa. Apoi a făcut un pas înainte şi a şutat cu toată forţa, în stilul fotbaliştilor, drept în chipul lui. Sângele i-a ţâşnit din nas şi tânărul a urlat din nou, ca un şoarece de câmp care este spintecat de un şoim.

Delilah s-a oprit şi s-a uitat la ceilalţi trei. În expresia ei nu exista o provocare anume, ci doar o întrebare: *Cine vrea să urmeze*?

Toţi s-au holbat de la ea la compatriotul lor care se zvârcolea şi zbiera, apoi din nou la ea. În cele din urmă, unul dintre ei a bolborosit:

— De ce... de ce-a trebuit să faci asta?

Dacă m-aş fi simţit mai vorbăreţ sau doar măcar predispus spre bunătate, i-aş fi explicat că aia fusese o „lovitură finală". Ideea este că atunci când te atacă nişte simpli bătăuşi, nu profesionişti, trebuie să-i faci unuia dintre ei ceva atât de oribil, atât de gratuit vătămător, încât mentalitatea colectivă a celorlalţi trece de la *Ia să tăbăcim nişte funduri*! la ceva mai degrabă de felul *Slavă cerului că n-am fost eu*! Şi în timp ce ei sunt astfel paralizaţi de *schadenfreude*[2], te poţi îndepărta neatins.

În clipa de faţă ei aveau nevoie de o sarcină care să le concentreze atenţia împrăştiată.

— Ar fi bine să vă duceţi prietenul la un spital, am sugerat inexpresiv,

[2] Bucuria de răul altuia (în lb. germană, în original). (*n. trad.*).

ştiind că asta va fi de ajutor.

Am atins-o pe Delilah pe cot şi am plecat.

În drum spre hotel, am schimbat două taxiuri. N-avea rost să uşurăm misiunea cuiva de a se interesa cine eram sau unde mergeam. Am preferat să ţinem ochii plecaţi şi gura închisă.

După ce am ajuns în La Florida, am intrat primul în cameră, apoi am închis uşa în urma noastră. Patul fusese făcut, luminile erau discrete şi atmosfera senină părea suprareală după cele ce tocmai se petrecuseră pe stradă. Delilah şi-a scos pantofii şi i-a examinat. Probabil că unul din ei fusese stropit de sânge, fiindcă a intrat cu el în baie. Am auzit apa curgând, pe urmă oprindu-se. După un moment a revenit şi a pus pantofii laolaltă pe podea, lângă fereastră. S-a aşezat pe pat şi m-a privit, cu obrajii încă dogorind învăpăiaţi.

— Îmi pare rău, a zis ea.

Am strâns din umeri.

— Mă bucur că episodul de pe insula Phuket a fost măcar pe jumătate consimţit. Cred că aş mai şchiopăta şi acum dacă ar fi fost altfel.

Amândoi am râs mai copios decât merita de comentariul meu şi mi-am dat seama că eram încă euforici. Aşa se întâmplă, de obicei, după un act de violenţă. M-am întrebat dacă Delilah recunoscuse indiciul, la fel ca mine.

Când ne-am oprit din râs, am spus:

— Nu m-aş fi oprit totuşi să mă lupt. Aş fi trecut printre ei, mai departe, înainte să fi avut ocazia să-şi mobilizeze curajul.

Ea a aprobat din cap.

— Abia ulterior mi-am dat seama că aşa gândeai. Eu însă n-am forţa ta în trunchiul superior. A trebuit să joc altfel. În plus, trebuie să recunoşti, eu pot aduce în ecuaţie un element de surpriză de care tu nu eşti capabil.

— Asta-i adevărat. Cred că va trebui să ne obişnuim unul cu celălalt.

N-am fost sigur de felul cum au sunat cuvintele acelea, aşa că am adăugat:

— Cu felul în care facem lucrurile. (Nu, nici aşa nu era bine.) Ca să putem... aborda mai bine situaţii de felul ăsta.

Ochii i s-au îmblânzit şi a surâs uşor, şi am simţit că mă deslușea foarte bine.

— Crezi că ar trebui să ne obişnuim unul cu celălalt? a întrebat, ignorându-mi toate precizările idioate.

Am privit-o. N-am ştiut ce să spun.

— Nu cred că-i o idee rea, a continuat ea cu acelaşi zâmbet blând. Şi eu m-am gândit la asta.

— Serios?

— Bineînţeles. Tu nu te-ai gândit?

M-am aşezat pe pat, lângă ea. Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ba da, m-am gândit.

Delilah şi-a pus palma pe coapsa mea şi a strâns.

— E bine.

Trebuia să-i spun. Iar dacă n-o făceam în acel moment, mai târziu ar fi părut ca o înşelătorie.

— Însă recent, imediat după ce am vorbit cu tine ultima dată, am primit nişte... veşti.

Presiunea degetelor ei a slăbit.

— Aşa...?

— Mai ţii minte discuţia pe care am avut-o în hotelul Peninsula din Hong Kong? am întrebat-o.

Cuvintele îmi ieşeau repede, dar îmi era imposibil să le încetinesc.

— În noaptea în care mi-ai povestit despre Dov. Ţi-am spus că există o femeie, o civilă pe care am rănit-o prin ceea ce am făcut.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, se pare că ultima dată când am fost cu ea, şi asta a fost înainte de a te întâlni, noi n-am fost... n-am fost chiar atenţi. Aşa că se pare...

— Ah, *merde*...

— Aşa că se pare că există un copil. Un băiat.

A urmat o pauză lungă. Am stat nemişcat, cu inima continuând să-mi bubuie, întrebându-mă ce se va întâmpla în continuare.

— Ea te-a contactat? a întrebat Delilah.

Am clătinat din cap.

— Am un prieten în serviciile secrete japoneze, care a obţinut nişte fotografii de supraveghere cu ea şi copilul, făcute de duşmanii mei. Ei nu ştiu cum să-mi dea de urmă, aşa că speră că voi reapărea pe lângă ea. De aceea o ţin sub supraveghere.

— Ea se află în pericol?

— Nu. Nu cred.

— Cum o cheamă?

Am făcut o pauză, dar n-am vrut să par că aş fi ascuns ceva.

— Midori.

— Este un nume frumos.

— Da.

— Oamenii aceia... speră că vei afla despre copil? Şi că, dacă vei afla, te vei duce la Midori?

— Da, aşa se pare.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Cred că ai un plan. Altfel, n-ai fi deschis subiectul ăsta.

Mi-am masat tâmplele şi am căzut pe gânduri.

— Nu sunt nici măcar sigur că este copilul meu. Însă trebuie să aflu. Poţi înţelege asta, nu?

A urmat altă pauză lungă. Mâna lui Delilah continua să fie pe coapsa mea, dar în acel moment se simţea ca un simplu obiect inert.

După un moment, ea a răspuns:

— Da, pot înţelege. Dar din ceea ce ai menţionat, în chiar clipa de faţă Midori şi băiatul nu se află în niciun pericol. Dacă te duci la ei, i-ai putea pune în pericol şi te-ai putea pune şi pe tine în pericol.

A tăcut puţin, după care a adăugat:

— Însă asta o ştii şi tu.

— Da.

Şi-a ridicat mâna de pe piciorul meu.

— Bun, nici nu mă aşteptam să ne rezolvăm cumva relaţia noastră nebună în numai câteva zile petrecute împreună. Avea să dureze oricum. Aşa că trebuie să faci ceea ce trebuie să faci.

Am privit-o în ochi.

— Îmi pare rău.

A clătinat din cap.

— Nu-i vina ta.

După aceea a izbucnit în râs.

— Lucrurile nu-s niciodată simple pentru noi, aşa-i?

— Ar fi trebuit să nu-ţi spun? Nu dispunem de mult timp împreună şi nu vreau să-l stric.

— N-ai stricat nimic. Mă bucur că mi-ai zis. A fost un gest de respect.

— Şi ce facem acum?

— Ne bucurăm de timpul pe care-l avem împreună. Ca întotdeauna.

Nu doream totuşi să fie ca întotdeauna. Doream să fie mai mult decât atât şi în clipa aceea începeam să înţeleg că Delilah dorea la fel.

Am vrut să-i spun toate astea. Dar n-am făcut-o. Am spus numai:

— Mulţumesc.

A clătinat din cap şi a zâmbit.

— Mă duc să fac o baie. Vrei să vii şi tu?

Am privit-o, tot vrând să spun mai multe, tot neştiind cum.

— O baie ar fi excelentă, am zis.

•••

Mai târziu, Delilah stătea întinsă lângă Rain în beznă. Lumina slabă dinspre Luna pe jumătate plină răzbătea printr-o fereastră şi femeia îl privea cum dormea, în felul lui silenţios, aproape înspăimântător. Cei mai

mulţi oameni ar fi fost tensionaţi toată noaptea după un episod, precum cel din Barri Gòtic – Delilah era tensionată –, însă John a adormit aproape imediat după ce s-au vârât în pat.

El putea fi atât de blând cu ea când erau numai ei doi, încât îi venea greu să-şi amintească lucrurile de care era în stare. Dar femeia i-a văzut şi cealaltă latură, mai întâi în Macao, apoi în Hong Kong, şi a simţit-o ieşind la suprafaţă din nou în seara aceea în Barri Gòtic. Delilah nu i-ar fi spus, însă i-a atacat pe britanicii aceia beţi, pe de o parte, fiindcă s-a temut de ce ar fi fost el în stare dacă n-ar fi făcut-o ea. L-a observat palmând ceva din buzunarul frontal înainte de înfruntare şi a bănuit că era un cuţit. Da, ea l-a rănit grav pe tânărul acela, dar, pe de altă parte, era aproape sigură că John l-ar fi omorât.

Înainte de culcare, au făcut din nou dragoste, în cadă. Delilah a fost mulţumită şi a considerat episodul ca fiind un semn bun. Era adevărat, trebuiau să rezolve o situaţie nouă, aşa cum se părea că se întâmpla cu regularitate, totuşi, nu le afecta atracţia reciprocă fundamentală. Femeia spera, de fapt, că nu situaţiile acelea le alimentau afinitatea. Ea a mai avut asemenea relaţii, care au fost impulsionate sau de caracterul ilicit, sau de pericol, sau de alt fior similar. Delilah nu voia ca şi cu John să se întâmple la fel. Dorea ceva mai stabil. Ceva...

Surâse. Cuvintele care-i veniseră şi pe care nu voia să le rostească erau *de durată*.

A fost conştientă de sentimentele acestea înainte să-l întâlnească aici, dar nu le-a recunoscut pe deplin. S-a temut. Însă în acel moment, când se confrunta cu posibilitatea de a-l pierde, în favoarea altei femei care a aruncat pe masă un atu, nu se mai putea ascunde nici înaintea speranţelor.

Îşi dădu seama că gândea în ebraică şi asta era ciudat. Franceza era graiul ei prestabilit pentru relaţii sentimentale. Unica excepţie a fost Dov şi ea înţelese, cu mâhnire, că John a ajuns, probabil, să ocupe un loc similar în conştiinţa ei, locul unde îşi ţinea limba maternă, prima iubire, poate şi adevărata personalitate.

Îl privi pe bărbat. Se simţea bine alături de el, realmente, se simţea bine. Nu era la fel cum a fost cu Dov, dar aşa ceva ar fi fost imposibil. L-a cunoscut pe Dov înainte să se fi format ea însăşi ca individ, pe când era inocentă, ba chiar lipsită de apărare. Mai precis, pe când nu era decât o fetişcană. Fetişcana aceea a dispărut de mult şi atunci cum se mai putea aştepta la o dragoste ca a ei?

Oricum, relaţia ei cu John avea particularităţi care nu s-au manifestat cu Dov sau cu orice alt bărbat. Ea şi cu Rain făceau parte din aceeaşi lume. Fiecare înţelegea obiceiurile celuilalt şi nu-i judeca trecutul. Ei recunoşteau

şi acceptau povara pe care o purtau din faptele pe care le-au comis. Înţelegeau că povara îi separa irevocabil de societatea civilă şi în acelaşi timp îi aducea împreună ca un semn secret.

Iar peste toate astea, Delilah n-o putea nega, exista o afecţiune personală uimitoare şi sexul care o însoţea.

Totuşi, ea nu credea că era tocmai iubire, ci mai degrabă... eventualitatea unei iubiri. Se întrebă o clipă care era deosebirea sau dacă ea va cunoaşte vreodată măcar diferenţa, dar nu voia să se gândească la asta în acel moment.

Se îndoia că John vedea situaţia clar şi asta o îngrijora. Era un profesionist superb, însă, din câte ştia ea, până atunci nu a fost nevoit vreodată să-şi utilizeze talentele speciale când a fost implicat emoţional în asemenea grad. Putea să dea greş. Putea să fie ucis. Şi pentru ce?

Îşi asuma un risc în a merge şi a-i vedea pe Midori şi pe copil. Chiar el a recunoscut asta. Iar un bărbat ca John nu şi-ar fi asumat niciodată un astfel de risc, decât dacă spera să câştige ceva serios de pe urma lui.

Delilah căzu pe gânduri. Ce făceau bărbaţii când se confruntau cu o decizie dificilă? O amânau, încercând să obţină mai multe date. Poate că el voia numai asta. Totuşi, o durea să ştie că exista până şi o decizie care trebuia luată.

A încercat mereu să fie realistă, să-şi stăpânească speranţele. Ştia că nu avea niciun viitor în Mossad. Şefii serviciilor secrete o foloseau pentru acţiuni la care se pricepea, dar nu i-ar fi încredinţat niciodată putere reală. Iar Delilah a acceptat cu mult timp în urmă că, după toate cele pe care le-a făcut, n-ar mai fi putut avea niciodată o viaţă normală. N-ar fi putut avea niciodată o familie. Nu putea îngădui nimănui să se apropie aşa mult de ea.

Atât doar că... John se apropia foarte mult. Şi tocmai de aceea a durut-o destăinuirea lui din seara aceea. Ba chiar a fost mai mult decât o simplă durere, ceva aidoma unei suferinţe sfredelitoare într-un loc pe care nu-l putea descrie, un loc despre care nici măcar nu ştia că făcea parte din ea.

Rezervarea lor a fost făcută pentru o săptămână, însă Delilah nu mai ştia cât va sta John. Îşi dădea seama că era posibil ca asta să fie ultima dată când erau împreună. Poate chiar ultima lor noapte împreună.

Poate că, de fapt, copilul nu era al lui. Asta era posibil; a spus-o chiar el. Sau se putea ca Midori să-l respingă din alt motiv. Ori să se întâmple altceva, care să ducă la o evoluţie a situaţiei în direcţia voită de ea.

Delilah îl privi dormind pe Rain şi fu surprinsă de sentimentul de posesiune care o copleşise. Şi de ameninţare. Şi de furie.

Desigur, nu era neajutorată. Existau acţiuni pe care le-ar fi putut întreprinde pentru a crea rezultatul scontat.

În baie a mai aflat o informaţie de la John. Nu mare lucru – atât doar că el pleca la New York. Dar alăturată numelui menţionat de el şi altor câtorva detalii pe care şi le reamintea din Hong Kong, ar fi trebuit să fie suficient. Avea să caute o japoneză cu prenumele Midori, care a emigrat în SUA din Japonia în ultimii trei ani, care locuia actualmente în New York şi care a născut un băiat, probabil tot în New York, în ultimele optsprezece luni. Mossadul a găsit oameni pornind de la şi mai puţine date.

Delilah rămase nemişcată mult timp, luptându-se cu impulsuri războinice, speranţe şi temeri, empatie şi furie, ispită şi vinovăţie. În cele din urmă, cu puţin înainte ca lumina Lunii să lase loc soarelui, adormi.

Capitolul 3

Delilah şi cu mine am petrecut restul săptămânii în Barcelona. „Situaţia" mea, aşa cum o defineam, nu mă obseda în măsura în care m-aş fi aşteptat, iar absenţa ei părea asociată prezenţei lui Delilah, întrucât mă gândeam la ea, în general, când Delilah făcea altceva şi rămâneam singur. În clipele acelea eram cuprins de un amestec ameţitor de incitare şi spaimă, şi mă simţeam mereu bucuros când eram din nou împreună.

Desigur, vestea a însemnat o surpriză pentru ea, dar mai mult de atât nu puteam spune. Nu ştiam ce aşteptasem exact – ca ea să fie furioasă pe mine? Pusă pe ceartă? Îmbufnată? Nu era însă niciuna dintre astea. Ne trezeam devreme, ne culcam noaptea târziu, făceam dragoste înainte de siestă în fiecare după-amiază şi n-am mai discutat subiectul acela.

Unicul indiciu pe care-l aveam despre ceea ce simţea ea, în realitate, era că se comporta mai puţin schimbător decât în Rio. Acolo am petrecut prima perioadă lungă împreună şi am avut nevoie de ceva timp pentru a mă obişnui cu crizele şi accesele ei periodice. În cele din urmă, am ajuns să-i apreciez latura aceea, deoarece o simţeam reală. Mă anunţa că Delilah se simţea confortabil cu mine, că nu juca teatru. Şi m-am întrebat dacă nu cumva buna dispoziţie mult mai consecventă pe care o etala în Barcelona era deliberată, o formă de supracompensare menită să-i camufleze sentimentele reale.

În dimineaţa în care am plecat, m-a însoţit la aeroport. Mi-am pus geanta pe umăr înaintea controlului de securitate şi am încercat să mă gândesc la ceva ce să spun. Delilah m-a privit, dar nu i-am descifrat expresia.

— Sper că vei fi prudent, a întrerupt ea tăcerea.

Nu era nici pe departe felul ei de a se comporta. Am ridicat din umeri.

— Nu mi-e deloc greu să promit aşa ceva.

— Mă îngrijorează mai mult dacă îţi vei respecta promisiunea asta.

— O s-o respect.

A încuviinţat din cap.

— O să-mi telefonezi?

O întrebare care aducea şi mai puţin cu stilul ei.

— Bineînţeles, am răspuns, însă am fost nevoit că mintea îmi era deja pe jumătate altundeva.

Am sărutat-o de rămas-bun şi m-am aşezat la coada pentru control. Peste un minut, când m-am întors şi am privit înapoi, ea dispăruse.

După ce am trecut de oficiul pentru Imigrări, am folosit o cartelă preplătită pentru a-i telefona de la un telefon public partenerului meu, Dox. Voinicul fost lunetist care a făcut parte din puşcaşii marini SUA îmi trimisese noul lui număr de telefon prin intermediul site-ului nostru securizat. El se afla în America în momentul acela, în vizită la părinţi, şi pentru contactarea lui Midori urma să am nevoie de ajutorul său.

Apelul a şerpuit pe sub Atlantic şi a sunat pe mobilul lui undeva pe ţărmul opus al oceanului. După care i-am auzit glasul baritonal:

— Dox sunt.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc. Când nu se găsea în mod silenţios de operare, Dox era lunetistul cel mai gălăgios pe care-l cunoscusem vreodată. Ba chiar unul dintre cei mai gălăgioşi oameni pe care-i cunoscusem vreodată. Dar în acelaşi timp s-a dovedit un prieten de nădejde. Şi, exceptând unele deosebiri de stil care uneori mă distrăgeau, realmente, un prieten al naibii de capabil.

— Eu sunt, am replicat.

— Cine-i „eu”? Îmi dau cuvântul că dacă asta-i una dintre ofertele „treceţi la furnizorul nostru de telefonie şi veţi primi gratuit un set de cuţite”...

— Dox, calmează-te. Sunt eu, John.

A izbucnit în râs.

— Nu te teme, partenere, numărul ăsta nu-l mai cunoaşte nimeni, aşa că ştiam că erai tu. Voiam doar să văd dacă te pot convinge să vorbeşti niţel pe o linie deschisă. Observ că te mai destinzi puţin, iar asta-i bine pentru toţi.

— Mda, cred că se datorează ţie în primul rând.

A hohotit din nou.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ştiu ce simţi. Ia zi, care-i treaba? Nu m-am aşteptat să te-aud aşa repede.

— Am o... situaţie în care m-ai putea ajuta. Dacă te interesează.

— Afaceri sau ceva personal?

— În cazul de faţă este personal. Dar plătesc.

— Fiule, dacă ai nevoie de ajutor într-o situaţie personală, n-o să-ţi iau niciun bănuţ. Suntem parteneri. O să te ajut, pur şi simplu, aşa cum ştiu c-o să m-ajuţi şi tu.

Mă obişnuisem într-atât să gândesc în termenii „eu împotriva restului lumii", încât pentru moment am amuţit, înţelegând cât de mult mă puteam bizui pe bărbatul acesta.

— Mulţumesc, am izbutit să spun.

— Pentru puţin, omule. Ia zi, ce-ţi trebuie?

— Cât de repede poţi ajunge în New York?

— La naiba – pot fi acolo şi mâine dacă ai nevoie de mine.

— Nu, rămâi în weekend cu ai tăi. Oricum, trebuie mai întâi să m-ocup de alte probleme. Ce-ai zice să ne vedem luni?

— Perfect, luni să fie.

— Şi chiar dacă n-o să-mi iei bani pentru asta, n-o să te las să plăteşti totul din buzunarul tău. Să-mi spui ce cheltuieli o să ai, da?

— Sigur că da – o să trag la apartamentul meu obişnuit din hotelul Peninsula şi poţi discuta direct cu ei.

— Perfect, deşi poate că ar fi fost mai convenabil ceva mai în centru.

— La naiba, omule, am glumit. Nu despre Peninsula – ăla-i un hotel excepţional –, ci despre plăţile făcute de tine. Ai uitat că mi-ai trimis partea ta din încasările din Hong Kong? Ea ar trebui să-mi acopere cheltuielile curente şi să-mi rămână şi ceva bani de buzunar.

În Hong Kong, Dox a abandonat o geantă cu cinci milioane de dolari ca să-mi salveze viaţa. Nu a vrut să ia banii, însă ulterior i-am virat onorariul încasat de mine pentru operaţiune drept mulţumire.

— Bine, n-o să mă cert acum cu tine, am rostit.

— Perfect. Poţi să cumperi totuşi berea. Sau whisky-urile alea şmechere care-ţi plac.

Am zâmbit, gândindu-mă că era plăcut să lucrez din nou cu el.

— Te sun luni.

Capitolul 4

Nu eram presat de timp, aşa că am ales o rută de zbor indirectă, care este întotdeauna mai sigură. Am aterizat pe aeroportul Dulles de lângă Washington. Identitatea Yamada pe care am creat-o cu trei ani în urmă pentru a ajunge în Brazilia continua să fie funcţională şi n-am avut absolut nicio problemă. De acolo am luat altă cursă aeriană, mai scurtă ca durată,

până la New York.

În ciuda rutei indirecte, când am aterizat pe JFK am scrutat mulţimea din terminalul „Sosiri”, apoi am urmat prin aeroport un traseu ocolitor, care ar fi demascat orice urmăritori. Terminalele pentru sosiri sunt „puncte de sugrumare” clasice, în care aşteaptă, de obicei, mulţi oameni, cea ce oferă în mod neintenţionat un camuflaj bun pentru filatori, aşa că îmi sporesc de fiecare dată vigilenţa şi recurg la contramăsuri adecvate când ajung în asemenea locuri.

După ce am avut certitudinea că nu se afla nimeni pe urmele mele, am ieşit din clădirea aeroportului. Era o după-amiază newyorkeză rece şi umedă. Cerul avea culoarea plumbului şi părea că dintr-o clipă în alta ploaia se putea schimba în ninsoare.

Nu mai fusesem acolo de câţiva ani. Copilăria mi-a fost împărţită între Tokio şi zona rurală a statului New York, iar Manhattan a fost primul mare centru metropolitan american pe care l-am văzut sau în care am petrecut mult timp. De atunci am mai revenit de câteva ori cu treburi, dar niciodată de felul celei din acea zi.

Coada de aşteptare la taxiuri nu era lungă. Odată ajuns în faţă, am urcat şi i-am cerut şoferului să mă ducă la Ritz-Carlton Battery Park. Am făcut rezervarea din Barcelona, dar nu i-am spus asta lui Dox prin telefon. Poate că mă mai destinsesem puţin, aşa cum zisese el, totuşi, unele obiceiuri dispar greu.

În timp ce şoferul conducea, am privit prin ferestrele aburite. Ştergătoarele de parbriz ale taxiului funcţionau întruna, *fşşş-fşşş*, *fşşş-fşşş*, şi în depărtare se auzeau tunete. Am intrat în Manhattan şi toţi pietonii pe care i-am zărit aveau capetele ascunse sub glugile pelerinelor şi sub umbrele, cu umerii gârboviţi parcă sub apăsarea unor circumstanţe ameninţătoare.

Am crezut că voi fi surescitat când o să ajung acolo, dar n-a fost aşa. Dimpotrivă, m-am simţit speriat.

Atunci când îţi trăieşti viaţa în pericol, eşti temător mult timp. Îţi dezvolţi însă un sistem de abordare a situaţiilor. Favorizezi anumite instrumente, îţi perfecţionezi tacticile şi, odată cu succesul, ajungi să te încrezi în ambele. Înveţi să te concentrezi mai mult asupra drumului decât asupra destinaţiei, iar asta ţine teama la depărtare. Pregătirea te calmează.

De aceea, când taxiul a oprit în faţa hotelului, am încercat să mă concentrez asupra felului cum voi ajunge la Midori, genul de planuri cu care mă simt confortabil, şi nu asupra celor ce voi face după aceea, despre care nu aveam absolut nicio idee.

Mi-am ridicat cheia de la recepţie şi apoi m-am îndreptat spre camera mea aflată la etajul opt. Mi-a plăcut ce am văzut: era spaţioasă, cu tavan înalt

şi fereastră de la un perete la celălalt cu vedere spre Statuia Libertăţii şi portul New York. Cumva poziţia aceea mi se părea optimă: era Manhattanul, da, dar de la o distanţă sigură, practic, pe malul apei, nu în terenul confuz dinspre interiorul uscatului, unde ar fi fost uşor să fiu derutat, să mă rătăcesc sau chiar mai rău de atât. Mi-am despachetat lucrurile, am făcut duş şi am sunat la curăţătorie, ca să-mi ridice hainele. Pe urmă am luat o umbrelă asigurată de hotel şi am ieşit pentru târguieli de seară.

Am mers spre nord pe West Street, cu ploaia răpăindu-mi constant pe umbrelă. Câţiva navetişti din districtul financiar s-au grăbit pe lângă mine, însă, în rest, cartierul era întunecos şi pustiu. La Vesey, am urcat un palier cenuşiu de trepte şi am luat-o spre est pe o pasarelă suspendată. Apa picura de pe acoperişul din tablă ondulată şi se aduna în bălţi mici pe beton. În stânga, dincolo de un gard din plasă de sârmă, se vedeau grupuri de echipamente de construcţie care dormitau în praf şi beznă. Am înaintat spre dreapta şi m-am oprit o clipă înaintea peretelui metalic, ca un vizitator în faţa unei perdele de spital, după care am privit în jos printr-un interstiţiu. Dedesubt, îngheţată sub strălucirea lămpilor cu vapori de sodiu, la fel de puternice precum cele din sălile de disecţii legiste, se afla groapa enormă în care pieriseră turnurile. La prima vedere era, pur şi simplu, un şantier de construcţii mare, destul de asemănător cu oricare altul. Dar priveliştea era incontestabil marcată de enormitatea catastrofei care a produs craterul acela şi de pasarelele ce-i şerpuiau în jur şi pe deasupra. Sfărâmăturile au fost îndepărtate, echipamentele poziţionate, luminile aprinse... după care, cel puţin aşa părea, totul încremenise într-o *rigor mortis* stranie. Morţii au fost ridicaţi, dar terenul nu a fost încă reamenajat, astfel că zona părea tristă şi nocivă, ca un purgatoriu, un loc de tranziţie. Am privit în jur şi am observat şi alţi pietoni care s-au oprit în mod similar pentru a se uita la straniul vid urban, pe urmă mi-am dat seama că atmosfera era molipsitoare. Am plecat mai departe.

Am mers fără oprire până am ajuns în cartierul TriBeCa, unde luminile şi râsetele dinspre restaurante şi cluburi m-au smuls din melancolia care m-a cuprins cu câteva clipe în urmă, mai la sud. Am început să gândesc operativ. În primul rând, aveam nevoie de un telefon mobil. În mod uzual, evit telefoanele mobile. Nu mi-a plăcut niciodată să port asupra mea ceva care să-mi urmărească discret şi, de fapt, să-mi comunice poziţia – mai ales odată cu dezvăluirile despre programele de interceptare înfiinţate de NSA după 11 septembrie 2001 – şi prefer să mă bizui pe site-urile securizate, iar când este neapărată nevoie, pe telefoanele publice. Însă în acel moment aveam nevoie de ceva pentru a comunica rapid cu Dox. În cazul ăsta o cartelă preplătită ar fi trebuit să fie destul de sigură pentru timpul scurt cât aveam

s-o folosesc.

Aş fi preferat s-o cumpăr fără să mă identific, dar guvernele din toată lumea, inclusiv cel american, iau măsuri severe împotriva achiziţiilor anonime de telefoane mobile preplătite, deoarece se pare că sunt preferate de terorişti. Utilizând identitatea Yamada, am cumpărat două Nokia subţiri, fiecare cu cinci sute de minute preplătite, de la un magazin din Chinatown, plus două seturi de căşti.

Următorul obiect de pe lista de cumpărături era un cuţit. Pe cel pliabil, Benchmade, l-am lăsat în Barcelona, pentru că, dacă aş fi vrut să-l iau în avion, ar fi trebuit să-mi las bagajul în cală, ceea ce prefer să evit. A fost însă mai greu să-i găsesc un înlocuitor în New York. Legislaţia locală în privinţa armelor albe ascunse este atât de severă, încât n-am găsit niciun magazin care să vândă altceva decât bricege mici din gama Swiss Army. Tocmai decisesem să improvizez un cuţit de bucătărie într-un toc de umăr, când am dat peste genul dorit de vânzător stradal, un negru ras în cap, de vârstă imposibil de ghicit, cu un zâmbet luminos de o sută de megawaţi şi secrete în ochi, care mi-a vândut un Strider pliabil cu lamă curbă, lungă de zece centimetri.

După aceea m-am oprit într-un magazin cu echipamente din armată şi marină şi am cumpărat un hanorac cenuşiu, care avea să fie atât de anonim în oraş, încât urma să mă facă, practic, invizibil. Am luat, de asemenea, o umbrelă neagră, simplă, şi am abandonat-o într-un colţ ticsit al magazinului pe cea albastră care afişa vizibil logoul Ritz-Carlton. O şapcă de baseball a marinei şi o raniţă din aceeaşi sursă au completat ansamblul, apoi mi-am reluat mersul spre nord. Am adoptat un pas egal, nici prea rapid, nici prea lent, ca un individ care avea treabă în cartierul în care se găsea şi avea un obiectiv foarte clar, totuşi, nimic atât de important încât să iuţească mult pasul.

Tatsu îmi făcuse rost de adresa lui Midori: un apartament pe Christopher Street, în West Village. Poziţia lui de vârf din *Keisatsucho* avea unele avantaje când se ajungea la obţinerea de informaţii, chiar dacă serviciul acela reprezenta o „favoare" ocazional neoficială. Scopurile lui Tatsu erau nobile, dar el credea, în tot cazul, că atingerea lor justifica o gamă largă de mijloace.

Am văzut-o ultima dată pe Midori în Tokio, cu mai bine de doi ani în urmă. M-a căutat pentru a mă întreba ce s-a întâmplat cu tatăl ei şi eu mi-am recunoscut fapta. Apoi, în mijlocul situaţiei acelea teribile, a durerii, furiei şi derutei sale, am făcut totuşi dragoste, pentru ultima oară. De atunci m-am gândit de multe ori la noaptea aceea. Am rederulat-o în minte, am disecat-o şi am explorat-o, căutând înţelesuri. Dar întotdeauna s-a sfârşit în acelaşi fel:

Midori aplecându-se mult deasupra mea, tremurând din tot corpul care ajunsese la extaz şi şoptindu-mi printre lacrimi: *Te urăsc*.

Ei bine, în curând urma să aflăm cât de profund era cu adevărat sentimentul acela. Şi cât de permanent.

Am mers pe Sixth Avenue, până la Christopher Street, unde am cotit la stânga. Bineînţeles că mă familiarizasem deja cu rutele acelea, utilizând hărţi de pe internet, totuşi, experienţa directă a terenului local nu poate fi înlocuită de nimic. Acolo era, de cealaltă parte a străzii, un bloc de închiriat apartamente, cu şaptesprezece niveluri, antebelic după cum arăta, cu un portar cu livrea lungă, care stătea sub o copertină verde. Nu-mi era teamă că aş putea fi identificat în semiîntuneric, cu hainele acelea şi cu umbrela aplecată mult împotriva ploii, aşa că am încetinit, am privit clădirea şi m-am gândit unde m-aş fi putut ascunde dacă eu aş fi fost cel care aş fi stat în aşteptare acolo. Nu existau foarte multe locuri bune. Pe secţiunea aceea din stradă nu era nicio parcare, astfel că era exclus filajul din maşină. Iar restaurantele şi barurile pentru gay care au adus faima lui Christopher Street se aflau prea departe de bloc pentru a fi utile.

Desigur, exista portarul. Nu era imposibil să se fi ajuns la el şi să fi fost mituit ca să fie cu ochii-n patru după un asiatic ce i-a fost arătat dintr-o fotografie de dosar. Am clasat posibilitatea aceea în minte.

Nu m-am oprit din mers. În faţa barurilor de la capătul străzii, stăteau câţiva oameni, în majoritate fumători, dar niciunul care să supravegheze blocul lui Midori sau să mi se pară suspect în vreun alt fel. Am observat că unele dintre localurile respective ofereau muzică live şi m-am întrebat dacă nu cumva Midori alesese cartierul tocmai fiindcă era aproape de aceste localuri în care îşi ţinea noaptea spectacolele. Poate că aşa a fost. M-am gândit să arunc o privire prin ele, doar pentru a vedea dacă vreun client dinăuntru îmi declanşa vreo alarmă radar, dar, ca întotdeauna în asemenea cazuri, exista un raport între costuri şi beneficii, iar de data asta raportul acela se declara împotriva examinării prea amănunţite. Oricine s-ar fi aflat acolo ca s-o supravegheze pe Midori ar fi trebuit s-o fi făcut dintr-un loc din apropierea blocului ei, nu dintr-un bar de cartier. Iar dacă totuşi acolo se găsea vreun individ relevant, el m-ar fi putut remarca la fel de lesne pe cât l-aş fi putut remarca eu. Înăuntru, nu m-aş mai fi putut ascunde înapoia umbrelei şi a glugii hanoracului.

Am continuat în zigzag spre sud. Era greu de spus ce însemna faptul că nu am observat pe nimeni în seara aceea. Poate că urmăritorii se concentrau mai mult asupra concertelor ei publice sau poate că Midori nu era acasă, iar ei ştiau asta. Trebuia să aflu mai multe informaţii înainte de a mă apropia în mai multă siguranţă.

M-am oprit la un bistro din SoHo pentru o cină pe fugă, după care mi-am reluat excursia. Potrivit site-ului ei, Midori urma să susţină spectacole în patru seri în clubul de jazz Zinc Bar de pe colţul dintre Houston şi La Guardia. Deşi cunoşteam adresa clubului, am avut nevoie de un minut să-l găsesc. Era ascuns sub nivelul străzii, la capătul unei scări care cobora abrupt, iar literele aurii ce-i anunţau existenţa erau vizibile numai dacă te aflai exact în faţa lor.

Am coborât, am trecut printre draperiile roşii, am plătit biletul de cinci dolari şi am intrat.

După ce ochii mi s-au obişnuit cu semiîntunericul, am fost încântat să văd că localul era exact aşa cum sperasem. Sala era un dreptunghi lung, cu barul pe un perete şi mesele pe peretele opus. Scena se găsea pe peretele îndepărtat, opus intrării. Dacă cineva ar fi fost acolo pentru Midori, Dox n-ar fi avut nicio greutate să-l detecteze.

Nu intenţionam să zăbovesc, dar mi-a plăcut tipul care cânta, un chitarist acustic şi vocalist pe nume Ansel Matthews, aşa că am comandat un whisky Macallan vechi de optsprezece ani, apoi m-am aşezat, am ascultat şi m-am gândit. Mi-am închipuit-o pe Midori cântând chiar în sala aceea peste câteva seri şi inima a început să-mi bată mai repede.

Am petrecut următoarele trei zile umblând neîncetat prin Manhattanul de jos, acomodându-mă cu ritmurile cartierelor sale, reobişnuindu-mă cu dispunerea străzilor. Oraşul mi se părea remarcabil de sigur. De câteva ori, foarte târziu noaptea, am trecut pe lângă indivizi cu aspect mai dur, totuşi, energia pe care o degajam era diferită fără Delilah alături şi localnicii nu aveau dificultăţi în a o percepe, după care mă ocoleau.

În una dintre excursiile acelea, pe o stradă acoperită de graffiti şi murdară de gunoaie din Lower East Side, pe la ora 2 noaptea, am trecut pe lângă o uşă fără semne distinctive, tocmai când ieşea un cuplu bine îmbrăcat. Mi-am dat seama că înăuntru era un bar sau un club de noapte şi, mânat de un impuls deloc caracteristic pentru mine, am apăsat soneria de pe faţada clădirii. Peste un moment s-a auzit sunetul încuietorii deschizându-se şi am împins uşa. Dincolo de ea era întuneric şi mi-a trebuit o secundă să înţeleg că mă găseam în faţa unei draperii. Am trecut de ea şi am întâlnit alta. Am dat-o şi pe aceea în lături şi m-am pomenit într-un bar destul de spectaculos.

Era o singură încăpere, cu un perete lateral din cărămidă, iar peretele opus din rigips şi metal ciocănit. Existau opt separeuri, iluminate, în general, cu lumânări, între care se găsea un bar mic din lemn şi metal. Pe fundal se auzea o muzică discretă, pe care n-am identificat-o, însă mi-a plăcut imediat, iar peste care se suprapuneau râsete şi conversaţii purtate cu glasuri

scăzute. Barmaniţa, o femeie drăguţă de vreo douăzeci şi cinci de ani, m-a întrebat dacă aveam rezervare. Am mărturisit că nu aveam şi ea mi-a zis că, dacă voiam, puteam sta la bar.

Am aflat că localul se numea Milk & Honey. Barmaniţa, pe care o chema Christi, m-a întrebat cu ce mă ocupam şi am descoperit că nu voiam s-o mint. I-am răspuns că aş prefera mai degrabă să aflu câte ceva despre barul acela, iar ea şi un coleg, Chad, mi-au explicat că Milk & Honey exista pentru a oferi cele mai bune cocteiluri din Manhattan, alături de atmosfera optimă în care să le savurezi. Îşi preparau singuri sucurile de fructe şi esenţele, ba chiar îşi preparau manual cuburile de gheaţă – era genul acela de local. M-am simţit atât de bine, încât am sfârşit prin a bea trei dintre combinaţiile lor extraordinare, printre care o *caipirinha* cu rom dublu distilat şi infuzat cu struguri Concord striviţi în pahar. Toate erau pregătite cu o grijă şi un entuziasm pe care nu le-am observat în afara Japoniei.

M-am închipuit aducând-o pe Midori acolo, fără vreun alt motiv sau circumstanţă decât dorinţa noastră de a fi împreună. Mi-am dat seama că până atunci noi doi nu ne-am bucurat niciodată de aşa ceva. Iniţial, m-am folosit de Midori pentru a obţine informaţii despre tatăl ei. După aceea m-am ascuns împreună cu ea, protejând-o de cei care m-au angajat să-l asasinez pe el. Iar în cele din urmă, când ea a fost în siguranţă, Midori m-a căutat pentru a-şi lămuri suspiciunile despre cine eram şi ce făcusem. Şi toate episoadele acelea au fost atât de intense, încât nu am avut niciodată ocazia să ne relaxăm, pur şi simplu, să vedem ce exista între noi.

Ce să existe între noi? m-am întrebat. *I-ai asasinat tatăl*.

La ce naiba visam? N-aveam s-o pot aduce nici acolo şi nici altundeva. Visul meu era o nebunie, n-aveam să izbutesc niciodată.

Mai bine aş fi ieşit din bar, aş fi urcat în primul avion, indiferent de destinaţie, şi aş fi uitat că Midori locuia acolo, aş fi uitat totul. Relaţia mea cu Delilah era bună şi eram un idiot pentru că făceam orice ar fi expus-o unui risc.

Trebuia totuşi să văd copilul. Trebuia să ştiu.

Problema era că n-o supuneam riscului doar pe Midori. Era mai presus de atât, şi o ştiam bine. Era chiar mai presus de propria mea viaţă.

Şi totuşi, în acel moment nu mă puteam gândi la riscuri. Nu le puteam confrunta pe deplin.

Sau poate că, pur şi simplu, nu voiam s-o fac.

Capitolul 5

Luni seară i-am telefonat lui Dox aşa cum am stabilit. El sosise deja şi se cazase la 60 Thompson Street din SoHo, iar la sugestia lui ne-am întâlnit în localul The Ear Inn, de pe Spring, între Washington şi Greenwich. Se afla cam la o jumătate de oră de mers pe jos de Ritz. Vremea era rece şi înviorătoare, aşa că am pornit spre nord de-a lungul râului, după care am cotit spre est, spre restaurant. Am intrat şi am găsit o sală întunecoasă, fără pretenţii, din lemn şi cărămidă, care degaja o senzaţie palpabilă de istorie. Barul avea o tejghea lungă şi în încăpere erau împrăştiate zece, douăsprezece mese din lemn.

Am privit în jur şi l-am zărit pe Dox, voinic ca un rugbist şi nemişcat ca Buddha, la o masă din colţ, de unde avea vizibilitate foarte bună spre intrare. Când m-a văzut, s-a ridicat, a venit la mine şi m-a strâns în braţe în felul lui binecunoscut, ca un urs. Cu excepţia incapacităţii temporare de a mai respira pe care mi-a cauzat-o, trebuie să recunosc că m-am simţit grozav şi m-am pomenit răspunzându-i stângaci la îmbrăţişare.

— Mă bucur să te văd, omule, a zis el şi mi-a cuprins umerii cu braţul. Şi tocmai în New York, dintre toate locurile de pe Pământ!

Am scrutat încăperea şi am văzut un amestec bizar, totuşi cumva natural, de camionagii şi hipsteri. Nimeni nu era afectat, nimeni nu folosea telefoane mobile, nimeni nu ne acorda nicio atenţie. Oamenii se simţeau bine, pur şi simplu. Niciunul nu mi-a declanşat vreo alarmă.

— Şi eu mă bucur să te văd, i-am spus. Gata cu ţăcălia?

A rânjit şi şi-a frecat bărbia.

— Ai auzit-o şi tu pe Delilah, partenere. Când mi-a spus în Hong Kong că am osatură frumoasă, părul meu facial a dispărut pentru totdeauna.

Am izbucnit în râs. Am revenit împreună la masa lui, ca să observăm sala şi în acelaşi timp să vorbim în privat.

— Ai venit azi cu avionul? l-am întrebat.

— Nu, am venit cu maşina. Am lipsit mult din State şi am vrut să petrec câteva zile şofând, pur şi simplu, prin ţară. În plus, aeroporturile sunt ticsite în prezent de securitate. Detest să fiu nevoit să aleg între moartea prin hârţogărie, pe de o parte, şi dezarmare, pe de altă parte, doar ca să călătoresc niţel, ştii ce zic?

— Adică nu te-ar fi lăsat să iei o puşcă în avion, da? Asta-i nedreptate!

Dox a hohotit.

— Ştii bine că întotdeauna există o cale ocolitoare. Pentru orice eventualitate am în portbagaj puşca mea M40A1, cu lunetă, demnă de

încredere. Aşa cum zice şi-n reclame: „Nu pleca de-acasă fără ea!”

Am comandat hamburgeri şi bere Guinness. În timp ce mâncam, l-am pus la curent cu toate: Midori şi rolul jucat de mine în moartea tatălui ei, ultima noastră noapte în Tokio, dezvăluirea lui Tatsu despre copil, relaţia cu Delilah. Totul.

— Să fiu al naibii, omule! a exclamat el când am terminat, primul meu impuls este să te felicit. Pari însă atât de indecis, că nu ştiu ce să zic.

— Tu cum ai reacţiona?

— Asta-i o întrebare corectă. M-am speriat şi eu de câteva ori de-a lungul timpului, dar de fiecare dată cazul a părut să se rezolve de la sine înainte să fi avut cu adevărat ocazia să mă panichez.

— Aşadar, ai fost gata să intri în panică doar faţă de o posibilitate, iar mie îmi faci zile fripte pentru că sunt nehotărât în ceea ce priveşte realitatea?

A surâs larg.

— Nu-ţi fac zile fripte. Încerc doar să fiu sensibil faţă de situaţia prin care treci. Dedesubtul exteriorului ăsta dur, sunt, de fapt, un bărbat plin de compasiune şi grijuliu.

— Nu ştiu prin ce trec.

— Bun – şi atunci, ce vrei să faci?

— Trebuie s-o văd pe Midori. Şi pe copil. Însă oamenii lui Yamaoto o supraveghează... aşa că-i complicat.

— Mai povesteşte-mi o dată ce-a fost între tine şi Yamaoto.

— Este un politician care-i vârât în toate porcăriile din Japonia: mite pentru construcţii, corupţie, prostituţie, droguri, extorcare... pe scurt, tot ce vrei. Are legături strânse cu *yakuza*. De fapt, el este *yakuza*. Ei primesc ordine de la el, nu invers. Politica nu-i decât un hobby pe care-l foloseşte pentru a-şi satisface convingerile extremiste de dreapta şi a se convinge că, de fapt, toate delictele sunt comise într-un scop nobil.

Dox s-a scărpinat în cap.

— Şi ai cunoscut-o pe Midori prin intermediul lui?

— Cam aşa ceva. Yamaoto m-a angajat să-l elimin pe tatăl ei, deşi la momentul respectiv nu ştiam că figuram pe statul lui de plată. După aceea am întâlnit-o pe Midori printr-o coincidenţă, iar când am aflat că Yamaoto o urmărea şi pe ea, l-am oprit. Midori şi cu mine... pentru o vreme ne-am ascuns împreună. A fost... nu ştiu, a fost unul dintre momentele alea nebuneşti care se-ntâmplă câteodată.

El a aprobat cunoscător.

— Mda. Am trecut şi eu prin câteva.

— Oricum, se pare că Yamaoto continuă să fie nemulţumit de necazurile pe care i le-am cauzat când ne-am ciocnit. A devenit o duşmănie.

— Este-n Japonia, dar are oameni aici?

— Îl ajută Triadele. Mafia chinezească are o prezenţă mai extinsă în New York decât *yakuza*.

— Băieţii ăia din Triade n-au încercat cumva să se infiltreze şi-n Japonia?

— Ba da. În Tokio se duce de mult timp o luptă între *yakuza* şi Triade. Ambele organizaţii vor numai pentru ele profiturile de pe urma drogurilor şi prostituţiei. Probabil că Yamaoto le cedează ceva Triadelor din Tokio, ca s-o ţină sub observaţie pe Midori în New York.

— Bun, am înţeles. Şi vrei să te-ajut să-i identificăm pe filatori, ca să-i eviţi.

— Exact.

— Ce dracu', asta nu-i nici măcar cine ştie ce favoare. Când mi-ai telefonat iniţial, m-am gândit că vrei să trimiţi pe cineva într-o vacanţă în Valhalla.

— Dacă ar fi fost numai atât, m-aş fi ocupat şi singur.

— Aşa-i, cred că da.

Dox a tras un gât zdravăn de bere.

— Ştii, de fapt, nu supravegherea mă pune pe gânduri. Bănuiesc că-i putem depista destul de uşor găurile şi să te strecurăm apoi prin una dintre ele.

— Perfect, asta vreau.

— Dar te-ai gândit şi la... ştii tu...

— Nu, la ce?

Dox şi-a terminat berea şi a făcut semn chelneriţei să ne mai aducă două halbe.

— Vreau să spun că ea ştie că l-ai omorât pe taică-său. Mă aştept să fie o problemă peste care cineva să treacă mai greu. Pentru mine aşa ar fi, să ştii.

— Bun, şi ce ar trebui să fac? Să mă prefac că nu ştiu că există un copil?

— Nu, bănuiesc că nu poţi face nici asta. Recunosc, este o situaţie complicată.

Chelneriţa ne-a adus berile şi s-a îndepărtat.

— De când este supravegheată Midori? a întrebat Dox.

— De când au aflat de copil. Adică de vreun an. Asta i-a convins că voi reveni la ea.

El m-a privit, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat.

— Se pare că-n privinţa asta au mirosit ceva.

Am înălţat din umeri.

— Te-ai gândit să-i telefonezi ei mai întâi? a continuat Dox. Ori să-i trimiţi un e-mail?

Am clătinat din cap.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Ţi-e frică să n-o monitorizeze şi electronic?

— Nu. Tatsu mi-a spus că ei nu fac asta. Nu ştiu însă cum ar reacţiona ea dacă ar primi o veste din partea mea. Ar fi mai bine s-o fac personal.

Dox a aprobat şi a deşertat o treime din halbă.

— În regulă, ea este pianistă de jazz, da? Programul concertelor pe care le susţine este public. Dacă vrei să te duci la ea, de acolo ar fi cel mai probabil să-ncepi.

— Exact! Aşadar, ne putem aştepta să fie filată la spectacole. Totuşi, fotografiile obţinute de Tatsu n-au fost făcute la vreun spectacol. Era la o terasă în aer liber, cu copilul. În timpul zilei.

— Dacă era în timpul zilei înseamnă că au urmărit-o de la locuinţă.

— De acord.

— Să trimită la răstimpuri un soldat de rând ca s-arunce o privire la nişte concerte publice de jazz este una, dar dacă i-au pus la dispoziţie lui Yamaoto suficiente forţe locale pentru a supraveghea blocul lui Midori asta înseamnă că el le face-n schimb o favoare destul de mare.

— Ţi-am zis că-mi poartă duşmănie.

— Omule, jur că ai un talent ieşit din comun să-i superi pe alţii. Te-ai gândit vreodată să urmezi o şcoală de bune maniere?

— Da, este pe lista mea de priorităţi.

Dox a tăcut, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

— Mai e ceva la care poate că nu ne-am gândit. Blocul ei n-are cumva un portar? Tipii ăia nu-s cei mai bine plătiţi din lume şi...

— Da, m-am gândit şi la asta. Există, într-adevăr, un portar şi este posibil să fi fost abordat. Cred totuşi că probabilităţile sunt reduse în privinţa asta. Dacă Yamaoto l-ar fi recrutat pe portar în solda lui, de ce ar mai fi trebuit să se încurce cu chinezii? Ştim clar că ei îl costă mai mult decât mituirea unui portar.

Dox a încuviinţat.

— Şi ia zi ce-nseamnă toată afacerea asta pentru tine şi Delilah?

Am şovăit, apoi am recunoscut:

— Nu ştiu.

— Ţinând seama de circumstanţe, cred că în cazul ăsta nu poţi apela la ajutorul ei.

— Foarte amuzant.

— Dacă ea te lasă pentru mine, n-o să-mi porţi pică – sau da? Până la urmă o să se sature de dilemele tale hamletiene şi pot spune că mă iubeşte în secret.

L-am privit, dar nici măcar n-a clipit. Lui Dox îi place mereu să forţeze lucrurile.

— O să găsesc o cale să mă adaptez, am replicat.

El a chicotit.

— Perfect, să ştii că n-o să uit asta. Bun – zi acum care-i planul!

— Începem cu concertele. Ele sunt abordarea cea mai simplă. Acolo se vor aştepta să apar, aşa că noi vom şti că ei vor fi prezenţi.

— După cine trebuie să ne uităm?

— Bănuiala mea este că va fi un bărbat chinez, singur, cu vârsta între optsprezece şi treizeci de ani. La orice spectacol, vei găsi doar un procent relativ mic de asiatici. Printre ei, un procentaj şi mai mic de bărbaţi între limitele de vârstă menţionate. Iar printre ei, dacă vezi un ins singur, ăla este.

— Şi tu?

— Pe mine mă aşteaptă, aşa că nu pot intra acolo. Însă tu poţi. O să-ţi facem rost de o însoţitoare de la un serviciu de escortă, aşa că veţi fi un cuplu şi nu vei bate la ochi.

A rânjit larg.

— Îmi place tot mai mult cum sună.

— Voi aştepta afară. Dacă-l vedem pe omul nostru, îl vom urmări după concert, ca să aflăm mai multe despre cei cu care avem de-a face şi ce fel de filatori folosesc. O să-ţi fac rost de o cameră digitală care să funcţioneze bine în condiţii de lumină slabă. Dacă îl fotografiezi, îi putem trimite poza lui Tatsu. Poate că el va descoperi ceva într-o bază de date.

— Crezi că ar putea recunoaşte un soldat de rând?

Am ridicat din umeri.

— Chiar dacă nu-l recunoaşte, Tatsu ştie întotdeauna unde să întrebe.

— Cum procedăm cu comunicaţiile?

— Nu am echipamentele pe care le-am întrebuinţat în Hong Kong, dar ar trebui să ne putem descurca doar cu telefoane mobile şi căşti. Uite!

Am scos din buzunar unul dintre telefoanele Nokia pe care le-am cumpărat şi l-am împins peste masă.

— Este preplătit. Deocamdată, neatins. Am unul la fel. Pentru a evita orice riscuri, nu-ţi folosi telefonul personal.

— Mda, mi-am învăţat lecţia atunci. Va trebui totuşi să am ultimul cuvânt de spus într-o privinţă.

— Care?

— S-o aleg pe însoţitoare.

— Absolut. Cred însă că de data asta ar trebui să fie o femeie. Nu va bătea prea mult la ochi.

Am râs amândoi, amintindu-ne de flirtul accidental făcut de Dox unui *katoey*, sau „lady-boy", în Bangkok. Intenţionam să-l tachinez cu subiectul acela cât timp mai aveam aer în plămâni.

— Da, a zis el, sărmana Tiara! Bănuiesc că încă-mi duce dorul.

A chicotit apoi şi a adăugat:

— Bun, unde va fi primul concert?

— În Zinc Bar, la câteva străzi de locul ăsta. Midori va cânta acolo în patru seri consecutive începând de mâine, câte două spectacole în fiecare seară. Am verificat deja locul şi va fi bun pentru noi. Vom veni mâine la al doilea concert, la miezul nopţii. Vreau să văd ce va face Midori după ce termină show-urile.

— Da, este o idee bună.

— Ai grijă să te familiarizezi din timp cu zona. Străzile, aleile, totul.

— Da, mămico.

L-am privit, dar nu puteai argumenta cu zâmbetul acela implacabil.

Am mai petrecut o oră, definitivând planul. După ce am terminat, Dox a plecat să-şi găsească o însoţitoare, iar eu am revenit la hotel, singur.

Capitolul 6

La miezul nopţii în seara următoare, stăteam într-un loc de la fereastră, la etajul barului Pegu Club, la intersecţia dintre Houston şi Wooster, pe colţul opus faţă de Zinc. Sorbeam încetişor din cocteilul lor eponim, o infuzie pe bază de gin, care trebuie să recunosc că era gustos, ciuguleam ceva din apetitivele lor mai uşoare şi citeam un exemplar din revista *The Economist*, ca să nu par ca un filator.

La o jumătate de oră după miezul nopţii, Dox a ieşit din casa scărilor. Scosese telefonul Nokia. Al meu a vibrat după o clipă. Purtam deja casca şi am răspuns după primul bâzâit.

— Da, am spus.

— El este aici, a zis Dox. Exact aşa cum ai menţionat. Chinezoi, la vreo douăzeci şi ceva de ani, pe la şaizeci şi cinci de kilograme. De unul singur, abia dacă a gustat din băutură, s-a uitat doar la scenă. Un puşti cu aspect dur. Cât a cântat muzica, nu ştiu dacă a bătut o dată ritmul din vârful pantofului.

Puteam să aud formaţia care cânta înăuntru. În mod special, pianul. Am încercat să nu mă gândesc la el.

— Doar unul? am întrebat.

— Da, e singur.

— L-ai pozat?

— I-am făcut chiar trei sau patru poze. Panasonicul ăsta mititel pe care l-

ai cumpărat funcţionează foarte bine pe-ntuneric.

— El te-a observat?

— Partenere, funcţionez pe modul silenţios – nici n-are habar că sunt aici. În plus, sunt însoţit de drăguţa şi fermecătoarea domnişoară Jasmine, pe care am cunoscut-o prin intermediul internetului, ceva mai devreme în cursul zilei de azi.

— Bine, am spus, întoarce-te în club. Fii pregătit să-l urmărim când pleacă. Vreau să văd unde se duce, indiferent dacă rămâne în preajma lui Midori sau dacă i-o predă altcuiva.

— Am înţeles.

A închis telefonul, a încuviinţat discret din cap în direcţia mea şi a revenit înăuntru.

După alte patruzeci şi cinci de minute, din Zinc au început să iasă clienţi şi mi-am dat seama că show-ul se terminase. Telefonul mi-a bâzâit.

— Da.

— Iese acum, a zis Dox.

Glasul lui, de obicei bubuitor, răsuna destul de puternic ca să-l aud, dar nu, probabil, şi pentru domnişoara Jasmine sau altcineva.

— De acum ar trebui să-l vezi pe scară.

— Midori mai este acolo?

— Da, stă de vorbă cu nişte tipi. Frumuşică, dacă-mi îngădui s-o spun. Îmi place părul lung şi negru la asiatice. Şi-i o pianistă dată dracului.

Puştiul chinez a urcat scara, a mers câţiva metri spre vest pe Houston şi s-a oprit să aprindă o ţigară.

— Îl văd, am spus. Se pare că se bucură de o pauză pentru ţigară.

— Cineva ar trebui să-i spună că ţigările înseamnă moarte sigură.

Puştiul chinez s-a rezemat de clădirea dinapoia lui şi a rămas acolo, fumând. Am surâs. Interzicerea de către primar a fumatului în incinte mi se părea principalul beneficiu, exceptându-l pe cel evident pentru inimile şi plămânii tuturor newyorkezilor, pentru filatorii care aveau nevoie de un pretext ca să staţioneze în faţa unui restaurant.

— Da, nu pleacă, am adăugat. Şi cred că o s-o aştepte pe Midori să iasă. Rămâi pe loc şi anunţă-mă când se pregăteşte ea de plecare.

— Am înţeles.

Am închis telefonul şi am mai privit pe fereastră câteva minute. Dacă Midori ar fi urmat să fie preluată de acolo de alt urmăritor, acela ar fi fost momentul ca puştiul chinez să-şi anunţe camaradul. Dar el n-a scos niciun telefon. Nu ştiam ce le oferea Yamaoto Triadelor pentru filaj, însă se părea că nu se alegea decât cu supraveghere din partea unei singure persoane. Îmi convenea de minune.

Am achitat nota de plată, am coborât la parter şi am ieşit din bar. De la nivelul străzii nu aveam o imagine atât de bună a lui Zinc, aşa că am traversat pe partea de nord a străzii Houston şi am pornit încet spre vest. L-am sunat pe Dox.

— Cum merge? am întrebat.

— Se pare că Midori se pregăteşte de plecare. Chiar acum i-a spus „noapte bună" proprietarului.

Am trecut pe lângă câteva persoane care fumau în faţa unui bar şi m-am oprit nu departe, ca un ins îndeajuns de politicos ca să părăsească localul pentru o convorbire telefonică.

— Iese acum, a anunţat Dox.

Am înghiţit în sec şi am privit ieşirea din Zinc. După o secundă, Midori a apărut din casa scării. S-a oprit pe trotuar şi s-a uitat spre mine. Am simţit cum îmi accelerează inima. Nu era însă atentă la trotuar, ci la stradă – căuta un taxi. Şi, oricum, îi aveam pe fumători între noi. I-ar fi fost imposibil să mă vadă.

Purta o jachetă neagră din piele, scurtă până în talie. Avea părul lung şi bogat, aşa cum remarcase Dox şi aşa cum îmi aminteam şi eu. Am regretat că nu eram mai aproape. Doream să văd mai mult.

În acelaşi timp însă mi-a fost imposibil să nu mă încrunt faţă de inocenţa ei. Nici măcar nu s-a uitat în ambele direcţii când a ieşit din club, cu atât mai puţin să verifice punctele fierbinţi de supraveghere. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi remarcat instantaneu pe puştiul chinez. El stătea exact unde ar fi fost de aşteptat.

Midori a făcut semn unui taxi, care s-a oprit şi ea a urcat. Puştiul n-a schiţat niciun gest că ar încerca s-o urmărească. A rămas locului un minut, şi-a terminat ţigara, apoi a pornit în direcţia mea. Am intrat în bar şi l-am privit dinapoia uşii din sticlă când a trecut, în bar era mai întuneric decât pe trotuarul din faţă, puternic iluminat de felinarele stradale, şi, datorită razelor ce se reflectau din sticla uşii, ştiam că i-ar fi fost imposibil să mă vadă, chiar dacă ar fi privit cu atenţie. Pe de altă parte, eu l-am văzut bine.

După ce a ajuns la o distanţă pe care am apreciat-o ca sigură, am ieşit şi am pornit după el. Ştiam că Dox mă va urmări, conform planului.

Am păstrat o distanţă destul de mare, pentru eventualitatea în care puştiul s-ar fi întors, dar n-a făcut-o. A continuat, pur şi simplu, spre sud-est în Chinatown. L-am văzut intrând într-un local specializat în *noodles*[3], care avea un aspect dubios de pe Mulberry, vizavi de Columbus Park. Am

[3] Paste făinoase asiatice, similare tăieţeilor, preparate din fainã de orez sau amidon de fasole *mung* ori soia. (*n. trad.*).

traversat strada şi am trecut prin faţa localului, însă pe trotuarul de lângă parc. L-am văzut pe puşti aşezându-se la o masă în faţa unui chinez mai bătrân, masiv, chel şi cu nas de boxer.

N-am auzit ce discutau şi, oricum, vorbeau, probabil, în chineză. Dar din posturile lor, am simţit că nu se înghiţeau prea mult. Puştiul stătea tolănit în scaun, cu un aer morocănos pe chip. La un moment dat, trebuie să fi spus ceva nerespectuos, deoarece chelul s-a ridicat şi l-a pocnit de două ori peste urechi. Palmele nu păruseră prea puternice, ci avuseseră mai degrabă intenţia de a-l umili şi a-şi impune autoritatea. Pe urmă puştiul s-a îndreptat în scaun şi chelul s-a aşezat.

Dox a trecut pe lângă restaurant şi am ştiut că făcea alte fotografii. Bliţul era dezactivat şi pozele urma să fie granulate, însă Tatsu avea oameni care le puteau îmbunătăţi calitatea. Dox a revenit apoi la poziţia lui în urma mea şi amândoi am mai privit câteva minute, dar nu prea mai aveam ce afla. Am notat numele şi adresa restaurantului, după care ne-am întâlnit în afara parcului şi ne-am îndreptat spre un local non-stop, unde am schimbat informaţii şi am planificat seara următoare.

După ce am terminat, Dox a zis:

— Presupunând că în noaptea asta nu mai e nimic de făcut, aş vrea să revin în barul unde am lăsat-o pe atrăgătoarea domnişoară Jasmine. Mi-e clar că-i în limbă după mine.

— Plus că-i merge contorul, i-am amintit.

A adăugat hohotind:

— Da, şi are genul de contor pe care mi-ar plăcea să-l dau peste cap. Ne vedem mâine, *amigo*.

Pe când Dox se ocupa să-mi toace banii cu folos, m-am dus la o sală internet café, să descarc fotografiile şi alte informaţii pentru Tatsu.

După ce am terminat descărcarea şi am trimis un mesaj, i-am telefonat lui Tatsu, ca să-l anunţ să intre pe site. Nu mi s-a părut în formă, când am vorbit. Glasul lui, de obicei domol, dar sigur, era răguşit şi parcă făcea eforturi să vorbească. L-am întrebat despre asta şi mi-a răspuns că avea gripă.

Mda, amândoi îmbătrâneam. Voiam să termin cât mai repede afacerea asta.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare am mers în altă sală internet café şi am intrat pe site-ul securizat. Mă aştepta un mesaj: puştiul chinez se numea Eddie Wong

şi era *ma jai*, soldat de rând, din branşa newyorkeză a United Bamboo, Triada taiwaneză; restaurantul de *noodles* de pe Mulberry era cartierul lor general. Wong avea doar douăzeci şi doi de ani, însă deţinea un dosar infracţional gros în oraşul lui natal, Taipei, în principal trafic de droguri, dar şi extorcare. Se ştia că purta mereu asupra lui un Balisong, „cuţitul-fluture" al filipinezilor, şi se părea că era rapid în utilizarea lui.

Chelul cu care a stat de vorbă era Waiyee Chan, *dai lo* adică şeful bandei locale. Dacă şeful bandei se întâlnea direct cu un simplu soldat, a sugerat Tatsu, însemna că problema era importantă pentru şef. United Bamboo s-a războit cu *yakuza* în Tokio, însă actualmente între cele două organizaţii exista un armistiţiu fragil. Tatsu a speculat că stagnarea era urmarea ajutorului oferit de United Bamboo lui Yamaoto în New York, în schimbul unui quiproquo în Japonia, exact aşa cum am presupus Dox şi cu mine. A promis că va încerca să afle mai multe.

În seara aceea Dox şi cu mine am ocupat aceleaşi poziţii din ziua trecută. Dar după ce Dox mi-a telefonat ca să-mi confirme că Wong se afla iarăşi în Zinc, m-am ridicat şi am pornit spre West Village.

Eram deghizat faţă de data trecută. Purtam o perucă al cărei păr ţâşnea în smocuri de sub şapca de baseball, ochelari cu ramă din baga şi două jachete din lână pe sub hanorac, care lăsau să creadă că eram cu vreo douăsprezece kilograme mai solid. Am efectuat o recunoaştere a zonei pe jos, cu postură, mers şi prezenţă cât mai discrete. Am verificat locurile pe care le-aş fi folosit eu pentru a supraveghea blocul lui Midori, chiar şi barurile locale, în eventualitatea că Wong avea un partener care aştepta în zonă, ca să preia urmărirea lui Midori după ce termina concertul din Zinc. Totul era „curat". Am intrat într-un bar de jazz numit 55 Club la o stradă de blocul ei şi am aşteptat.

După o jumătate de oră telefonul mi-a bâzâit. Am ieşit din bar ca să vorbesc.

— Gata show-ul, m-a anunţat Dox. Midori tocmai s-a urcat într-un taxi.

— Şi amicul nostru?

— Deocamdată stă locului. La fel ca aseară.

— A folosit telefonul?

— Nu.

— În regulă. Se pare că-ncepem treaba propriu-zisă.

— Vreau să-ţi zic că m-am gândit la ceva. Doar pentru că el n-a urmărit-o aseară nu-nseamnă că va proceda la fel şi-n seara asta. Dacă...

— Uite ce-i, dacă încă n-a pornit în urmărirea ei, n-o va mai face. Oricum, nu în seara asta. Şi am verificat toate punctele posibile din jurul blocului ei. E „curat". Asta-i ocazia mea.

— Da, totuşi...

— N-o să păţesc nimic.

— Nu zic c-o să păţeşti ceva. Dar de ce să nu trec şi eu s-arunc o privire? Nu strică să mă ai în preajmă.

— Îţi mulţumesc, realmente, totuşi, aş prefera să... fac asta de unul singur. Înţelegi?

A urmat o pauză. După aceea Dox a oftat şi a spus:

— Cum vrei tu, omule.

O părticică din mine încerca să vorbească, să-mi spună că el avea dreptate, că nu strica să-l am în preajmă. În definitiv, situaţia părea sub control. Midori putea fie să mă invite înăuntru, fie să mă trimită să-mi văd de drum. Aveam nevoie doar de un minut, indiferent de ce urma să aleagă.

— Te sun când termin, i-am zis. O să te ţin la curent.

— Bine. Ai grijă, partenere.

Am închis telefonul şi l-am dezactivat. Urma un episod delicat şi nu voiam niciun fel de întreruperi.

Am parcurs o bucată de stradă şi mi-am scos şapca şi peruca. Am dat să îndes peruca în buzunar, apoi m-am gândit că Midori o va vedea ieşindu-mi dintr-un buzunar şi am decis s-o arunc. Ar fi făcut-o prea suspicioasă şi, oricum, îşi atinsese deja scopul. Am îndesat şapca într-un buzunar al hanoracului şi am aşteptat. După câteva minute, un taxi s-a apropiat pe stradă. Am pornit într-acolo.

Taxiul s-a oprit în faţa blocului ei. Portiera s-a deschis. M-am oprit pe trotuar, la vreo trei metri depărtare.

Midori a coborât. I-a mulţumit şoferului şi a închis portiera. Taxiul s-a îndepărtat.

Ea a ridicat ochii şi m-a zărit. A încremenit.

Am încercat să spun ceva, dar n-am izbutit. A trecut un moment lung.

În cele din urmă am zis:

— Midori.

Mă privea. Voiam să mă uit în jur, să-mi verific spatele şi împrejurimile. M-am împotrivit imboldului. Ea a detestat dintotdeauna genul acela de conştientizare. O făcea să nu aibă încredere în mine.

— De ce eşti aici? a întrebat.

— Ştii de ce.

— Cum ai..., a început să spună, apoi s-a oprit.

Decisese, probabil, că, de fapt, nu conta cum anume aflasem. Sau poate că nu voia să ştie.

— Pot să urc?

A tăcut.

— Doar un minut, m-am auzit spunând.

După încă un moment a încuviinţat din cap. Am intrat în bloc. Deşi nu văzusem videocamere de supraveghere, presupuneam că trebuiau să aibă aşa ceva în holul de la intrare, aşa că am ţinut capul plecat.

— Bună, Ken, i-a spus Midori portarului, pe urmă am intrat în lift.

Nu m-a privit cât timp am urcat. N-am vorbit între noi.

Am coborât la etajul şaptesprezece şi am mers pe coridor. Ea a descuiat o uşă şi am intrat într-un living frumos mobilat. Parchet din lemn închis la culoare, carpete Gabbeh, fotografii alb-negru de copaci desfrunziţi, iarna. Un fotoliu şi o sofa capitonate, cu aspect confortabil. Într-un colţ se afla un fel de leagăn *indoor* pentru copii, înconjurat de jucării viu colorate. Ne-am scos jachetele şi pantofii şi am păşit înăuntru. Eu mi-am scos şi cele două jachete din lână. Nu mai aveam nevoie de ele, iar în apartament era cald.

O femeie drăguţă cu piele maronie a ieşit pe uşa camerei despre care am bănuit că era un dormitor. S-a uitat la mine, apoi la Midori.

— Totul e-n regulă, Digne? a întrebat-o Midori.

Femeia a încuviinţat din cap.

— Îngeraşul doarme. I-am dat un biberon mare înainte de culcare.

Avea accent latino-american şi am bănuit că era din El Salvador.

Midori a încuviinţat la rândul ei din cap.

— Mulţumesc. Ne vedem mâine-seară?

— Bineînţeles.

Digne a luat o haină de pe sofa, s-a încălţat şi s-a oprit în uşă. A zâmbit şi, cu un accent japonez pasabil, a spus:

— *Oyasumi nasai*. „Noapte bună”.

Midori i-a surâs şi a zis:

— *Buenas noches*.

Femeia a închis uşa îndărătul ei.

Am rămas amândoi nemişcaţi. Un ceas ticăia pe perete.

— Câţi... cât de mare este? am întrebat după un moment.

— Are cincisprezece luni.

Cam aşa ar fi trebuit. Aproape doi ani de la ultima noastră noapte în Tokio.

— Am auzit că-i spui Koichiro, am zis amintindu-mi de conversaţia cu Tatsu din Tokio.

Ea a aprobat din cap.

— Este un nume bun.

A aprobat iarăşi.

Am încercat să mă gândesc la ceva care să nu sune banal. N-am izbutit.

— Eşti fericită? am întrebat.

Din nou, doar o încuviinţare din cap.

— La naiba, Midori, o să-mi adresezi măcar un cuvânt?

— Minutul tău s-a terminat.

Mi-am ferit ochii, după care i-am întors spre ea.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Poate c-ai uitat. Tatăl meu...

M-am imaginat spunând: *Haide*, *n-am mai discutat o dată problema asta*? Am decis însă că ar fi fost abordarea greşită.

— Atunci, de ce ai păstrat copilul?

S-a uitat la mine şi expresia feţei îi era încremenită într-o stare neutră.

— Când am aflat că eram însărcinată, a spus, mi-am dat seama că voiam un copil. Faptul că era copilul tău a fost întâmplător.

Era atât de jignitoare, încât m-am gândit că poate proceda aşa în mod deliberat. Că se proteja de ceva de care se temea.

— Îmi pot închipui ce simţi..., am început să spun.

— Nu, nu-ţi poţi închipui.

— Ţi-am zis, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dar ştii că am făcut tot posibilul ca să-ndrept lucrurile după aceea. Să-i îndeplinesc dorinţele.

M-am gândit să adaug: *Şi nu uita că*, *oricum*, *murea de cancer pulmonar*. *Cel puţin aşa cum am procedat eu*, *n-a suferit*.

Simţeam totuşi că Midori ar putea lua răspunsul acela ca pe o justificare. Şi poate că aşa era.

— Ei bine, poate că n-ai făcut destul, a zis ea.

— Atunci, asta-i o pedeapsă din partea ta.

A urmat o pauză lungă. Ea a zis:

— Nu te vreau în viaţa lui. Sau în viaţa mea.

Asta era. Exact afirmaţia, exact cuvintele de care m-am temut. Care atârnau în acel moment în aer, între noi.

— Şi ce-i vei spune? am întrebat. Că tatăl lui a murit?

Ar fi fost o minciună destul de rezonabilă. Totuşi, ideea în sine m-a îngrozit. Fiindcă mi-am dat seama că dacă Midori o spunea, atunci chiar aşa ar fi fost, în multe feluri ce contau.

— Nu m-am gândit încă.

— Poate c-ar trebui s-o faci. Poate c-ar trebui să te gândeşti ce-l va costa asta.

Ea a râs aspru, bănuiesc că faţă de impertinenţa mea.

— Pot să te întreb ceva? a spus după aceea.

Am încuviinţat din cap.

— Când ai omorât ultima oară pe cineva?

Am încercat să mă gândesc cum să răspund. Au trecut clipe lungi.

Midori a râs iarăşi.

— Nu vezi că ceva nu-i în regulă? Câţi oameni trebuie să se gândească la o asemenea întrebare înainte să răspundă?

Am simţit cum mă îmbujorez.

— Vrei să ştii când am omorât ultima oară pe cineva? În urmă cu vreo lună. Iar cel pe care l-am omorât era unul dintre cei mai ticăloşi creatori de bombe artizanale din lume. Ştii ce-a însemnat uciderea lui? A salvat multe vieţi!

— Bănuiesc că asta-şi spun toţi asasinii.

Furia pe care încercam s-o controlez a răbufnit pe neaşteptate.

— Şi asta-i ceea ce bănuiesc că-şi zic toţi pianiştii *yuppie*[4] de jazz, deoarece îi face să se simtă atât d-al dracului de superiori.

M-a fulgerat din priviri. *E bine*, mi-am spus. *Aveam nevoie de asta*.

— Poate că ai dreptate, am continuat după aceea. Poate că problema mea este justificarea. Însă a ta este negarea. Crezi că poţi duce o viaţă impecabilă şi neprihănită ca asta, fără ca nimeni să se murdărească pe mâini? Chiar doreşti ca, de fapt, Koichiro să crească într-o lume în care nu există nimeni care să încerce să-i elimine pe oamenii de felul celor care au ras Turnurile Gemene la numai trei kilometri de locul ăsta?

Amândoi am tăcut un timp, gâfâind şi privindu-ne pătrunzător.

— Rămâne faptul că ucizi oameni, a zis Midori.

Am închis ochii.

— Uite ce este, am încercat să mă schimb. Să fac ceva bun. Iar o mare parte din asta... o mare parte din asta s-a datorat ţie. Şi tatălui tău.

Altă pauză.

— Poate că ai dreptate, a zis ea, poate că, datorită faptelor tale, copiii precum Koichiro pot dormi liniştiţi în pătucurile lor. Dar nu despre asta vorbesc, ci vorbesc despre tine. Viaţa pe care o duci şi lucrurile pe care le faci l-ar putea expune riscurilor pe Koichiro însuşi. Nu-ţi dai seama?

Aproape că m-am încovoiat sub povara cuvintelor ei. De aceea m-am străduit atât să găsesc breşele din supravegherea lui Yamaoto, doar pentru această unică şi stângace vizită?

— Ştiu că ţii la mine, a continuat Midori. Şi că, deşi încă nu l-ai văzut, ţii şi la Koichiro. De ce ai vrea să ne pui în pericol?

Am închis ochii şi am expirat. Nu aveam argumente. Ea avea dreptate. M-am întrebat la ce naiba mă gândisem, de ce venisem acolo?

---

[4] Tânăr dinamic şi cu succes în afaceri; acronim de la „Young Urban Professional" (tânăr şcolit de la oraş), făcând aluzie la antonimul *hippy*. (*n. trad.*).

A trecut un moment nespus de lung de tăcere.

— Bine, am rostit şi am aprobat din cap. E-n regulă.

Midori m-a privit. Am văzut înţelegere în ochii ei şi asta m-a durut.

— Mulţumesc, a spus.

Am mai aprobat o dată din cap.

— Aş putea doar să-l văd pe... fiul meu?

— Nu cred...

M-am uitat fix la ea.

— Te rog! Nu mă alunga fără asta.

După alt moment prelung, Midori a indicat uşa prin care Digne ieşise mai devreme. S-a întors şi am urmat-o.

Era un dormitor micuţ pe colţul clădirii, cu ferestre acoperite de draperii pe doi pereţi. Înăuntru se afla un pătuţ, o masă pentru schimbat şi un balansoar. Lumina veiozei în formă de iepuraş fusese reglată la o intensitate redusă, confortabilă.

Am mers amândoi spre pătuţ. Am pus palmele pe marginea lui şi am privit înăuntru.

Pe salteluţă, acoperită cu o păturică albastră din lână se afla o făptură micuţă cu păr negru. Avea ochii închişi şi năsuc minuscul, şi-i vedeam pieptul ridicându-se şi coborând în somn.

Pentru prima dată am înţeles că toate astea erau reale. Copilul acela era al meu. Eram tatăl lui.

Am simţit lacrimi încercând să răzbată la suprafaţă şi am clipit repede, stăvilindu-le. Nu-mi puteam aminti când plânsesem ultima oară şi nu intenţionam să încep în noaptea aceea, în faţa lui Midori.

— Aş putea... e-n regulă dacă..., am început să mă bâlbâi.

Ea m-a privit, apoi a încuviinţat din cap. S-a aplecat peste pătuţ şi l-a ridicat cu multă grijă pe Koichiro, ţinându-l în păturica albastră. L-a sărutat blând pe frunte, pe urmă m-a privit din nou. Ochii îi erau larg deschişi şi sinceri, şi am văzut că se temea. O făcea însă oricum. La naiba, a trebuit să clipesc iarăşi.

A lăsat băieţelul în braţele mele şi a stat lângă noi, privind. Copilul a oftat prelung în somn şi s-a întors spre mine, ca şi cum ar fi căutat căldură. M-am uitat la el şi, brusc, lacrimile mi-au curs pe obraji şi nu le-am putut opri. Nu puteam nici măcar să le şterg. Tot ce am putut face a fost să clipesc repede, ca să-mi limpezesc ochii şi să privesc feţişoara aceea, până a trebuit să clipesc iarăşi.

Nu ştiu cât am stat aşa. La un moment dat, Midori şi-a pus mâna pe umărul meu şi am devenit conştient de o durere în maxilare, cauzată de forţa cu care le încleştasem. I l-am întins pe Koichiro şi mi-am şters faţa, în

vreme ce ea a aranjat băieţaşul în pătuţ.

Ne-am întors în living. Midori a închis uşa înapoia noastră.

M-am uitat la tavan şi, în mod deliberat, am inspirat şi am expirat, am inspirat şi am expirat, străduindu-mă să mă stăpânesc. Un vălmăşag de gânduri îmi gonea prin minte.

— Ce-ar fi dacă..., am început, apoi m-am răzgândit.

— Ce?

Am privit-o în ochi.

— Ce-ar fi dacă aş putea ieşi din viaţa asta. Să ies cu adevărat, vreau să zic.

Ea a oftat.

— Nu cred că poţi.

— Şi dacă aş putea?

A urmat o pauză lungă. În cele din urmă, a zis:

— O să vedem atunci.

Aş fi vrut să-mi spună mai multe, dar mi-era teamă să întreb.

Pe măsuţa pentru cafea de lângă sofa se afla un teanc de foi şi un pix. M-am apropiat şi am scris numărul meu de telefon mobil.

— Uite, i-am zis. În cazul în care vei avea vreodată nevoie, de orice, sună-mă.

A luat hârtia.

— Este un număr de telefon?

— Da. De telefon mobil. Dacă nu răspund, lasă un mesaj în căsuţa vocală. O verific constant.

— Uau! a exclamat ea şi a surâs scurt. Un număr la care, într-adevăr, să te găsesc. Cred că asta înseamnă progres.

I-am răspuns la zâmbet.

— Ţi-am zis că mă pot schimba.

— O să vedem.

M-am întins şi am atins-o pe umăr.

— Mulţumesc, i-am spus.

A clătinat din cap.

Am continuat să-mi ţin mâna pe umărul ei. Mi-am dat seama că nu a obiectat.

M-am apropiat şi Midori nu s-a retras.

Am cuprins-o în braţe şi am strâns-o. Pentru ca apoi, după un moment, să mă strângă şi ea.

Am rămas aşa o vreme, pur şi simplu, ţinându-ne în braţe. Am sărutat-o pe frunte, pe urmă pe obraz. După aceea, din nou pe frunte. Mirosea frumos, mirosea aşa cum îmi aminteam.

— Jun, a şoptit ea, nu.

Era singura care folosea diminutivul de la Junichi, prenumele meu japonez. M-am simţit minunat s-o aud rostindu-l.

Am sărutat-o pe pleoape. Midori a repetat:

— Nu!

Nu-mi păsa. Nu-mi păsa de nimic. Am sărutat-o uşor pe buze. Nu mi-a răspuns la sărutare, însă nici nu s-a îndepărtat. Îi auzeam răsuflarea.

A pus o palmă pe pieptul meu. Am crezut că voia să mă împingă, să mă îndepărteze, dar a lăsat-o acolo. Se simţea caldă prin cămaşă.

Am sărutat-o iarăşi. De data asta a scos un sunet care era undeva între un scâncet şi un reproş, după care mi-a cuprins brusc cu palmele capul. Apoi mi-a răspuns la sărutare, cu pasiune.

Am tras-o mai aproape şi s-a lipit de mine. Dar când am început să-i scot cămaşa din blugi, s-a răsucit.

— Jun, opreşte-te! Trebuie să ne oprim.

Am încuviinţat, răsuflând greoi.

— Da.

— Trebuie să pleci. Te rog!

Am clipit din ochi şi am aprobat din cap.

— O să-mi telefonezi?

— O să ieşi din viaţa asta?

— O să-ncerc.

— Atunci, telefonează-mi. După ce ai ieşit.

Nu puteam cere mai mult decât atât. M-am dus la uşă şi mi-am încălţat pantofii, jachetele din lână şi hanoracul. Am încuviinţat din cap spre Midori. Mi-a răspuns printr-un gest identic. Niciunul din noi n-a spus nimic.

În lift, mi-am pus şapca şi am străbătut holul de la intrare cu capul în pământ. Am ieşit din bloc şi am verificat punctele fierbinţi. Totul era „curat". Am pornit spre est. Aerul rece mi-a lovit faţa, dar abia eram conştient de el. Mă simţeam epuizat, pustiit. Ar fi trebuit să ştiu că nu eram în starea optimă pentru a mă proteja. Ar fi trebuit să ştiu ce urma să se întâmple în continuare.

•••

După plecarea lui Jun, Midori rămase mult timp şi privi uşa. El a dispărut la fel de neaşteptat pe care a apărut, totuşi, prezenţa lui dăinuia peste tot şi modifica totul, de la senzaţia buzelor şi limbii lui la contururile apartamentului şi la gândurile ei despre viitor.

De câte ori şi-a spus femeia că-l ura, pentru ceea ce i-a făcut tatălui ei, pentru minciunile pe care i le-a zis ei după aceea, pentru tot ce era el? Şi cu toate acestea, cu nici două minute în urmă, l-a sărutat cu atâta pasiune, încât

se simţea încă ameţită. Cum naiba a izbutit să-şi mobilizeze voinţa de a-l lăsa să plece? O clipă îşi dori să n-o fi făcut, iar gândul acela o făcu să se ruşineze.

Se aşeză pe sofa, închise ochii şi lăsă capul în mâini. Au durut-o vorbele lui Jun despre ce avea ea să-i povestească lui Koichiro în privinţa tatălui său. S-a gândit, desigur, de multe ori la subiectul acela, dar nu a găsit niciodată un răspuns confortabil. Era mai simplu să amâne, pur şi simplu, totul, să-şi spună că va găsi ceva când Koichiro va mai creşte, însă în acel moment nu mai era la fel de sigură.

Când a aflat prima dată că era însărcinată, a simţit că trupul a trădat-o, ca şi cum ar fi purtat pruncul unui soldat care a siluit-o în război. A făcut o programare la o clinică, decisă să pună capăt imediat sarcinii şi să nu se mai gândească niciodată la ea. Dar în aceeaşi noapte, pe când stătea întinsă în pat şi privea tavanul, frecându-şi pe jumătate conştientă pântecul cu palma, s-a gândit că poate era mai bine să nu acţioneze aşa pripit. Era încă devreme. De ce să nu mai aştepte câteva zile, pentru o decizie mai cumpănită? Opţiunea avortului continua să rămână validă. N-ar fi dispărut nicăieri.

Însă acele câteva zile s-au transformat în multe altele. Midori a reflectat neîncetat la circumstanţele ei. Îi plăcea să locuiască în New York, să susţină concerte acolo, îi plăcea, totodată, libertatea vieţii departe de Japonia. Şi îi era foarte uşor să cunoască alţi bărbaţi. Vedea cum o priveau cântând, mulţi dintre ei veneau s-o asculte în mod repetat, şi era conştientă de timbrul nervos al glasurilor lor când, după un spectacol, voiau să-i mulţumească. A ieşit cu câţiva, totuşi, niciunul dintre ei n-a interesat-o pe termen lung.

La un moment dat a înţeles că, deoarece se apropia de patruzeci de ani, probabil că a ratat ocazia măritişului şi a unei familii. Dar era în regulă. S-a concentrat asupra lucrurilor bune din viaţa ei şi şi-a spus că un soţ şi tot ce reprezenta o căsnicie ar fi însemnat o interferenţă. Însă în nopţile acelea lungi şi nedormite de după ce a aflat că era însărcinată, şi-a dat seama că a făcut o virtute dintr-o necesitate. Deoarece circumstanţele ei păreau de neschimbat, a fost motivată să le accepte. Dar după ce a aflat că era însărcinată, totul era diferit.

Midori credea în soartă, iar asta i se părea mâna sorţii. Da, ştia că putea opta să avorteze, tot aşa cum putea opta să păstreze pruncul, şi atunci, cum se putea ca oricare dintre alternative să însemne soarta? Şi totuşi, nu-i păsa atât de mult de logică. Ea îşi asculta intuiţia. Iar intuiţia îi spunea să păstreze copilul.

Nu a simţit însă nicio dorinţă de a-l contacta pe Jun. Asta nu numai din cauza tatălui ei, ci din cauza a ceea ce era Jun. Apoi, după ce băieţelul s-a născut, convingerea ei că n-ar trebui să-l anunţe niciodată a sporit, pur şi simplu. Din clipa în care medicul i-a adus pruncul micuţ, ieşit din corpul

epuizat al mamei, cuprins de agonie, şi l-a auzit plângând, l-a simţit fierbinte şi umed în braţele ei, Midori a ştiut că trebuia să-l ţină departe de pericolul pe care-l reprezenta Jun.

Iar în acel moment, când îl avea pe Koichiro, nu-şi imagina nimic altceva decât viaţa lor împreună. Deşi a fost bună, existenţa ei anterioară părea un vis, iar gândul că a fost gata să recurgă la un avort era îndeajuns pentru a-i provoca greaţă, ca şi cum, cândva, într-un moment de slăbiciune, ea a reflectat la uciderea propriului fiu. Nu s-ar fi gândit niciodată că aşa ceva era posibil, dar se considera ca fiind mama acelui băieţaş într-o măsură mai mare decât s-a estimat în alt fel până atunci.

Se ridică, merse în camera lui Koichiro şi-l privi dormind. Înţelegea în acele momente că toate protestele ei interioare despre sentimentele faţă de Jun au fost un paravan, o faţadă superficială şi fragilă care s-a năruit la prima lui apariţie. Simţi un fior de vinovăţie, de parcă propriile sentimente pentru bărbatul acela erau o trădare a tatălui ei. Dar, oare, tatăl ar fi vrut ca ea să moară fără să-i lase nepoţi? Şi ar fi vrut ca nepotul să-i crească fără să-şi cunoască tatăl? Cu siguranţă, paternitatea lui Koichiro era de mică importanţă prin comparaţie cu problemele acestea mult mai mari. Şi era adevărat că Jun a încercat să ducă la bun sfârşit eforturile tatălui ei de a demasca nivelul de corupţie din guvern, că tocmai acela era felul lui de a încerca să corecteze faptele comise, ba chiar să ispăşească pentru ele. Midori simţea că, într-un mod inexplicabil, tatăl ei ar fi apreciat ceea ce a făcut Jun ulterior. Că el ar fi putut chiar... să-l fi iertat.

Se aplecă şi-i sărută fruntea lui Koichiro, apoi se ridică şi-l privi din nou. Ştia că imaginea lui Jun ţinând copilul lor şi imaginea lui plângând pentru întâia oară a înmuiat ceva din ea. Nu ştia ce dorea sau ce ar fi făcut dacă Jun s-ar fi întors. De acum nu se mai simţea sigură de nimic. Decât doar de dulcele ei copilaş. Ar fi făcut orice pentru a-l proteja. Absolut orice.

Capitolul 8

Când am ajuns pe Waverly, am cotit la stânga pe trotuar fără să am vreun plan sau ţel. Nu voiam decât să merg, să mă mişc întruna.

Nu-mi puteam scoate din minte imaginea feţei lui Koichiro. Era atât de mic, atât de inocent în somn... Atât de neajutorat!

Midori a avut dreptate să mă ţină departe. Mă îngrozea gândul că propria mea prezenţă mi-ar fi putut pune fiul în pericol.

Dar te poţi schimba, mi-am spus. *Poate că ai şi făcut-o deja. Există o cale*

de ieşire. *Nu trebuie decât s-o găseşti*. *Pentru Koichiro*.

Am continuat să merg. Bineînţeles, o puteam face. Oare nu asta căutasem? Ce-mi repetase Tatsu că aveam nevoie? Ce spusese el în Tokio la ultima noastră întâlnire: *Ştii la fel de bine ca mine că ai nevoie de o conexiune*, *de ceva care să te smulgă de pe poteca nihilistă pe care înaintezi*.

Ei bine, poate că tocmai asta era, exact aşa cum susţinuse el.

Încă puteam simţi mirosul lui Midori, încă-i puteam simţi gustul pe buze. Era adevărat, a fost tulburată când m-a zărit prima dată, dar a lăsat uşa deschisă după ultima mea vizită, în privinţa asta nu încăpea îndoială. Tot ce trebuia să fac era să găsesc modul corect de a intra. M-am gândit din nou la Koichiro. Dumnezeule, asta chiar putea reuşi. Da, putea.

Mă aflam la cinci metri de capătul străzii, când am auzit paşi de după colţ. Am ridicat ochii şi *zbang*!, înainte să pot face ceva, Eddie Wong a cotit pe Waverly, apărând de pe Tenth drept în faţa mea. Iar eu aruncasem nenorocita aia de perucă. *Stupid*. *Stupid*.

Dacă aş fi fost eu însumi în clipa aceea, aş fi putut reacţiona mai eficient. Mi-aş fi ferit chipul, mi-aş fi retras antenele, aş fi trecut pe lângă el fără măcar să mă bage în seamă.

Dar nu eram eu însumi. Poate că trupul îmi mergea pe stradă, însă mintea continua să-mi fie în apartamentul lui Midori, extrăgându-se de sub o avalanşă de speranţă. În loc să-mi feresc privirea, m-am uitat o secundă drept la el, ca un om incapabil să-şi desprindă ochii de la locul unui accident îngrozitor.

Şi el s-a uitat la mine. Iar mina care i-a apărut pe chip, care însemna că m-a recunoscut, a fost de netăgăduit. Mi-am dat seama că vedea aceeaşi expresie pe faţa mea.

Nu, mi-am spus, nu, *fir-ar al dracului*, *nu*...

Wong a încetinit şi mintea lui s-a străduit neîndoios să desluşească situaţia. Indiferent ce planuri şi-a făcut, ele s-au bazat, probabil, pe presupunerea că mă va identifica fără să fie băgat în seamă; în niciun caz că ne vom detecta simultan. Corpul lui răspundea dorinţei inconştiente care voia mai mult timp, alte câteva secunde preţioase în care să decidă ce să facă.

Am decis mai rapid decât el. De fapt, n-a fost nici măcar o decizie în sine, ci mai degrabă un reflex şlefuit de o viaţă de ucideri. Un reflex care fusese amânat de neobişnuita mea stare emoţională, dar care în acel moment, când am recunoscut ameninţarea la adresa lui Midori şi a fiului meu, s-a declanşat feroce.

M-am îndreptat direct spre el. Pe când străbăteam distanţa dintre noi, şi-a dusă mâna dreaptă spre buzunarul jachetei, acolo unde ţinea, probabil,

cuţitul Balisong despre care se spunea că nu se despărţea.

Este util să favorizezi o armă anume şi să exersezi cu regularitate folosirea ei. În acelaşi timp însă există şi un aspect potenţial negativ: poţi ajunge să te bazezi pe ea şi să încerci să apelezi la ea, când ar fi fost, poate, mai bine să fi făcut altceva. De aceea poliţiştii sunt adesea ucişi de cuţitari, pe când îşi scot pistoalele pe jumătate din tocuri. Poliţistul vede cuţitul, dar este atât de dependent de pistolul lui, încât nu-şi dă seama că nu va avea timp să-l scoată înainte să fi fost deja înjunghiat. Dacă cineva are un avantaj asupra ta, cea mai bună tactică este să creezi distanţă sau să încetineşti în alt mod atacul, iar după aceea să-ţi foloseşti arma favorită, astfel încât să ai o şansă de a o utiliza realmente. În caz contrar, pistolul din tocul tău ar putea fi la fel de bine în dulapul de acasă.

Se părea însă că Wong nu ştia toate astea. A vrut să ajungă la Balisong şi, în timp ce încerca asta, am ajuns la el.

L-am izbit puternic cu antebraţul drept peste partea frontală şi din dreapta a gâtului, şi în aceeaşi clipă i-am prins bicepsul drept cu mâna stângă. Lovitura în gât putea să-i fi atins plexul brahial şi să-i fi amorţit braţul drept. Prinderea bicepsului a fost o manevră de rezervă.

Wong a icnit şi s-a îndreptat în urma impactului. L-am izbit din nou cu antebraţul şi o parte din rigiditate i s-a scurs din corp. Am continuat să mă mişc, astfel încât eram orientat cu faţa către flancul lui drept, i-am împins braţul mai sus cu priza de biceps şi mi-am trecut mâna dreaptă la ceafa lui pentru a-i opri mişcarea spre înapoi. După aceea i-am smucit capul în jos şi i-am expediat un genunchi în faţă. Capul i-a tresărit şi i-am mai tras un genunchi în cap. Şi încă unul.

Am simţit cum i s-a înmuiat corpul. I-am „măturat" picioarele şi l-am trântit pe spate. S-a izbit violent de pavaj. Am ridicat piciorul şi am călcat pe gâtul expus. Trupul i-a zvâcnit, dar era deja inconştient şi probabil că nici măcar n-a simţit lovitura care l-a omorât.

Totul nu a durat nici zece secunde. Am privit în jur, redevenit complet tactic. Am auzit paşi venind dinapoia aceluiaşi colţ de unde a apărut Wong cu câteva momente mai devreme şi m-am încordat, gata să ucid iarăşi. N-a fost însă nevoie. Era Dox. Eram atât de pregătit să sar pe el, încât corpul mi-a zvâcnit în urma efortului de a mă abţine.

Dox a încremenit la vederea mea stând deasupra trupului căzut al lui Wong.

— La naiba! a mormăit el.

Am privit din nou în jur. Strada era pustie. Clădirea aflată vizavi de noi era în renovare şi avea în faţă un container pentru deşeuri.

— Pune mâna şi ajută-mă, am spus. Să-l băgăm în containerul ăla.

— Containerul? De ce...

— Fir-ar să fie, pune mâna şi taci!

Fără alt cuvânt, Dox a prins una din încheieturile lui Wong şi a tras brusc, desprinzându-l de asfalt. S-a aplecat şi l-a ridicat în cârcă, după care s-a îndreptat cu el spre container. L-am însoţit.

În faţa containerului, am căutat în buzunarul drept al jachetei lui Wong. Am simţit înăuntru un obiect rece şi neted şi l-am scos. Bineînţeles, era un Balisong, ale cărui plăsele păreau din titan.

— Asta avea la el? a întrebat Dox.

— Mda, am răspuns şi am băgat cuţitul în buzunar. Haide să-l aruncăm înăuntru.

Marginea de sus a containerului era la doi metri deasupra solului şi, slavă Domnului, în cea mai mare parte ascunsă în umbră. Laolaltă, am reuşit să aducem umerii lui Wong până sus, pe urmă l-am împins până când trunchiul i s-a înclinat înăuntru. Am continuat să-l împingem, ţinându-l de glezne, şi i-am dat drumul cu capul în jos, doar cu partea dinapoi a genunchilor sprijinită pe margine. A alunecat şi a lovit cu un bufnet surd molozul sau sfărâmăturile de pe fund.

Am privit din nou în jur. În continuare, linişte totală.

— Să-i dăm drumul, am spus. La ora asta, mă-ndoiesc că ne-a văzut sau auzit cineva. Vreau totuşi să fiu sigur. O să mă-ntorc mai târziu.

Am pornit amândoi.

— Pentru ce să te-ntorci? a întrebat Dox.

— Nu-i pot lăsa aici corpul. Este prea aproape de blocul lui Midori şi ei vor şti ce s-a-ntâmplat.

— Bun... şi cum o să-l muţi?

— O să-mprumut maşina ta.

— M-am temut că vei spune asta.

— Nu sângerează mult. Nu l-am înjunghiat. O să pun ceva sub el şi o să fie-n regulă.

— Mda, şi unde o să...

— O să-i dau găuri şi-l scufund în Hudson. Dar am nevoie de un mijloc de transport până acolo.

Am cotit pe Sixth Avenue şi, deodată, am ajuns printre oameni şi lumini. Strada părea normală. Liniştită.

— Ce căutai acolo? am întrebat, pe când mergeam.

— Partenere, după cum ai încheiat convorbirea aia telefonică, am avut o presimţire rea. Pur şi simplu, nu păreai tipul prudent pe care-l cunoşteam.

— Nu m-am aşteptat să fie acolo, am recunoscut pe un ton jalnic. Am crezut c-o să se-ntoarcă la localul de *noodles*, ca aseară.

— Păi, s-a-ntors, să ştii. L-am privit discutând din nou cu şeful lui. Mi s-a părut că s-au ciondănit iarăşi. Cred că şeful i-a spus să-şi mişte fundul înapoi în frig şi să facă treaba pentru care-l plăteau, fiindcă exact asta a făcut dup-aia.

— Au discutat tot timpul între ei? Nu s-au uitat la niciun ecran sau monitor, sau aşa ceva?

— Nu, au discutat doar între ei doi. De ce, crezi că te-a fotografiat cineva?

Am clătinat din cap.

— M-am întrebat dacă nu cumva în holul de la intrare existau videocamere de securitate. Dar chiar dacă ar fi fost, şi chiar dacă ei ar fi avut acces la înregistrări, nu pare că asta l-ar fi adus pe Wong aici. Oricum, când a dat cu ochii de mine, mi-am dat seama că nu era pregătit.

— Asta-i puţin spus. Să ştii că atunci când am văzut încotro pleacă, am încercat să te sun, însă aveai telefonul închis.

— Da.

— Ei bine, dacă cineva o să-ntocmească vreodată o listă a marilor dovezi de inteligenţă omenească, mă tem că-i improbabil că aşa ceva să fie băgat în seamă.

N-am răspuns. Meritam sarcasmul, şi mai rău de atât. La ce naiba mă gândisem? Ştiam mai bine. Ştiam întotdeauna mai bine.

Poate că am încercat să mă comport aşa cum ar fi vrut Midori să mă comport. Mai degrabă ca un civil. Poate că încercam să-i arăt ei, să ne arăt amândurora, că o puteam face.

Tentativa a durat cu totul treizeci de secunde. Şi iată ce s-a întâmplat în intervalul acela atât de scurt.

— Îmi pare rău, am zis.

— E-n regulă. O situaţie ca a ta ar da peste cap pe oricine. Şi apropo de asta, mai devreme am vrut să zic că n-avea rost să ne chinuim şi să riscăm să-l băgăm în container, pentru ca dup-aia să-l scoatem de acolo. Dacă ar fi fost după mine, l-aş fi lăsat pe jos, lângă container, l-aş fi acoperit cu jacheta lui şi aş fi urinat peste el, ca să pară şi să miroasă ca un beţiv care şi-a pierdut cunoştinţa.

— Ai dreptate. Nu ştiu ce-i cu mine.

— Ai, pur şi simplu, prea multe pe cap, asta-i tot.

— Şi, oricum, dacă folosim maşina ta, cui să-i pese dacă el este plin de urină?

A urmat o pauză lungă.

— Ştii, acum dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că, de fapt, containerul n-a fost o idee chiar aşa rea.

Am găsit un restaurant non-stop şi am intrat. Ne-am aşezat departe de

ceilalţi clienţi şi am comandat cafea. Eram încă prea surescitat ca să pot mânca.

— Ia arată-mi ce armă avea, a zis Dox.

Am scos cuţitul şi l-am împins spre el sub un şerveţel.

— Să dea dracii, fiule, ăsta-i un Cold Steel Arc Angel cu tăiş dublu. Băiatul ăla se pricepea la cuţite. Ai de gând să-l păstrezi?

În Bangkok, noi doi mai purtaserăm o discuţie similară, soldată cu rezultate nu tocmai satisfăcătoare. Spre deosebire de mine, lui Dox îi plăcea să colecţioneze trofee.

— Voiam să scap de el.

El a simulat o tristeţe exagerată.

— Aşa ceva mi se pare ruşinos.

Am dat ochii peste cap şi am ridicat o mână cu palma în sus într-un gest de felul „Serveşte-te!" Dox mi-a aruncat unul dintre surâsurile lui irezistibile, a şters cuţitul cu şerveţelul, apoi l-a vârât în buzunar.

— Nu uita să-l cureţi, i-am spus. Alcool, apoi clor.

— Da, da, a încuviinţat. Deşi cred că imaginea ta de domn Super-prudent ar necesita nitică lustruire după episodul din noaptea asta.

N-am comentat. Mi-am privit ceasul. Era abia trecut de 3 noaptea. Soarele avea să răsară peste vreo trei ore.

Mi-am dat seama că descotorosirea de corpul lui Wong n-avea să-mi ofere foarte mult timp. Probabil că şeful lui, Chan, ştia unde mergea în seara aceea. Dox i-a văzut discutând cu puţin înainte ca Wong să pornească spre blocul lui Midori. De aceea Chan avea va presupune că ceea ce i s-a întâmplat lui Wong a avut loc în timp ce supraveghea blocul, iar locul şi momentul m-ar fi implicat. Chan îi va raporta totul lui Yamaoto. Nu credeam că Yamaoto îi va ataca direct pe Midori şi pe Koichiro, dar probabil că va face ceva pentru a creşte presiunea asupra lor, ca modalitate de a mă atrage. Iar dacă Midori avea cel mai mărunt indiciu că apariţia mea bruscă i-a readus în viaţa ei pe Yamaoto şi compania, atunci se vor spulbera instantaneu orice speranţe nutream de a fi cu ea şi cu Koichiro.

Trebuia să existe o cale de ieşire din situaţia aceea. Trebuia! M-am gândit la ceea ce ştiam. Chan era şeful bandei. Wong îi raporta lui Chan. Puteam presupune că, în mod uzual, Chan îi raporta, direct sau indirect, lui Yamaoto. Asta însemna că el era veriga de legătură între dispariţia lui Wong şi implicarea activă a lui Yamaoto.

Mergând mai departe, asta însemna că dacă şi lui Chan urma să i se întâmple ceva, nimeni n-avea să ştie unde sau când a dispărut Wong. La naiba, dacă lucram cu grijă, nimeni n-ar fi ştiut nici măcar ce a păţit Wong. Ba chiar s-ar fi putut să creadă...

— Ştii ceva? am spus şi un plan a început să mi se contureze în minte. Până la urmă voi avea nevoie de Balisong.

— De ce?

Am vrut să-i spun, dar ştiam că, dacă o făceam, Dox ar fi vrut să mă ajute. Şi îl expusesem deja la riscuri suficient de mari.

— O să-ţi explic mai târziu, i-am replicat. Acum însă n-avem prea mult timp. Cât de repede poţi s-aduci maşina?

A ridicat din umeri.

— Valetul de parcare a dus-o undeva în garajul lor. Aş zice că într-o jumătate de oră, cel mult patruzeci şi cinci de minute.

— Perfect. Dă-i drumul şi după aceea poziţionează-te pe lângă East Houston. Te sun eu în scurt timp.

M-a privit cu atenţie.

— Ce-ai de gând să faci, omule?

— Nu-ţi face griji. O să-ţi povestesc după aia.

— Te gândeşti să-i iei gâtul domnului Chan, aşa-i?

Am oftat.

— Poate că da.

— Mda, minţile diabolice gândesc la fel. Dar asta nu va-nrăutăţi şi mai mult situaţia?

— Este posibil. Însă din interacţiunile lor ştim că între Wong şi Chan există o relaţie foarte tensionată. Probabil că şi alţii o cunosc – nu mi s-a părut că se străduiesc prea mult s-o ascundă. Iar Wong are reputaţia că recurge rapid la Balisong.

Dox a rânjit larg.

— Te referi la ăsta, a zis el şi a scos cuţitul din buzunar.

— Exact. Aici există posibilitatea unei păcăleli strategice şi aş vrea să profit de ea.

— Aşadar, planul este să-l lichidăm pe Chan cu cuţitul lui Wong, făcând astfel încât să pară că ei doi au avut un conflict. Iar după ce Wong nu va mai apărea, se va crede că s-a ascuns după comiterea crimei.

— Da.

— Destul de rudimentar, dar eficient. Eşti totuşi convins că vrei să faci asta singur? Ar fi pentru a doua oară în noaptea asta, iar prima dată n-a mers chiar grozav, dacă nu te superi că-ţi atrag atenţia.

— Da, ai mai menţionat aspectul ăsta. Îţi apreciez sinceritatea.

— Da, este unul dintre farmece mele principale.

— Mă duc să mai arunc un ochi prin localul ăla de *noodles*. La ora asta nu ştiu nici măcar dacă va mai fi acolo Chan. În funcţie de ce voi găsi, o să stabilim cum să acţionăm în continuare.

— Da, dar...

— Auzi – am nevoie oricum de maşina ta ca să-l mutăm pe Wong. Aşa că du-te şi adu-o, iar între timp verific restaurantul.

— Să nu faci nimic fără mine!

— Am făcut-o, oare, vreodată?

Dox a chicotit.

— În seara asta Wong mi-a scăpat din ochi vreo zece secunde. După ce am cotit după colţ, l-am găsit deja mort. Aşa că da, ai dreptate, n-ai făcut niciodată nimic fără mine.

— Cuţitul, i-am reamintit.

L-a învelit într-un şerveţel şi l-a împins peste masă.

— Perfect, am zis. Haide s-o facem.

Capitolul 9

Dox s-a dus să-şi ia maşina, iar eu am luat un taxi până la marginea de nord a lui Chinatown. Străzile erau tăcute. Am mers până la Columbus Park şi am privit în localul de *noodles*. Am văzut un caz clasic de veşti bune/veşti rele. Vestea bună era că era prezent Chan. Vestea rea era că se afla în toiul unui joc de cărţi cu alţi doi chinezi cu feţe dure. Probabil, membri de rang mediu ai bandei lor.

Am privit şi am aşteptat, tremurând în frig. Cu puţin înainte de ora 4, bărbaţii s-au ridicat. Perfect.

Telefonul mi-a bâzâit. L-am scos din buzunar.

— Da.

— Am luat maşina şi sunt în cartier. Care-i situaţia la tine?

— Privesc şi aştept.

— Chan e acolo?

— Da, cu alţi doi inşi. Cred însă că se pregătesc să plece.

— Auzi, ce-ar fi să vin şi eu? Am puşca aici, chiar lângă mine. Din parc îi pot rade pe toţi trei.

— Ţi-am zis – fără arme de foc.

— Omule, ai de-a face cu trei tipi, da? Ai nevoie şi de un plan B. Partenere, sari în gol fără paraşută de rezervă.

Bărbaţii au pornit spre uşă.

— Haide că ies, i-am spus. Aşa că-i, oricum, prea târziu s-aranjăm ceva din parc. O să-l urmăresc pe Chan. Rămâi în maşină, dar gata să intervii oricând.

— Totuşi...

Am închis telefonul şi am scos cuţitul. Cei trei chinezi porniseră spre uşă.

Toate formele de ucidere din apropiere, faţă în faţă, au o intimitate oribilă. Cu arme de foc, cu arme de impact, cu mâinile goale... toate astea implică un cost. Dar cu o armă albă este cel mai rău. Pe de o parte, este vorba despre sânge şi miros, despre sunetele produse de omul care moare în urma unei răni făcute de cuţit. Pe de altă parte, este actul aproape sexual al penetrării. Cunosc soldaţi care au retezat beregate de inamici în război şi care, drept urmare, nu-şi mai pot face schimbul de ulei la maşină. Este senzaţia pe care ei continuă s-o simtă pe mâini.

Aş fi procedat în alt mod dacă ar fi existat un alt mod. Simplul gând la posibilitatea ca Dox să-i elimine pe toţi de la o sută de metri distanţă era, practic, seducător. Totuşi, dacă m-aş fi putut apropia singur de Chan...

Chinezii au ieşit pe uşa localului. Chan s-a întors şi a încuiat-o, apoi a tras în jos un oblon din tablă ondulată acoperit cu graffiti şi l-a încuiat şi pe acela. Au pornit toţi spre nord, spre Mulberry. Am urmat o rută paralelă cu ei prin interiorul parcului.

La colţul lui Bayard, ceilalţi doi au continuat către nord. Chan a cotit la dreapta.

Am inspirat adânc, pe urmă am expirat. *Perfect*.

Am ieşit din parc şi am început să mă apropii de el. Am privit spre stânga. Cei doi chinezi se îndepărtau, cu spatele la mine. Am traversat Mulberry. Şase metri. Trei.

Modul cel mai rapid, cel mai sigur şi, întrucât aş fi venit dinapoia lui, cel mai „curat" ar fi fost să-i retez gâtlejul. Nu doream totuşi să pară o crimă profesionistă, ci acţiunea pe care un membru înfierbântat al bandei o făcuse într-un moment de furie şi resentimente.

Un metru şi jumătate. Am înaintat silenţios pe trotuar, călcând pe vârfuri şi pe călcâie.

Chan s-a oprit şi a dat să vâre mâna într-un buzunar al hainei. Ştiam că nu mă auzise, aşa că mă îndoiam că va scoate o armă. Probabil că-şi căuta o ţigară. Deşi în momentul acela era deja lipsit de importanţă.

Mi-am pus palma stângă peste gura lui şi l-am tras spre spate, pe călcâie. Mâna dreaptă avansa deja, ţinând cuţitul Balisong ca pe un ciocan. I-am înfipt lama în flancul drept, am scos-o şi l-am lovit iarăşi, atingându-i ficatul de cinci ori în două secunde. Am avut grijă să rămân dedesubtul coastelor şi în acelaşi timp deasupra pelvisului său. Un Balisong este în cazul cel mai bun o armă pentru spintecat, nu pentru împuns, iar dacă atingeam osul, s-ar fi putut ca palma să-mi lunece înainte, peste tăiş. După aceea am trecut pe sub procesul lui xifoid şi am înjunghiat în sus şi spre stânga, pentru a-i sfârteca ventriculul drept.

L-am rotit apoi şi i-am crestat faţa. A ridicat braţele, dar nu mi-a păsat; încercam să procedez astfel doar pentru ca atacul să pară personal. După aceea l-am împins brusc şi s-a prăbuşit jos. Atacul a fost atât de neaşteptat şi durerea, probabil, atât de şocantă, încât nu a scos niciun sunet. După rănile pe care i le-am făcut, ştiam că în mai puţin de douăzeci de secunde va fi inconştient, din cauza pierderii de sânge, iar peste alte douăzeci de secunde avea să fie mort. N-ar mai putut să fie salvat nici chiar dacă o echipă de paramedici s-ar fi aflat la câţiva paşi depărtare.

L-am ocolit şi m-am îndreptat spre Bowery. Am pliat cuţitul şi l-am pus în buzunarul hainei. Era pătat cu sânge, la fel ca mine. Deloc surprinzător, însă deocamdată nu puteam face nimic în privinţa asta.

Am intrat pe o alee, la vest de Bowery, am scos telefonul şi l-am sunat pe Dox. Îmi tremurau mâinile.

A răspuns imediat.

— Care-i treaba?

— Ia-mă de la intersecţia dintre Bayard şi Bowery. De pe colţul de nord-vest.

— Ajung acolo în mai puţin de un minut.

— Sunt destul de murdar.

— La dracu', ştiam c-o să faci ceva de unul singur. Bine, o să pun un ziar pe scaun.

Mi-am privit hainele şi m-am gândit: *Ar trebui să fie o ediţie duminicală a ziarului* The Times, *cu suplimente cu tot*.

— Ce maşină ai? am întrebat.

— Dodge Ram Quad Cab. Neagră.

— Încetineşte când ajungi la colţ. N-o să mă vezi la început.

— Am înţeles. Acum cotesc spre sud pe Bowery de pe Canal. Ar trebui să mă vezi peste o secundă.

Am tras cu ochiul de pe alee. Venea.

— Te-am văzut, i-am zis. Închid.

Am închis telefonul şi am pornit spre Bowery. Portiera locului de lângă şofer s-a deschis şi am ajuns acolo exact când lunetistul arunca pe scaun o pătură groasă de lână. Împreună, am desfăşurat-o ca să acopere atât scaunul, cât şi podeaua, apoi am intrat. Dox mi-a aruncat o privire şi a pornit imediat.

— Mda, a comentat el după aceea, arăţi groaznic. Bine c-am venit pregătit. De-a lungul anilor pătura asta a avut parte de-o mulţime de fluide corporale, ale mele şi ale multor doamne norocoase, dar din câte ştiu până acum n-a cunoscut sângele.

— O să-ţi fac rost de una absolut identică. Ştiu un magazin al Armatei

Salvării la nord de Delancey.

Dox a chicotit, degajat ca întotdeauna.

— Încotro?

— La container. Dacă nu-i nimeni, o să scap de Wong.

— Ai lăsat cuţitul lângă corpul lui Chan?

— Nu. Ar fi fost prea evident. În plus, am umblat prea mult cu el. Este contaminat.

— Bănuiesc c-asta înseamnă că nu-l păstrezi.

— Exact asta înseamnă.

— Bine, bine, nu fi nervos, doar am verificat.

Am revenit în Village. Anterior îmi fusese frig, dar în acel moment transpiram. Nu se vedea nici picior de poliţist, iar Waverly era pustiu. Dox a oprit în faţa containerului. M-am băgat înăuntru şi am izbutit să-l ridic pe Wong pe lângă un perete, timp suficient pentru ca Dox să se aplece de sus şi să-i prindă o încheietură. L-am tras afară, l-am întins pe bancheta din spate a maşinii şi am pornit.

— Ce ai în prezent? l-am întrebat pe Dox.

— Te referi la arme albe?

— Da.

— Haide, partenere, ştii c-am mai multe cuţite decât un cartel. Mai am Fred Perrin La Griffe ăla obţinut în Bangkok şi...

— Voiam să ştiu care-i arma ta de bază, în chiar momentul ăsta.

— În chiar momentul ăsta este un Emerson CQC-12 Comrade. Un cuţit dat dracului. Dacă-i nevoie, trece şi printr-o portieră de maşină. Ia uită-te!

A vârât mâna în buzunar, a scos cuţitul şi mi l-a întins. L-am depliat. Da, avea să facă faţă. Şi chiar mai mult de-atât.

Cadavrele se ridică la suprafaţa apei, deoarece gazele produse de bacteriile de putrefacţie pot transforma tractul digestiv şi alte zone din corp în adevărate baloane. Dacă vrei ca un corp să nu plutească, trebuie să perforezi baloanele, astfel ca ele să nu se umple. Problema este că nu numai stomacul este o asemenea zonă. Fenomenul poate avea loc şi în membre, trunchi, faţă şi alte locuri. Ca atare, prevenirea lui este o sarcină, realmente, scârboasă.

Am găsit o porţiune potrivit de întunecată în lungul cheiurilor râului Hudson, la sud de Holland Tunnel. Dox a ieşit de pe West Side Highway, a stins farurile şi a tras înapoia unui teren de joacă pustiu. Râul era chiar lângă noi.

L-am târât pe Wong afară şi l-am lăsat să cadă pe pământ. Dox a dat să-l ridice.

— Nu, am spus. Mă ocup eu de asta. Tu pleacă de aici cu maşina şi revino

la fiecare cinci-zece minute. După ce termin, te aştept.

— Haide, omule, lasă-mă să te-ajut. Va merge mai rapid.

— Nu vreau maşina aici. Va atrage atenţia. Şi aşa te-am expus la destule riscuri. Va fi în regulă. Dă-i drumul!

— Bine. O să mă-ntorc din cinci în cinci minute.

Am încuviinţat din cap. Dox a plecat. L-am luat pe Wong în cârcă şi l-am dus până la marginea cheiului: răsuflarea mea forma vălătuci de aburi în aerul rece. Corpul mi se părea al naibii de greu şi mi-am dat seama că eram obosit.

L-am aşezat cât mai aproape de margine, am scos cuţitul lui Dox şi am început să fac cele necesare. Fără doar şi poate, pe scânduri urma să rămână nişte pete după ce aveam să termin. Totuşi, corpurile moarte sângerează mai puţin decât cele vii, întrucât inima nu le mai bate. În plus, se părea că asupra oraşului avea să se abată altă repriză de ploaie. Asta ar fi curăţat locul. Şi, oricum, cine ar fi băgat în seamă o pată întunecată de pe cheiul râului Hudson?

Am început treaba. M-am străduit să mă concentrez asupra ei, însă mintea îmi oferea întruna imagini din apartamentul lui Midori. Fiul meu în braţele mele. Expresia lui Midori când mi l-a întins. Am coborât ochii spre ceea ce făceam şi contrastul m-a îngreţoşat. Speranţa şi sentimentul extraordinar al unei eventuale iubiri pe le-am simţit cu numai câteva ore mai devreme se îndepărtau cu fiecare înjunghietură.

Termină odată şi gata! *Termină odată*!

Totul nu a durat mai mult de un minut, dar mi s-a părut foarte lung. După ce am terminat, am vârât cuţitul în buzunar şi am făcut o pauză, îngenuncheat, ca să-mi trag răsuflarea. Am dat capul pe spate, am respirat aerul rece şi am încercat să nu mă gândesc deloc.

Am auzit un automobil venind spre sud pe drumul de acces care era paralel cu autostrada. Am ridicat ochii şi am văzut la optzeci de metri depărtare girofarurile unei maşini de poliţie. Un proiector era aţintit asupra apei.

La naiba! Fără să mai gândesc, l-am rostogolit pe Wong în apă şi am sărit după el.

M-am ţinut cu vârfurile degetelor de marginea cheiului, însă chiar şi aşa eram afundat până mai sus de brâu în apa rece ca gheaţa. Frigul mi-a izbit testiculele ca un baros şi m-am străduit să nu icnesc.

Am auzit maşina apropiindu-se, apoi apropiindu-se mai mult. Părea să dureze o eternitate. Oare şoferul încetinea? Căuta ceva? Se uita la ceva?

Am coborât ochii. Wong dispăruse deja, afundat sub suprafaţa apei.

Am ascultat, dar nu auzeam nimic. Oare maşina s-a oprit? Proiectorul a

iluminat cheiul şi atunci am fost sigur că maşina s-a oprit. Mi-am imaginat doi poliţişti venind spre mine cu armele scoase din toc. Nu puteam face absolut nimic, decât doar să atârn acolo şi să aştept.

În cele din urmă, lumina a trecut mai departe. Am auzit cauciucurile automobilului fâşâind. Mă simţeam confuz şi n-aveam idee cât timp a trecut. Am numărat. Unu, o mie. Doi, o mie. Când am ajuns la treizeci, m-am ridicat înapoi pe ponton. Am izbutit să mă târăsc vreun metru înainte, după care am rămas locului istovit. Nu-mi puteam simţi picioarele. Dacă în acel moment ar fi apărut cineva, aş fi fost pierdut.

Poliţiştii plecaseră. După un minut m-am ridicat în capul oaselor. Am tras aer adânc în piept şi mi-am masat membrele, căutând să repun sângele în mişcare. Tremuram şi dinţii îmi clănţăneau ca o maşină de scris electrică. Mi-am dat seama că gemeam.

Am auzit alt vehicul care se apropia. De data asta am recunoscut farurile şi radiatorul maşinii lui Dox. M-am ridicat cu greutate şi am pornit împleticindu-mă spre ea.

Dox a coborât din Dodge. Următorul lucru pe care l-am perceput a fost braţul lui uriaş care mi-a cuprins spinarea şi m-a purtat, practic, pe sus în automobil. M-a aruncat pe scaunul de lângă şofer şi după câteva secunde eram înapoi pe autostradă.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? a şuierat el.

— Po-poliţia, am răspuns cu dinţii clănţănindu-mi convulsiv. A trebuit să sar în apă.

— Iisuse, trebuie să te-ncălzim. Eşti mai vineţiu decât răposatul Wong. Îţi poţi scoate pantalonii?

— Da.

Am bâjbâit la catarama curelei, însă îmi simţeam degetele foarte groase şi inutile.

Dox a pornit căldura la maximum şi a îndreptat clapetele radiatorului spre mine. A continuat să şofeze şi, într-un final, am reuşit să mă descotorosesc de toate hainele ude. Le-am făcut ghemotoc şi le-am aruncat pe bancheta din spate. Pielea mi se făcuse ca de găină. Curentul de aer cald care mi se revărsa peste coapsele goale era un dar ceresc.

Dox a tras cu ochiul spre mine.

— Fiule, numeşti chestia aia „penis"? Nu-mi dau seama ce găsesc la tine nişte doamne aşa remarcabile ca Delilah şi Midori, realmente, nu-mi dau seama.

— Ştii bine...

— Da, da, ştiu, de vină e apa rece. Aşa zic toţi.

Poate că aş fi râs, dar dinţii îmi clănţăneau prea tare.

Ca orice ins pragmatic care se pregăteşte pentru tot ce poate fi mai rău atunci când pleacă într-o călătorie, Dox avea un schimb de haine în maşină şi, de asemenea, apă, alimente, un cort şi sac de dormit, trusă medicală şi vreo mie de gloanţe. Hainele erau prea mari pentru mine, însă aveau să fie mai puţin bătătoare la ochi decât dacă aş fi revenit în pielea goală la hotel.

Am aruncat tot ce purtasem asupra mea, pătura şi cuţitele murdare, în diverse gropi de gunoi şi canale din oraş. După ce am terminat, mi-am dat seama că eram mort de foame. Ne-am oprit la un local şi am înfulecat un castron cu supă de pui şi un sandviş gigantic cu păstramă. Dacă aveai un job de noapte, localurile non-stop din New York erau, bineînţeles, foarte utile.

Până când Dox m-a lăsat lângă Ritz, soarele a răsărit şi eram rupt de oboseală. I-am spus că-i voi telefona mai târziu în cursul zilei, după ce dormeam şi puteam gândi limpede.

Am făcut duş cu apa cea mai fierbinte pe care o puteam suporta, pentru a-mi scoate ultimele urme de frig din oase şi duhoarea de sânge şi de Hudson din piele. Am căzut în pat şi, pentru o clipă, mă aflam din nou în faţa uşii de la apartamentul lui Midori, cuprins de speranţă înşelătoare. Încă nu adormisem, dar se simţea deja ca un vis.

Capitolul 10

Am dormit până târziu în dimineaţa aceea, pe urmă am ieşit, am căutat un telefon public şi l-am sunat pe Tatsu în Tokio.

Au fost necesare patru ţârâituri ca să răspundă. De obicei, o făcea după primul apel.

— *Hai*, a spus.

Părea obosit. Într-adevăr, acolo era noapte.

— *Ore da*, am spus în japoneză. „Eu sunt".

— Te sun imediat de pe alt număr.

Glasul îi era, realmente, răguşit. Probabil că avea o gripă al naibii de păcătoasă.

— Sigur că da, am zis şi am închis.

Telefonul mi-a bâzâit după o clipă.

— Scuze, a spus Tatsu. În ultima vreme schimb telefoanele mai frecvent decât obişnuiam.

— Nu mai folosiţi bruioare?

El a râs, apoi a tuşit.

— Doar când încercăm să atragem atenţia NSA.

Am zâmbit. Un semnal digital bruiat atrage NSA aşa cum sângele îi atrage pe rechini. Este la fel de util cu a te apleca spre urechea cuiva pentru a-i şopti ceva: oricine te vede va începe imediat să asculte cu mai multă atenţie. Mai bine să îndrepţi discuţia, pur şi simplu, altundeva, acolo unde nu priveşte nimeni.

— Cum merge treaba? a întrebat el. Ai izbutit s-o întâlneşti?

— Da.

— Şi fiul tău?

— L-am văzut şi pe el.

— Doar... *văzut*?

— Nu, a fost mai mult decât atât. L-am...

Am făcut o pauză, pentru că amintirea a părut să-mi mişte ceva în piept.

— L-am ţinut în braţe în timp ce dormea.

— Asta-i bine, a zis Tatsu şi mi l-am imaginat zâmbind.

— Eşti bine? am întrebat. Îmi pari destul de afectat de gripă.

— Sunt bine.

— Am o situaţie în care aş avea nevoie de ajutorul tău. O să pun informaţiile pe site-ul securizat.

— S-ar putea să nu pot accesa site-ul ăla pentru o vreme. Sunt în spital.

M-am încruntat şi am apăsat telefonul mai tare pe ureche.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, o să fiu externat în curând. Povesteşte-mi mai multe despre situaţia ta. Pare mai presantă decât a mea.

— Eşti sigur că telefonul ăsta e protejat?

— Da.

Bun. I-am relatat totul.

După ce am terminat, Tatsu a întrebat:

— Ce crezi?

— Ştii bine ce cred. Nu mă pot opri la mijlocul drumului. Unicul fel în care pot termina asta este să continui până la sfârşit.

— Adică...

— Uite care-i treaba, chinezii nu sunt decât mercenari în cazul meu. Ei nu mă cunosc, nu ştiu de ce sunt capabil, aşa că vor crede explicaţia evidentă pentru cele întâmplate cu oamenii lor – un puşti cu trecut violent şi-a pierdut cumpătul, şi-a omorât şeful şi după aceea s-a dat la fund. Însă Yamaoto va înţelege adevărul. Şi va încerca să-i convingă pe chinezi că le-am ucis doi oameni ca modalitate de a-i implica personal. Aşa că, prin eliminarea celor doi chinezi, nu am reuşit decât să mai obţin puţin timp. Dacă nu-l termin şi pe Yamaoto, totul a fost degeaba. Chiar mai rău decât degeaba, pentru că dacă, în realitate, chinezii înţeleg ce s-a-ntâmplat, s-ar

putea răzbuna pe Midori şi pe fiul meu. Ştiu unde locuiesc ei, la naiba! I-au supravegheat.

A urmat o pauză. După aceea Tatsu a zis:

— Sunt de acord.

— Bineînţeles că eşti de acord. Exact asta voiai. Să nu crezi că nu-mi dau seama.

— Nu aveam nicio intenţie să-ţi pun fiul în pericol.

— Mi-ai arătat fotografiile alea pentru ca el să devină real pentru mine, să-mi fie imposibil să-l ignor. În caz contrar, te-ai fi putut limita la un mesaj verbal.

— Poate că da, totuşi...

— Tatsu, eşti un manipulator afurisit. Ştii bine că-i adevărat. Dar n-am timp să argumentez cu tine în privinţa asta. N-am nici măcar timp să te urăsc. Am nevoie de ajutorul tău.

— Vrei să-i mut de-acolo?

Ştiam că o putea face. El a mutat-o iniţial pe Midori la New York, ca s-o protejeze de Yamaoto, care a găsit-o însă oricum.

— Nu vreau să faci nimic, am spus. Dacă ea află ce se-ntâmplă aici, n-o s-o mai văd niciodată. Spune-mi doar cum pot ajunge la Yamaoto.

— Nu poţi *să ajungi,* pur şi simplu, la el. Ştii bine că se teme de tine. Ba chiar este obsedat de tine. Îşi părăseşte casa cu totul ocazional. Are bodyguarzi. Foloseşte un automobil blindat...

— Pot apela la un lunetist. Trebuie doar să ştiu *unde* şi *când*.

— Astea sunt exact informaţiile pe care Yamaoto le păzeşte cel mai strict acum.

— Ce ştii despre cartierul lui general? Despre reşedinţa lui?

— Sunt locurile unde se aşteaptă cel mai mult să apară probleme şi unde îşi ia precauţiile cele mai mari.

Amândoi am tăcut o vreme. Mă simţeam atât de frustrat, încât răsuflăm agitat.

— Ştii, am zis până la urmă, regret că nu-l arestezi pe individul ăsta. Realmente, regret.

— Am mai discutat despre asta. Pe lângă celelalte activităţi ale lui, Yamaoto este un politician puternic, bine protejat de reţeaua lui de clienţi şi tipi pe care-i şantajează. Dacă aş fi încercat să acţionez direct împotriva lui, n-aş fi obţinut absolut nimic, decât propria mea concediere. Crede-mă, aş fi vrut s-o fac.

— Bun, atunci, spune-mi mie cum s-ajung la el.

— Încerc. Dar dacă Yamaoto va păţi ceva imediat după moartea chinezilor, nu va fi deloc bine pentru tine. Poate da naştere la o problemă

între tine şi Triade, despre care tocmai ai menţionat că ai prefera să o eviţi.

— Şi atunci... cum?

— Trebuie să-i asmuţi între ei pe chinezi şi pe Yamaoto. Să-i faci să se suspecteze reciproc, în loc să te suspecteze pe tine.

— Ascult.

Altă pauză. A părut ca şi cum Tatsu ar fi băut ceva. A tuşit, după care a precizat:

— În ultimii zece ani, producerea de metamfetamină a cunoscut un avânt uriaş în China şi Taiwan. Triadele chineze cooperează cu *yakuza* la introducerea prin contrabandă a drogurilor în Japonia.

— Ăsta-i quiproquoul oferit de Yamaoto în schimbul supravegherii lui Midori şi a lui Koichiro?

— Nu contrabanda în sine, fiindcă ea se derulează de multă vreme. Noutatea, am aflat, este că Yamaoto a schimbat furnizorii. Anterior el cumpăra metamfetamina de la bandele coreene. Acum s-a orientat spre United Bamboo, Triada care îşi are sediul în Taiwan, punând condiţia ca ei s-o ţină pe Midori sub observaţie la New York, unde UB operează pe picior mare. Ăsta-i quiproquoul.

— Şi care-i oportunitatea noastră?

— Aranjamentul acesta nou este instabil. Jucătorii nu sunt obişnuiţi unii cu ceilalţi şi de aceea sunt suspicioşi. Zâzaniile care au existat dintotdeauna, şi care în ultima vreme s-au înrăutăţit între China şi Japonia, au afectat şi relaţiile dintre bande. La fel ca ţările însele, bandele sunt permanent pregătite să gândească lucrurile cele mai rele despre motivele celorlalţi. Este necesar doar un brânci discret şi se vor ataca reciproc.

— La ce te-ai gândit?

— Până acum Yamaoto şi UB s-au ocupat doar de livrări relativ mici de metamfetamină, pentru că încă n-au încredere unii în ceilalţi. Un informator m-a anunţat însă că spre sfârşitul săptămânii curente va sosi un transport cu adevărat mare, mai precis cel mai mare de până acum. Ambele părţi sunt agitate din cauza cantităţii produselor şi a cash-ului implicat. Dacă s-ar întâmpla un accident...

Am căzut pe gânduri. Nu puteam fi sigur că, de fapt, chinezii ar accepta explicaţia pe care o speram pentru cele păţite de Wong şi Chan. Şi, indiferent de ce ar fi crezut ei, dacă Yamaoto afla despre dispariţia lui Wong şi moartea lui Chan, ar fi tras propriile lui concluzii. Dacă el suspecta că i-am contactat pe Midori şi pe Koichiro, atunci ar fi putut acţiona împotriva lor ca mod de a mă face să ies la lumină. Detestam să-i las singuri şi lipsiţi de apărare, totuşi, nu vedeam cum altfel i-aş fi putut proteja, decât eliminându-l pe Yamaoto.

— Ai încredere în informatorul acela? am întrebat.

— A fost mereu serios. Asta l-a făcut să nu intre la închisoare.

— Câţi vor fi implicaţi?

— Doi *yakuza* vor prelua marfa. Nu ştiu câţi chinezi o vor livra. Presupun totuşi că vor fi minimum doi.

Ar fi fost vorba, prin urmare, de minimum patru indivizi, poate de mai mulţi. Prea mulţi că-i rezolv singur. N-avea să fie uşor.

Am oftat.

— Ce-i cu Yamaoto? De ce-i atât de obsedat de mine? La urma urmelor, eu am fost cel silit să părăsească Japonia. De acord, am câştigat vreo două bătălii, dar nu se poate considera pe sine câştigătorul războiului?

— Nu cred. Nu-l deranjează doar faptul că l-ai învins, ci se teme de tine. Ştie ce poţi să faci.

— Am părăsit naibii ţara! Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască.

— Nu uita că el l-a ucis pe prietenul tău, Harry, chiar dacă n-a apăsat cu degetul lui trăgaciul. Este un ins orgolios, care insistă să-şi răzbune pierderile de felul acesta şi, întrucât presupune că şi tu ai proceda la fel, se crede permanent în pericol.

Cuvintele acelea m-au durut. Sigur că da, Tatsu doar a explicat de ce mă urmărea Yamaoto, însă mi-a amintit de o datorie pe care n-o plătisem, ştiind că vinovăţia pe care o simţeam faţă de Harry mă va îmboldi. Tatsu avea tehnica de a-şi impregna frazele cu înţelesuri multiple.

În adâncul sufletului am ştiut dintotdeauna că până la urmă va trebui să rezolv situaţia cu Yamaoto. Iar în acel moment nu mai era vorba exclusiv despre trecut. Yamaoto mă împiedica să am ceva, indiferent în ce s-ar fi putut transforma finalmente acel „ceva", cu Midori şi cu fiul meu, acolo, în New York, chiar în clipa aia. Chiar în acea azi. Am fost ridicol, ba chiar laş, să aştept într-atât pentru a confrunta realitatea. Şi iată că trebuia să acţionez din mers, pornind de la un dezavantaj inerent.

Una peste alta, deocamdată nu puteam face nimic. Decât să-mi spun că asta va fi ultima bătălie, ultimul război.

— Unde eşti? am întrebat. În ce spital?

— Jikei.

— Este prea târziu să prind cursele de azi. O să plec mâine şi-o să ajung acolo sâmbătă după-amiaza. O să-mi povesteşti totul atunci.

Capitolul 11

Delilah stătea pe sofaua din apartamentul ei din Paris. Încerca să se

concentreze asupra cărţii pe care o citea, dar nu-şi putea opri gândurile ce i se roteau permanent în minte. Se întorsese din Barcelona de o săptămână – o săptămână! – şi încă nu primise niciun semn de la John. Era adevărat, relaţia lor a fost mereu incertă, însă în prezent... Şi mai ales după cele pe care şi le-au spus unul altuia, sau au fost pe punctul de a şi le spune, în Barcelona, ce înţeles avea faptul că el nu a luat deloc legătura? După cum vedea femeia situaţia, înţelesul era unul singur: John s-a împăcat cu fosta iubită şi nu avea curajul, sau măcar politeţea, de a o informa pe Delilah. Ce-ar fi trebuit să facă, să-l sune? Şi ce să zică? „Salut, John, ai restabilit legătura cu fosta ta iubită şi cu noua ta familie? În viaţa ta mai există vreun loc pentru mine?" Gata! Deja spusese prea multe.

Nu, nu a fost o săptămână grozavă, fiindcă era şi în mijlocul interminabilei evaluări administrative. Colegul ei, Boaz, i-a telefonat ca să afle ce mai făcea, iar la insistenţele ei a recunoscut că, din ce ştia el, veştile nu erau bune. Se părea că şefii încercau să decidă între o mustrare oficială, care n-ar fi fost decât umilitoare, şi retragerea ei definitivă de pe teren, pe care Delilah nu ştia dacă ar fi putut-o accepta. Boaz îi era prieten şi a încercat să-şi edulcoreze onestitatea, spunându-i ce mulţi susţinători avea, dar ce conta asta? Dacă superiorii decideau s-o execute, atunci avea să fie executată.

Imaginaţia nu era de partea femeii. Pentru jobul ei, Delilah îşi închipuia săli de conferinţe în care bărbaţi pleşuvi şi pântecoşi îşi frecau bărbiile şi ţâţâiau din limbă. Pentru John îşi închipuia o reunire fericită cu Midori după-amiaza, explicaţii lacrimogene şi scuze seara, sex tandru şi intim toată noaptea, cu un prunc dormind într-un pătuţ în apropiere. În mod logic, ştia că nimic din toate astea nu era chiar aşa, totuşi, era o perioadă grea şi femeia nu putea să-şi controleze imaginaţia, ci doar să negocieze cu ea.

I-a dat lui Boaz puţinele informaţii pe care le-a aflat de la John. Boaz a ştiut că, ţinând seama de circumstanţe, solicitarea nu putea fi operaţională, dar a ajutat-o oricum. Computerele au generat un singur nume: Midori Kawamura, treizeci şi opt de ani, cetăţeană japoneză, rezidentă în New York, mama lui Koichiro Kawamura, născut în New York cu cincisprezece luni în urmă. Pianistă de jazz. Delilah a intrat pe site-ul femeii şi, în clipa în care i-a văzut fotografia, a ştiut că era ea. Nu avea nevoie de niciun raport al serviciilor secrete pentru aşa ceva.

Trebuia să admită că era frumoasă. Avea părul acela des, strălucitor şi cu firul drept al asiaticelor şi o piele ca de porţelan, pentru care majoritatea femeilor ar fi dat orice. Şi era, în mod evident, talentată. Era însă o civilă. Părea ilogic.

Ei bine, atracţia reciprocă putea să fi fost îndeajuns de puternică pentru a supravieţui unor despărţiri îndelungate. Putea chiar supravieţui unor

lucruri mult mai rele, aşa cum demonstra propria ei relaţie cu John. O durea s-o recunoască, însă poate că nu era cu nimic mai complicat de atât. John o iubea pe femeia aceea şi dorea să fie cu ea – atâta tot.

Sau poate că el a spus adevărul, poate că era vorba despre copil, nu despre Midori. Totuşi, nu pianista l-a anunţat, ci el a aflat din nişte fotografii de supraveghere ale unor terţi. John a zis că a rănit-o cumva, dar ce însemna asta? A rănit-o atât de mult, încât, ulterior, ea a încercat să-i ascundă existenţa propriului lor copil?

Printre informaţiile colaterale procurate de Boaz figura un raport potrivit căruia tatăl lui Midori murise de infarct cu mai puţin de o lună înainte ca ea să plece în SUA. În sine, o simplă coincidenţă. Însă Delilah ştia că specialitatea lui John erau „cauzele naturale", ba chiar că a plănuit cauzarea unui infarct ţintei lui din Macao, atunci când s-a ciocnit prima dată de ea.

Delilah l-a rugat pe Boaz să mai investigheze în direcţia aceea şi a aflat că tatăl lui Midori, Yasuhiro Kawamura, a fost birocrat de carieră în Ministerul de Construcţii, ceea ce însemna că a fost băgat până la gât în corupţia de acolo. Fusese un jucător, nu un civil.

Deplasă toate piesele acelea în minte şi începu să se formeze un posibil şablon. John şi tatăl lui Midori... era puţin cam greu de crezut, totuşi, cumva, ea simţea că avea dreptate. Dar, oare, Midori ştia asta?

Dacă bănuielile ei erau corecte, era posibil să fi obţinut un instrument important. Însă în acelaşi timp un instrument periculos. Trebuia să se gândească în ce mod l-ar fi putut folosi sau chiar dacă îl putea folosi.

Telefonul ei mobil sună. Delilah îl privi. Pe display nu apăru niciun număr de apelant.

Închise cartea, foarte iritată pe sine însăşi pentru că spera atât de multe, şi răspunse.

— *Allo*, zise ea.

— Hei, spuse Rain. Eu sunt.

Delilah tăcu, inima îi bătu mai repede, apoi întrebă:

— Cum au mers lucrurile?

— S-au... complicat.

— Ce vrei să zici?

— Nu prea pot vorbi despre asta.

— De ce? Eu te ascult.

— Nu pot s-o fac în chiar clipa asta.

— Serios?

Femeia îşi putea auzi ţurţurii din glas.

— Haide, Delilah, nu mai fi aşa.

— Şi cum anume este „aşa"?

Oare ce naiba avea bărbatul de o făcea să se bosumfle şi îmbufneze ca o şcolăriţă? Detesta reacţia asta.

Urmă o pauză, apoi John adăugă:

— Îmi pare rău.

Inima ei bătu şi mai repede.

— Pentru ce?

Altă pauză. Apoi:

— Trebuie să merg la Tokio pentru câteva zile, ca să pun nişte lucruri la punct. O să te caut după aceea, bine?

Delilah fu cât pe-aci să replice: *Aşa cum m-ai căutat după episodul din Barcelona*?

Se abţinu însă şi întrebă:

— Care-i treaba în Tokio?

Altă pauză. John spuse:

— O să te sun în curând. La revedere.

Şi închise.

Delilah îşi privi telefonul o clipă şi avu nevoie de toată stăpânirea de care era în stare pentru a nu-l azvârli de perete.

Să-l ia dracu'! Tokio? Ce mai era şi asta, se ducea să-şi viziteze familia? Poftim? Şi ce a fost cu *la revedere* ăla? Şi-a luat rămas-bun de la ea?

Tocmai a părăsit-o, nu? Ei doi s-au apropiat tot mai mult, ea s-a deschis tot mai tare, dar el a plecat imediat ce a primit o ofertă mai bună. Ce credea, oare, că se putea distra cu ea oricând îi era convenabil, pentru ca apoi s-o abandoneze după chef?

Iar toate astea după riscurile pe care şi le-a asumat ea pentru a-l ajuta în Hong Kong, adică exact cele care i-au cauzat necazurile curente. Să-l ia dracu'! Ducă-se învârtindu-se!

Ştia că nu gestiona prea bine situaţia, dar pe moment nu-i păsa. Nu intenţiona să stea de una singură în cealaltă parte a lumii, în timp ce bărbaţii din organizaţia ei încercau să decidă cum să se comporte cu ea la job, iar bărbatul din inima ei încerca să decidă cum să procedeze cu ea în inima lui.

Delilah se întrebă iarăşi ce anume a făcut-o pe Midori să încerce să ascundă copilul de John, ce anume a făcut John ca să-i provoace reacţia aceea. După care îşi spuse: *Ia mai dă-le naibii*!

Deschise laptopul şi făcu o rezervare pentru a doua zi la cursa Air France de după-amiază spre New York. Dacă John voia să-şi bată joc de ea, avea să constate că şi ea îşi putea bate joc de el.

Capitolul 12

În seara aceea Dox şi cu mine ne-am întâlnit să cinăm în restaurantul japonez Omen de pe Thompson, în SoHo. Era un local bun, discret, întunecos şi privat, iar mâncarea era de mâna întâi. În timp ce mâncam *sashimi* şi beam bere, am explicat situaţia din Japonia, riscurile şi posibilele beneficii.

Când am terminat, el a spus:

— Vreau să te-ntreb ceva.

— Da, am încuviinţat, crezând că era ceva serios.

— Cu toată nebunia care a fost, n-ai apucat să-mi povesteşti cum au mers lucrurile azi-noapte, înainte ca totul să scape de sub control.

Trebuia să-mi fi dat seama.

— Au mers bine.

— „Bine”? Ce înseamnă „bine”?

— Adică... ştii şi tu – bine.

— Mă refer la domniţa ta.

— Da, cred că a fost bine.

— La naiba, omule, ce-ai vrea să fac – să-ţi dau o proteză auditivă, să te strâng de boaşe ca să vorbeşti?

— A fost bine. Ea nu m-a dat afară. M-a lăsat să-mi văd... fiul.

Fiul. M-am întrebat dacă va deveni vreodată familiar cuvântul acela. Simpla lui rostire mă făcea să mă simt uşor ameţit, cumva plăcut, neliniştit şi confuz în acelaşi timp.

— Şi cum a fost?

— A fost... bine.

Dox a dat ochii peste cap.

— John Rain, maestru în arta elocvenţei. Cel puţin, ai... ştii tu.

— Ce anume?

— Ştii tu... ai căpătat vreo bucăţică?

— Pentru Dumnezeu...

— Deci ai căpătat.

Am scuturat din cap exasperat şi n-am spus nimic.

El a rânjit larg.

— Şi abia ce ai fost în Barcelona cu frumuşica domnişoară Delilah. Ce mai scârbă eşti!

— Tocmai am vorbit cu Delilah la telefon.

— Cum ţi s-a părut?

— Nu ştiu. I-am spus că situaţia s-a complicat şi că am nevoie de timp să descâlcesc totul. S-a îmbufnat destul de serios. Mai face aşa câteodată. Dar

cu tâmpeniile care m-aşteaptă, pur şi simplu, nu mă pot ocupa şi de ea acum. Pur şi simplu, nu pot.

— Oricum, mi se pare un privilegiu să poţi îmbufna o femeie ca Delilah.

— Auzi, aş prefera să vorbim despre Japonia, da? Te interesează?

— Sigur că da. Ai intrat într-o situaţie dificilă şi n-o să te las fără ajutor.

Am aprobat din cap. Urma să-i datorez mai mult decât aş fi putut vreodată să mă achit. Cel puţin de data asta se părea că s-ar fi putut alege cu un câştig frumos.

— Potrivit informatorului, am spus, transportul este neobişnuit de mare. Aşa că ar trebui să vorbim şi despre o cantitate mai puţin obişnuită de cash. Repet – nu există garanţii.

— Recunosc că nu m-am imaginat niciodată înfruntând mafiile din China şi Japonia, dar bănuiesc că pe acolo se-nvârt bani grei. În plus, este genul de omoruri şi hoţii după care un bărbat se poate simţi mulţumit. Adică, înţelegi, nu-i ca şi cum am viola şi jefui nişte puştoaice amărâte.

— Nu, poţi să fii sigur că nu vom avea parte de nişte puştoaice amărâte.

Am vrut să adaug *Nu fi prea înfumurat*, dar în clipa aceea nu mă găseam într-o poziţie din care să ofer sfaturi.

Dox a tras un gât de bere, s-a lăsat pe spate în scaun şi a râgâit.

— Bun, avantajul potenţial este tentant. Pentru asta, te poţi baza pe mine. Dar n-o faci pentru bani, este?

— N-o să-i donez fondurilor caritabile după aceea, dacă asta vrei să zici.

— Vreau să zic că o faci ca să-ncerci să pui ordine în mizeria pe care-ai făcut-o azi-noapte lângă blocul lui Midori.

— Exact.

— Ca să poţi să fii cu ea şi cu băiatul tău.

— Da.

— Ca să poţi duce o viaţă normală.

Am încuviinţat din cap, stânjenit, neştiind unde voia să ajungă.

— Aş vrea să-ţi zic un banc, a urmat Dox. Cred că s-ar putea să-ţi placă.

I-am cercetat chipul.

— Bine.

— Un vânător mergea cu puşca prin pădure şi la un moment dat vede un urs mare şi urât. Îl ochişte, trage, însă ratează. Ursul vine la el şi-i zice: „Domnule, nu-mi place să se tragă în mine. De aceea voi fi nevoit să-ţi dau o lecţie". Îl apleacă pe vânător peste un buştean, îi trage pantalonii jos şi-l sodomizează de-i sar capacele.

— Bine..., am repetat eu.

— Ceva mai târziu, vânătorul nostru, care nu a ieşit din pădure, îl vede iarăşi pe urs. Îl ochişte, trage, dar ratează din nou. Ursul vine la el şi-i zice:

„Of, fiule, da' văd că pricepi cam greu. Asta e, cred că va trebui să repetăm lecţia". Şi i-o mai trage şi a doua oară.

M-am întrebat unde voia să ajungă cu povestea aceea.

— Bineînţeles, a adăugat Dox, după vreo oră vânătorul nostru îl vede iarăşi pe urs. Şi-ncearcă să-l împuşte din nou şi ratează iar. De data asta însă ursul vine la el cu o expresie serioasă, ba chiar gravă, pe chip. Şi-i zice: „Auzi, domnule, aş vrea să fii cinstit cu mine. Nu vrei, de fapt, să mă vânezi, aşa-i?"

Apoi Dox a început să hohotească nestăvilit. M-am uitat la el şi m-am minunat în gând de umorul lui.

După câteva secunde, s-a oprit din râs.

— Te-ai prins? m-a întrebat.

— Da, dar...

— Vânătorul eşti tu, partenere. Tu-ţi spui întruna că-ncerci doar să faci ceea ce se cuvine, sau ca să fii cu familia, sau ca să ieşi din viaţa asta, sau mai ştiu eu ce. Însă întotdeauna se ajunge la ucidere în cazul tău. Întotdeauna.

Pentru un tip căruia îi place să joace rolul ţărănoiului, Dox are o isteţime care poate să taie ca bisturiul.

— Eşti ca America, a continuat el. Vreau să zic, uită-te la noi, care ne spunem întruna cât de iubitori de pace suntem. „Poporul nostru iubeşte pacea, noi toţi iubim pacea". Cred că de-aia cheltuim cu armata mai mult decât restul ţărilor din lume laolaltă, de ce avem peste şapte sute de baze militare în o sută treizeci de ţări şi de ce purtăm războaie aproape permanent încă de pe când nu eram decât un grup de colonii. Dacă un marţian ar vizita Pământul şi ar încerca să identifice cultura cea mai iubitoare de pace, crezi c-ar alege Statele Unite ale Americii? Acum nu mă-nţelege greşit, nu zic c-ar fi ceva rău în asta. Suntem un popor războinic, asta-i evident, ne pricepem la războaie şi ne plac. Nu-nţeleg, atunci, de ce nu suntem în stare s-o recunoaştem deschis. Sunt sigur că vânzările de antidepresive s-ar reduce dacă am putea s-o facem.

— Poate că da, am rostit absent.

— Ai înţeles însă esenţa, da? Eşti ceea ce eşti, aşa cum era şi vânătorul ăla. Restul nu sunt decât scuze pentru ceea ce vrei să faci oricum.

— Sper că asta nu înseamnă că te crezi ursul.

Dox a chicotit.

— Ce vreau să spun este că, la un moment dat, trebuie să admiţi ceea ce eşti. Cred că ai fi mult mai împăcat cu tine însuţi dacă ai face-o. Ce dracu', uită-te la mine. De ce crezi că mă plac aşa mult doamnele? Sigur că da, pe lângă natura generoasă a înzestrărilor mele înnăscute, ele mă plac fiindcă mă simt în largul meu cu ceea ce sunt şi mă comport ca atare. Doamnelor le place aspectul ăsta.

Am închis ochii.

— Dacă vezi altă cale de ieşire din situaţia asta, spune-mi şi o accept.

— În clipa asta nu ştiu dacă există altă cale. Dar nu asta-i ideea şi o ştii prea bine.

Am încuviinţat din cap.

— Uite care-i treaba, trebuie să plec. Dis-de-dimineaţă zburăm spre Tokio, n-am făcut încă rezervările şi sunt cu puterile la pământ.

— La naiba, omule, nu mai fi aşa mohorât! Azi-noapte a fost o întâmplare urâtă, dar i-ai făcut faţă. Câţi oameni crezi c-ar fi putut rezolva situaţia aia? Eşti excepţional de bun în ceea ce faci. Iar acum ai un plan bun şi ai un partener bun care să te-ajute. Aşa că ieşi din jalea asta, altfel jur că-ţi trag un şut în cur chiar aici, în restaurant.

— Bine, am aprobat şi am surâs jalnic. O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

Dox a râs iarăşi.

— Vrei să zici c-o să-ncerci să găseşti motive ca să respingi totul. Şi s-ar putea să găseşti câteva. Dar nu vor rezista. Fiindcă îţi spun adevărul.

Capitolul 13

Dimineaţă am decolat spre Tokio de pe JFK. Aş fi preferat o rută indirectă, însă nu dispuneam de prea mult timp. Dox venea separat şi urma să ne întâlnim aeroportul Narita.

Înainte de a trece prin punctul de control, am intrat într-un grup sanitar din extremitatea terminalului „Plecări”. Era mai departe de cozile de la oficiile de check-in şi controalele de securitate decât toate celelalte pe lângă care trecusem şi de aceea, speram, să fie frecventat de mai puţini călători. Cu ajutorul unei bucăţi de bandă adezivă, mi-am prins cuţitul Strider sub un vas de WC. M-am gândit că exista o şansă de minimum cincizeci la sută de a fi găsit de oamenii de serviciu, dar, dacă eram norocos, avea să mă aştepte când reveneam acolo după ce terminam treaba cu Yamaoto şi m-ar fi scutit de bătaia de cap de a-mi procura altul.

Am aterizat pe aeroportul Narita la sfârşitul după-amiezii zilei următoare. După ce am verificat absenţa oricărui comitet de primire local, l-am căutat pe Dox şi ne-am îmbarcat într-un tren Narita Express spre gara Tokio. Dox părea în largul lui în mediul asiatic şi mi-am reamintit că a petrecut destul timp în regiune. Pe de altă parte, sentimentele mele erau, ca întotdeauna, amestecate când reveneam acolo. Multă vreme Tokio a fost locul cel mai apropiat de ceva ce puteam numi „cămin”. De fapt însă, nu i-am aparţinut

niciodată şi nici n-aveam să-i aparţin vreodată.

Pe când Dox se plimba prin gara ca un labirint, am intrat într-un magazin de telefoane mobile, pentru ca domnul Yamada să cumpere alte două telefoane cu cartelă preplătită. Aş fi preferat să nu pun stresul acela suplimentar pe identitatea Yamada, dar mini bazarele pentru telefoanele de pe piaţa neagră care funcţionau în Shin-Okubo şi Ueno pe vremea când am locuit în Tokio au fost desfiinţate şi nu aveam timp să caut locurile în care, poate, au reapărut. Oricum, conexiunea între furnizori din SUA şi Japonia părea suficient de îndepărtată. I-aş fi putut cere lui Dox să cumpere telefoanele, dar am decis să fac tot posibilul pentru a-i camufla implicarea.

După ce am terminat, am sunat-o pe Midori. Nu mi-a răspuns şi i-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală, în care i-am trimis noul număr de telefon. Chiar dacă nu avea nevoie, sau nu voia, să mă contacteze, voiam să-i arăt că puteam fi la dispoziţia ei şi a lui Koichiro, fie numai şi prin intermediul telefonului. Nu voiam să creadă că am dispărut, pur şi simplu, ca o fantomă, aşa cum am făcut după plecarea ei din Tokio.

Am ieşit apoi cu Dox din gară. Voiam să-l văd imediat pe Tatsu, aşa că Dox, care se putea descurca şi singur, deoarece a petrecut destul timp în Tokio, s-a dus să-şi ia armele albe personalizate, iar eu am plecat la spitalul Jikei. Am luat un tren pe Linia Yamanote până la staţia Shinbashi şi de acolo am mers pe jos o distanţă mică. Era o seară rece, dar senină, şi mă simţeam bine în aer liber după zborul lung de la New York.

Am ocolit spitalul, verificând punctele fierbinţi, şi am intrat printr-o uşă laterală. Pe cont propriu, mă simţeam în siguranţă, însă era binecunoscută legătura mea cu Tatsu, care avea la rândul lui destui duşmani, şi era posibil să cad într-o ambuscadă. Nimic nu mi-a declanşat alarmele. M-am dus la biroul de informaţii din recepţia aglomerată şi am spus că voiam să-l văd pe pacientul Ishikura Tatsuhiko. Funcţionara şi-a consultat computerul şi mi-a zis că Ishikura-san se afla în clinica de Oncologie a spitalului.

Zgomotele din jur au dispărut. Un val rece mi-a cuprins faţa şi gâtul şi mi s-a răspândit prin măruntaie. Femeia îmi dădea indicaţii despre cum să ajung acolo, dar mă holbam, pur şi simplu la ea, fără să aud nimic. Am rugat-o să repete, însă apoi, după ce m-am îndepărtat, mi-am dat seama că tot nu-mi puteam aminti cele mai multe cuvinte ale ei. Am urmat indicatoare, simţindu-mă pierdut pe coridoarele sinuoase, scăldate în lumină fluorescentă.

Am găsit clinica, dar nu mi-am amintit numărul rezervei pe care mi l-a precizat recepţionera. Am întrebat o asistentă medicală, care m-a condus pe coridor. În faţa unei uşi stătea un japonez cu aspect sportiv, tuns periuţă, în costum gri. Sub haină i se vedea o umflătură, iar într-una din urechile mari şi

turtite ca nişte conopide avea o cască. M-a privit când mă apropiam şi am avut grijă să-mi ţin mâinile la vedere.

Ne-am oprit în faţa uşii. În timp ce bărbatul m-a percheziţionat, asistenta a strecurat capul pe uşă şi a rostit în japoneză:

— Mă scuzaţi, Ishikura-san, aveţi un musafir...

— *Ii yo*, s-a auzit dinăuntru un glas slab. „Bine".

Asistenta a făcut semn spre cameră. Bodyguardul m-a însoţit, rămânând imediat înapoia mea.

Tatsu stătea în capul oaselor în pat, înconjurat de obişnuita aparatură deprimantă din spitale, cu tubul unei perfuzii şerpuindu-i într-un braţ şi cu alt tub într-o nară. Îl văzusem în urmă cu numai o lună, dar în acel moment era cu zece kilograme mai slab şi arăta cu tot atâţia ani mai bătrân. Indiferent care i-ar fi fost boala, îl consuma de viu şi am înţeles imediat că toate aparatele şi perfuziile din lume nu erau decât o glumă proastă.

O tânără drăguţă stătea pe marginea din dreapta a patului, ţinând în braţe un prunc adormit. Mi-am dat seama că era fiica lui Tatsu. La ultima noastră întâlnire, el îmi spusese că tocmai i se născuse primul nepot.

Am şovăit, simţind că deranjez, însă Tatsu mi-a făcut semn să intru.

— *Hisashiburi*, a rostit el fără putere. „A trecut ceva vreme".

A făcut semn din cap către bodyguard, care a ieşit.

Câteva minciuni mi-au venit pe buze, dar niciuna dintre ele n-a fost rostită.

— La naiba, Tatsu, am zis clătinând din cap şi privindu-l. La naiba!

A încuviinţat încetişor, ca şi cum ar fi spus *Da*, *ştiu*, apoi a arătat cu mâna spre femeia de lângă el.

— Fiica mea, Kaoru. Şi nepotul, Arihiro.

Ochii îi erau adânciţi în orbite, însă s-au luminat când a surâs.

M-am înclinat spre femeie.

— Mă bucur de cunoştinţă, am rostit oficial.

Din cauza pruncului, ea nu s-a ridicat, dar a aplecat scurt din cap.

— Am auzit multe despre tine, a spus ea. Îl ajuţi pe tata în munca lui.

M-am uitat la Tatsu.

— Încerc s-o fac.

— Să nu-i spui ce zic, de fapt, a adăugat Tatsu.

Kaoru a zâmbit.

— Numai lucruri bune.

Am aprobat din cap.

— Atunci, probabil că minte.

Tatsu a chicotit. Femeia s-a ridicat, cu pruncul pe un braţ, şi a pus mâna liberă pe umărul tatălui ei.

— Trebuie să duc copilul acasă. Să-l alăptez şi să-l pun în pătuţ.

— Da, a zis el. Du-te. Prietenul meu nu-i prea vorbăreţ, însă este o companie bună.

S-a întors spre ea, cu o grimasă pe chip, şi Kaoru a coborât pruncul către el. Tatsu a şoptit ceva la urechea copilaşului, după care, cu o altă grimasă, s-a mai apropiat puţin şi l-a sărutat uşor pe obraz. A revenit apoi pe perne şi a oftat prelung.

— Ne vedem mâine, a spus fiica şi l-a atins din nou pe umăr.

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Da. Să-l aduci pe micuţ.

Ea a zâmbit şi a confirmat:

— Bineînţeles.

A pornit spre uşă, pe urmă s-a întors spre mine.

— Mulţumesc, mi-a zis.

N-am fost sigur pentru ce anume îmi mulţumise. Am făcut o plecăciune şi ea a ieşit.

Tatsu m-a privit şi a indicat un scaun.

— Să stăm de vorbă, prietene. N-ai adus niciun whisky bun, este?

M-am aşezat lângă el pe pat.

— Am crezut c-ai terminat cu-aşa ceva. Ordinele soţiei.

S-a uitat la mine cu expresia aceea caracteristică de amuzament pe care o rezerva momentelor de stupiditate prea monumentală pentru a merita comentarii şi o clipă a părut din nou el însuşi.

— Acum nu cred că mai contează prea mult, a rostit după aceea.

— E rău?

Expresia de amuzament a lăsat loc unui surâs, de parcă era conversaţia cea mai distractivă pe care o purtase de foarte mult timp.

— Ce crezi?

Câteva clipe am tăcut amândoi. Am întrebat:

— Cât...?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Câteva săptămâni, poate.

Hristoase!

— Totuşi...

— Cancer gastric. Stadiul patru. A prins deja ganglionii limfatici, esofagul... de aceea am slăbit atât de mult. Nu pot reţine nimic.

— Atunci, aş fi irosit whisky-ul cu tine.

A chicotit.

— L-aş fi putut măcar mirosi.

Am tăcut iarăşi amândoi.

— Presupun că eşti în continuare interesat să-l termini pe Yamaoto, a spus Tatsu.

N-am ştiut ce să replic. El mai avea atât de puţin de trăit, încât nu părea cinstit să-l silesc să-l consume vorbind despre asta. Apoi însă mi-am dat seama: *Asta-i ceea ce vrea*, *poate chiar ceea ce are nevoie*.

— Da, am încuviinţat.

— Perfect. Livrarea se va efectua în portul Wajima.

— Wajima...

— Pe peninsula Noto, prefectura Ishikawa. Marea Japoniei. Bandele evită porturile mari, întrucât acelea au o securitate mai bună. Preferă locuri discrete ca Fushiki din Toyama, Minamata în Kumamoto, Hososhima în Miyazaki.

— Iar acum Wajima.

— Da. Oamenii lui Yamaoto au făcut rezervări la o pensiune de acolo – Notonosho. Zona este cunoscută pentru izvorul termal Nebuta şi se pare că indivizilor ălora le plac apele termale. Ei se numesc Kito şi Sanada, dar s-ar putea să călătorească sub alte identităţi.

— Ce ştim despre data livrării?

— Ei vor sosi poimâine. Livrarea va fi în noaptea următoare. Informatorul meu încă nu ştie câţi chinezi vor fi implicaţi. Eu nu cred totuşi că vor fi mai mult de trei. Altfel, cei doi *yakuza* s-ar simţi în pericol.

Şi eu gândeam la fel, însă m-am mulţumit să aprob din cap.

— Rain-san, iartă-mă că ţi-o spun, dar nu mai eşti la fel de tânăr pe cât ai fost cândva. Poţi să...

— Ia uite cine vorbeşte!

Tatsu a chicotit.

— Nu-ţi face griji, i-am zis. Am ajutor.

A arcuit sprâncenele.

— Cineva cunoscut?

Am clătinat din cap.

— Dar tu? l-am întrebat. Ştiu că eşti obsedat de muncă, totuşi, cum poţi să...?

— În timpul zilei am un flux continuu de vizitatori. Medicilor nu le place deloc, însă când se plâng, le zic: „Ei şi? N-o să mă omoare niţică muncă”.

Am râs amândoi, după care am tăcut iarăşi. În ochii lui se citea o fervoare ciudată.

— Va trebui să pară, a adăugat Tatsu, ca şi cum oamenii lui Yamaoto i-au omorât pe chinezi şi au furat drogurile. Asta va pune presiune pe Yamaoto. Presiune mare.

Mai toţi oamenii care zac pe presupusul pat de moarte ar fi concentraţi

asupra altor probleme. Nu şi Tatsu. Lupta împotriva corupţiei era munca vieţii lui şi avea să-i dedice ultima suflare.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— O să am grijă de asta.

A părut să se destindă în pat.

— Perfect, a spus şi m-a bătut uşor pe mână.

Fără să mă gândesc, am întors mâna şi i-am cuprins palma în a mea.

A scrâşnit o clipă din dinţi şi a gemut, după care durerea i-a trecut, probabil.

— Trebuie să te grăbeşti, Rain-san, a zis el. În scurt timp nu voi mai fi în stare să te ajut.

Am încuviinţat în tăcere.

El a surâs.

— De ce eşti atât de trist?

Am clătinat din cap.

— Eşti un idiot.

Am crezut că va râde la acea replică, dar n-a făcut-o. Mi-a strâns mâna o clipă, după care a precizat:

— Să ştii că m-am gândit mult la ce mi-ai spus. Că sunt un nemernic de manipulator. Când sunt singur nu pot face prea multe, decât să zac şi să mă gândesc.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— Că ai dreptate. Că am ştiut exact ce anume făceam când ţi-am arătat fotografiile alea. Că situaţia a evoluat exact aşa cum sperasem. Cu o excepţie.

— Că am uitat whisky-ul?

Mi-a strâns iarăşi mâna. De data asta nu i-a mai dat drumul.

— Că ţi-aş putea pune familia în pericol. Dacă s-ar întâmpla ceva fiului tău...

Tatsu şi-a pierdut unicul fiu într-un accident, când băiatul era micuţ. Mi-a povestit despre asta doar de două ori: prima dată, când l-am întrebat chiar eu, cu ani în urmă; apoi, din nou, în seara în care m-a anunţat că şi eu am devenit tată. Fiul lui murise de mai bine de trei decenii, însă durerea continua să se vadă în ochii săi. Se văzuse dintotdeauna, iar în acel moment ştiam că un singur lucru îl putea scăpa de ea. Iar lucrul acela sosea mult prea curând.

— Nu va păţi nimic, l-am asigurat. Ne vom ocupa noi de asta.

A închis ochii şi a murmurat ceva. Mi-au trebuit două secunde să înţeleg ce era. *Onegai shimasu*. „Te rog”.

Am stat aşa amândoi alte câteva minute. Ochii i-au rămas închişi şi mi-am dat seama că adormise.

M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Am încuviinţat din cap spre bodyguard, apoi am examinat coridorul. Nicio mişcare.

Am folosit scara şi o ieşire din spate, după care am ales un traseu de verificare antifilaj. Era bine să am ceva operaţional asupra căruia să mă concentrez. Mă ajuta să nu gândesc.

Când am fost convins că eram singur, l-am sunat pe Dox. Se cazase deja în hotelul Shinagawa Prince, mare şi anonim. Am convenit să ne întâlnim într-o cafenea Starbucks în staţia Shinagawa peste două ore, după ce mă cazam în Shinjuku Hilton, un hotel la fel de banal.

Am închis telefonul şi am pornit spre Yamanote. Cuvintele lui Tatsu îmi reverberau în minte: *În scurt timp nu voi mai fi în stare să te ajut.*

Capitolul 14

Vând am ajuns în Shinagawa, am fost iniţial surprins. Zona, cândva o fundătură sordidă care duhnea a carne procesată, fusese renovată. În sudul staţiei, totul era nou-nouţ: blocuri-turn din sticlă, esplanade sclipitoare, restaurante luxoase şi scumpe. Hristoase, la intrarea în staţie exista până şi un Dean & Deluca!

Am găsit cafeneaua Starbucks pe care o descrisese Dox, pe o terasă în interiorul staţiei, cu vedere spre o pasarelă pietonală. Dox era deja acolo sus, lângă balustradă, privind mulţimile de dedesubt, încântat, fără îndoială, că ocupa poziţia cea mai înaltă de unde avea câmp de foc deschis. M-a zărit şi a încuviinţat scurt din cap, pentru a mă anunţa că era sigur să mă apropii.

M-am dus la tejghea şi am comandat un ceai de plante. Eram obosit după zbor şi schimbarea de fus orar, dar în acelaşi timp voiam să-mi maximizez şansele unui somn decent peste noapte.

Am luat ceaiul şi m-am alăturat lui Dox la masă.

— Mă gândisem c-o să vii mai devreme, a zis el. Aşa că, pentru a câştiga timp, am venit şi eu mai devreme.

În ultimul an îmi învăţase, desigur, rutinele şi aceasta era o ocazie de a mă tachina. Mă obişnuiam cu stilul lui.

— Bine gândit, i-am spus.

— Sunt un tip care gândeşte. Şi că veni vorba, ţi-am adus şi un cadou. Cu riscul de a te dezamăgi, o să-ţi spun că nu-i nici chimonou, nici lenjerie fină de mătase.

A aşezat pe masă o pungă de hârtie. Înăuntru se afla un cuţit pliabil negru. L-am scos şi l-am desfăcut pe sub masă.

— Este un Benchmade Presidio Five-Twenty S, mi-a explicat Dox. Are lama lungă de nouă centimetri şi două tipuri de tăişuri. M-am gândit c-o să-ţi placă.

— Îmi place mult, am încuviinţat, după care l-am pliat şi l-am strecurat în buzunar. Mulţumesc.

— Ce ai aflat de la prietenul tău?

L-am informat ce aflasem de la Tatsu. După ce am terminat, a zis:

— Dacă livrarea are loc poimâine-noapte, va trebui să ne grăbim. Amicul tău ne poate asigura echipamentele necesare?

— Nu. Pentru a face asta bine, vom avea nevoie de nişte chestiuni mai puţin obişnuite.

Dox a rânjit.

— Bănuiesc că ştim unde să ne ducem pentru chestiunile de specialitate.

Am încuviinţat. Se referea, desigur, la Tomohisa Kanezaki, un ofiţer CIA japonezo-american, angajat al ambasadei din Tokio. De-a lungul anilor, atât eu, cât şi Dox am lucrat cu el. Unele dintre acţiunile pentru care ne-a utilizat au fost oficiale, dar altele au fost întreprinse în urma unor iniţiative mai degrabă personale. În momentul acela el era mai degrabă un prieten decât un inamic, cu toate că, desigur, nu vrei niciodată să fii excesiv de distras de asemenea clasificări. Într-un final, afacerile rămân afaceri.

— O să-i telefonez, am spus. Dar n-o să amintesc de implicarea ta. Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine.

— De acord în privinţa asta.

— Să fim pregătiţi să ne punem în mişcare poimâine-dimineaţă la ora 6. La pensiunea la care sunt cazaţi oamenii lui Yamaoto, ziua hotelieră începe la ora 14 şi vreau să fim acolo înaintea lor.

— Noi vom sta tot acolo?

— Doar eu voi sta. Am făcut deja rezervare. Tu însă va trebui să rămâi în culise. Pe acolo nu sunt prea mulţi albi şi nu vrem să facem nimic care să fie observat. Sau ţinut minte de cineva.

— Adică o să stau în cort? Nu mă deranjează, dar vreau doar să ştiu ce să-mi aduc.

— O să închiriez o dubă. Vom avea nevoie de ea în operaţiune, însă o vom întrebuinţa şi ca rulotă, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg. Perfect. Mâine, o să fac o mică expediţie de shopping pentru echipamente. Se pare că mă voi bucura de ultimele două nopţi de lux aici, în Prince, după care voi trece la condiţii mai spartane.

Am aprobat din cap.

— Haide să vedem ce ne trebuie şi apoi o să-l sun pe Kanezaki.

Am parcurs totul cu atenţie, începând cu ceea ce voiam să obţinem şi

revenind la punctul iniţial. După ce am terminat, Dox s-a întors în Prince, iar eu am găsit un telefon public în faţa staţiei.

Kanezaki a răspuns după primul ţârâit, un obicei despre care ştiam că-l deprinsese de la Tatsu.

— *Hai*, a spus el scurt, imitându-l, de asemenea, pe poliţist.

— Bună, i-am răspuns.

A urmat o pauză, după care Kanezaki a întrebat:

— Ce faci, locuieşti în Tokio acum?

Am zâmbit. Identitatea apelantului era exact motivul pentru care folosisem un telefon public. Voiam să păstrez telefonul mobil neatins cât mai mult timp.

— Am nişte treburi pe-aici, i-am spus. Nimic care să nu-ţi placă, dacă ai şti despre ce-i vorba. M-aş putea folosi de ajutorul tău.

— Bine.

— Vorbeşti de pe o linie telefonică sigură?

— Da.

— O puşcă tranchilizantă cu lunetă cu echipament de ochire în infraroşu şi minimum zece săgeţi. Două pistoale cu amortizoare, ambele cu laser cu infraroşu şi echipament de ochire pe timp de noapte, încărcătoare de rezervă, o sută de gloanţe expandabile şi tocuri de coapsă pentru dreptaci, două perechi de ochelari cu vedere nocturnă şi un sistem GPS pentru urmărirea vehiculelor, cu fixare magnetică.

— Doar atât?

Am simţit sarcasmul.

— Mda.

— Astea-s pentru cadouri de Crăciun? Nu ştiu dacă le pot înghesui pe toate într-un singur ciorăpel...

— Am nevoie de ele mâine-seară.

— Fii serios, John!

Lui Kanezaki îi făcea plăcere să exagereze dificultatea obţinerii oricărei favoruri i-ai fi cerut, ca mod de dobândire a unor concesii mai mari la schimb. Poate că despre asta era vorba chiar în acel moment. Sau poate că solicitarea mea punea, cu adevărat, probleme. Nu conta. N-aveam timp s-o iau pe ocolite.

— Poţi face asta? am întrebat. Dacă nu poţi, o să mă gândesc la altceva.

— Nu zic că n-o pot face...

— Atunci, care-i răspunsul?

— Ascultă, nu mă lua la rost. Obţinerea de asemenea echipamente nu-i ca şi cum ai împrumuta câţiva yeni ca bani de buzunar.

— Bănuiesc că nu.

— Dacă o s-o pot face, o să-mi fii dator.

— Cu ce?

— Cu o favoare. Cu un job.

Cu sufletul tău, am auzit. Speranţele mele pentru Midori şi Koichiro au părut să dispară în depărtare, ca lumina care se stinge pe un ecran de televizor.

Ei bine, n-ar fi trebuit să fiu surprins. Aş fi putut argumenta cu el, dar pentru moment erau în joc lucruri mai importante decât sufletul meu.

— Dacă aşa vrei să procedăm, am zis.

Glasul îmi suna foarte îndepărtat.

— Să înţeleg că eşti de acord?

Am vrut brusc şi din toată inima să-l înjur spurcat. S-o fac direct, în modul meu special.

În loc de aşa ceva, am răspuns simplu:

— Da.

— Bine. Cât timp vei avea nevoie de echipamente?

— Maximum şaptezeci şi două de ore.

O pauză.

— Este posibil ca din chestiunea asta să se întoarcă ceva şi să mă muşte de fund ulterior?

— Nu, dacă va ieşi bine.

Kanezaki a râs.

— Dumnezeule, păi, zi aşa – acum mă simt mult mai liniştit.

— Da, şi eu.

— Lasă-mă să văd ce pot face. Sună-mă mâine după-amiază.

— O să postez şi pe site-ul securizat. Ca să mă asigur că ai reţinut totul.

— Foarte bine.

Am închis şi, din reflex, am şters receptorul de amprente.

M-am oprit la o sală internet café şi i-am postat lista de shopping. După aceea n-am mai avut nimic de făcut decât să încerc să dorm.

Am revenit la hotel şi am făcut o baie fierbinte. Mi-a alungat încordarea din muşchi şi apoi, pe când zăceam în pat, mi-am simţit corpul ca din cauciuc în urma relaxării. Totuşi, mintea refuza să mi se oprească. Îmi imaginam întruna feţişoara lui Koichiro şi-mi aminteam cum s-a apropiat de mine cu năsucul când l-am ţinut în braţe. Am privit mult timp tavanul, iar la un moment dat mi-am dat seama că, la fel ca Tatsu, şopteam mereu şi mereu *onegai shimasu*. „Te rog. Te rog".

Capitolul 15

Delilah se trezi din moţăială în camera ei din hotelul Mercer din SoHo. Era vineri seara. Nu a închis deloc ochii în timpul zborului, dar a adormit instantaneu la hotel, după ce s-a înregistrat la recepţie şi şi-a despachetat lucrurile. În Paris era în acel moment dimineaţă, iar corpul se simţea gata să intre în acţiune.

Trase draperiile şi privi afară, spre ceea ce hotelul numea „panorama curţii interioare". De fapt, priveliştea nu era chiar rea. Exista, într-adevăr, o curte interioară, drăguţă sub razele lunii pline, şi femeia prefera în clipa aceea o curte tăcută unei străzi gălăgioase.

Îi plăcea hotelul. Era puţin cam hipster – portari cu bluze negre pe gât care aspirau să ajungă actori, prezervative asigurate alături de beţişoarele pentru urechi din baie, genul acesta de detalii –, însă, la urma urmelor, era în SoHo şi nu se simţea deloc exagerat.

Îşi făcu duş, îşi uscă părul cu foehnul şi se machie discret: rimel, fard de obraji, puţin creion dermatograf pentru dramatism, doar atât. Apoi câteva picături din parfumul ei favorit, pe care şi-l crease singură la Guerlain şi care se întâmpla să fie cel pe care îl purta pentru John. Ştia că lui îi plăcea şi acest gând o făcea să se simtă bine.

Intră în dormitor, întinse pe pat hainele la care s-a gândit şi le examină: blugi negri mulaţi, categoric. Cizmele ei favorite, în nuanţe de mahon, cu tocuri înalte, categoric. Apoi partea de sus. Hmm, avea o jachetă din mătase Chanel, de epocă, pe care a cumpărat-o din Le 3 Marches de Catherine B, de pe Rue Guisarde, care era, într-adevăr, superbă. Dar... nu, poate că ornamentele din mărgele de sticlă ar fi fost niţel cam *prea* extravagante pentru un bar de jazz. Aşa că... da, mai bine boleroul Santa Eulalia. De culoare maroniu ciocolatiu bogat, se potrivea la fix cu părul ei şi avea să se asorteze şi la blugi. John tocmai i-l cumpărase din Paseo de Gràcia din Barcelona... fapt care va lăsa o impresie bună în seara aceea. Iar dedesubt... da, cămăşuţa Sabbia Rosa de un cafeniu-închis, sutienul şi chiloţeii tanga asortaţi erau sexy, pur şi simplu, văzându-i pe cuvertură. Perfect!

Era mai degrabă obişnuită să se îmbrace pentru bărbaţi decât pentru femei, dar când îşi puse toate hainele şi se examină apoi în oglindă, simţi că găsise nota corectă. Aspectul general era sexy, totuşi discret, ca şi cum ar fi fost ceva ce făcuse mai ales pentru propria ei plăcere, nu din grijă pentru altcineva.

Luă haina de blană Jekel pe care şi-o adusese şi coborî cu liftul la recepţie. Unii dintre hipsterii care pălăvrăgeau acolo o priviră când trecu, întrebându-

se, probabil, dacă era vreuna dintre celebrităţile pentru care era cunoscut hotelul. Delilah era obişnuită cu genul acela de reacţie şi, de obicei, abia dacă îl băga în seamă, însă în acel moment o făcu să se simtă bine. Îşi văzu de drum, fără să răspundă la niciuna dintre privirile ce-i erau aruncate.

Potrivit site-ului lui Midori, în seara aceea avea să fie ultimul dintre cele patru showuri consecutive ale ei, într-un bar din apropiere numit Zinc. Aşadar, dispunea de mai mult de o oră înainte de al doilea spectacol. Suficient ca să mănânce ceva. Delilah găsi un local numit The Cupping Room, pe colţul dintre Broadway şi Broome, care avea exact genul de atmosferă discretă şi intimă pe care o dorea. Comandă o salată, cotlete marinate de miel şi un pahar cu vinul roşu al casei. În timp ce mâncă, se gândi concentrată, dar nu ajunse la nicio concluzie.

După ce termină, merse pe jos cele câteva străzi până la Zinc. Aruncă o privire înăuntru, însă al doilea spectacol încă nu începuse, iar Midori se afla, probabil, undeva în culise. Delilah aproape că se aşteptase să-l vadă şi pe John. Nu ştia când pleca el spre Tokio. Ei bine, dacă apărea, la dracu'!, n-avea decât să rezolve şi singur situaţia. Şi ea avea la fel de multe drepturi ca el să fie acolo.

Localul era aproape plin, dar în partea frontală a sălii, lângă scenă, era o masă goală şi Delilah se aşeză acolo. Inima îi bătea destul de repede şi-şi dădu seama că era agitată. Aproape că-i veni să râdă. Ea rezolvase misiuni în care dacă ar fi comis cea mai infimă greşeală sau ar fi fost detectată, ar fi fost ucisă fără discuţie. Şi iată că în acel moment, cu o mizăneînsemnată prin comparaţie, tremura ca o amatoare. Era ridicol. Comandă un alt pahar cu vin roşu.

Se simţea privită de bărbaţii de la câteva mese şi ştia că unii dintre ei vor încerca să-şi mobilizeze curajul ca s-o abordeze. Aşa se întâmpla oriunde ar fi mers neînsoţită. În mod invariabil, un bărbat se apropia de ea. Dacă îl plăcea, ceea ce se întâmpla rar, se alegea cu un companion. Dacă nu-l plăcea, îl respingea fără ezitare, după care celorlalţi le era teamă să mai încerce.

Cu coada ochiului văzu cum cineva se ridică de la două mese mai departe. *Cel cu păr negru*, *scurt*, *şi uşor neras*, *într-o jachetă ponosită din piele*, prezise Delilah. L-a observat când a intrat şi a cercetat interiorul pentru eventuale probleme.

A avut dreptate. Bărbatul se opri la o distanţă respectabilă, totuşi nu prea departe, de masa ei şi spuse:

— Scuză-mă.

Delilah îl privi şi arcui sprâncenele.

— Probabil că aştepţi pe cineva, continuă el cu un surâs, dar, în caz contrar, prietenilor mei şi mie ne-ar făcea plăcere să ni te alături la masă.

Eşti o admiratoare a lui Midori?

De fapt, era destul de agreabil. Lui Delilah îi plăcu jacheta şi surâsul atractiv de „băiat rău”. Dar nu în seara aceea.

— Abia încep s-o cunosc pe Midori, răspunse ea. Şi aştept pe cineva. Însă a fost drăguţ din partea voastră. Mulţumesc.

El încuviinţă din cap.

— Dacă din cine ştie ce motiv cel pe care-l aştepţi îşi pierde minţile şi nu apare, suntem la două mese mai departe.

— Mulţumesc, zise Delilah.

De data aceea, cuvântul a fost o concediere. Bărbatul îi zâmbi din nou şi se îndepărtă.

Peste câteva clipe, Midori şi doi bărbaţi tineri apărură din culise. Toţi erau îmbrăcaţi în negru, dar pe Midori hainele acelea păreau nepretenţioase, spre deosebire de unii fandosiţi din Mercer. Dumnezeule, „nepretenţios” era de-a dreptul un eufemism, deoarece arătau fantastic cu părul negru şi pielea albă. Cuvintele *ea are un copil cu el* îi fulgerară prin minte şi Delilah fu surprinsă de intensitatea geloziei care le însoţea.

Midori se aşeză la pian, iar bărbaţii la contrabas şi tobe. Luminile se stinseră şi ei începură să cânte. Delilah nu se pricepea la jazz la fel de bine ca John, totuşi, recunoscu melodia – *Detour Ahead* a lui Bill Evans.

Sigur că da, reflectă ea. *Dar pentru cine*?

Un chelner îi aduse vinul pe care-l comandase. Până bău cam jumătate din el, starea de nervozitate i se mai atenuă. Îşi dădu seama de ce era agitată: nu pretindea că era altcineva. În misiuni, lucra întotdeauna sub acoperire. „Acoperire” era un cuvânt, cu adevărat, potrivit: ceva sub care te puteai ascunde, ceva care avea să te protejeze. Ceva fără de care te-ai fi simţit expus.

Ea a venit acolo doar cu o noţiune vagă despre ce voia să facă. S-o avertizeze pe Midori, s-o sperie, să spună ori să facă ceva care să învenineze orice ar fi existat între ea şi John. Însă acela nu era decât un reflex grosolan. Egoul ei îl voia atât de mult, încât o orbea faţă de alte posibilităţi.

Informaţii, asta era! Existau multe lucruri pe care voia să le afle. Dar nu avea să le obţină dacă s-ar fi comportat ca o femeie rănită, furioasă şi ranchiunoasă aşa cum se simţea. Nu! Le va obţine dacă lăsa totul deoparte în seara aceea şi se transforma în altcineva. O persoană faţă de care Midori s-ar fi simţit confortabil, ba chiar atrasă, o persoană cu care ar fi stat de vorbă şi cu care ar fi fost deschisă.

După mai bine de o oră, când concertul s-a terminat şi aplauzele s-au stins, nervozitatea a părăsit-o de mult pe Delilah. Ştia cine era ea în seara aceea, ştia ce voia şi cum va obţine ce voia.

Unii spectatori se aşezară la coadă pentru a schimba câteva cuvinte cu Midori sau cu membrii formaţiei. Câţiva cumpăraseră CD-uri de la intrare şi aşteptau să primească autografe. Delilah îi privi. Pianista era prietenoasă şi amabilă cu fanii ei, totuşi, îşi putea da seama că atitudinea aceea era o simplă faţadă profesională pe care o etala în timp ce pălăvrăgea cu ei. Nu era tocmai o mască – negreşit, căldura se simţea destul de reală –, însă nu era nici femeia adevărată. Delilah surâse scurt. Văzând ce afişa în public, avea să-i fie mult mai uşor să ştie cum să scotocească destul de adânc pentru a-i găsi personalitatea reală de dedesubt.

Bărbatul în haină din piele se apropie din nou şi zise:

— Se pare că cel pe care l-ai aşteptat şi-a pierdut, într-adevăr, minţile. Nu vrei să bei ceva?

Delilah surâse. Ştia că a privit-o şi că a observat că ea a continuat să fie singură. Îi plăcea că a revenit ca s-o invite. Cineva cu mai puţină încredere în sine s-ar fi mulţumit să-i trimită, poate, un pahar la un moment dat. Ea primea mereu asemenea dedicaţii şi le detesta. I se păreau de-a dreptul jalnice, o modalitate de a încerca să impună cuiva o obligaţie de la o distanţă sigură.

— Mulţumesc pentru ofertă, rosti ea, dar mă voi duce chiar acum să mă întâlnesc cu el. Mai întâi însă vreau să vorbesc cu Midori.

— Bine..., spuse bărbatul şi surâsul lui plăcut dăinui, sperând la mai mult.

Delilah îi zâmbi, de asemenea, pentru a-l anunţa că era măgulită – bărbatul merita asta. Dar în acelaşi timp înclină puţin din cap, pentru a-i transmite că răspunsul era final. El îi ură politicos „noapte bună" şi terminară astfel convorbirea.

După ce coada fanilor se subţie, Delilah se ridică şi porni într-acolo. Ştia că Midori a observat-o în timpul spectacolului, însă şi după aceea, iar în acel moment pianista îi surâse, pe de o parte, ca scuză pentru că a lăsat-o să aştepte, pe de altă parte, ca o curiozitate faţă de identitatea unei femei singure şi atrăgătoare.

Delilah îi zâmbi la rândul ei şi mărturisi:

— Trebuie să-ţi spun – cânţi minunat. Sunt foarte bucuroasă că am sosit în New York în aceeaşi noapte în care ai avut showul acesta.

Midori lăsă pixul din mână.

— Mulţumesc. De unde eşti?

— Din Paris.

— Ai auzit de mine în Franţa? Sunt măgulită.

Exact, *asta era şi ideea*.

— Am prieteni prin toată lumea care-mi recomandă muzică. O amică din Tokio mi-a zis că-mi va plăcea, cu siguranţă, ceea ce cânţi, aşa că ţi-am

cumpărat online CD-ul *Another Time*. Mi-a plăcut. Vin de câteva ori pe an în Manhattan, dar acum este prima dată când noi ne-am suprapus.

Aşa – alte câteva tuşe care să completeze tabloul. Prieteni în toată lumea: cosmopolită. Pasionată de muzică: sofisticată. Călătorii frecvente peste hotare: bogăţie, statut, poate un job important? Cu acel „noi" final, care implica în mod subtil că misterioasa existenţă internaţională a lui Delilah o putea îngloba, de asemenea, pe Midori.

Şi, desigur, ca întotdeauna Delilah s-a documentat în toate aceste privinţe: numele albumului lui Midori, disponibilitatea online etc. Era chiar pregătită să discute despre prietena din Tokio, însă Midori nu alese direcţia aceea, ci întrebă:

— Şi ce anume te aduce din Paris în Manhattan?

— Sunt căutătoare de talente în vestimentaţie pentru buticuri pariziene. Călătoresc şi fotografiez stiluri locale vestimentare, artistice... orice îi poate inspira pe designerii parizieni. Întâlnirile de afaceri sunt, de obicei, în New York, Milano...

Şi asta era adevărat. Delilah avea, într-adevăr, relaţii cu unii designeri parizieni, care-i foloseau, realmente, fotografiile. O acoperire nu valora cine ştie ce dacă n-o trăiai cu adevărat.

— Uau! exclamă Midori. Pare a fi un job fabulos.

— Nu mă pot plânge. Totuşi, mi se pare plictisitor prin comparaţie cu ceea ce faci tu.

Midori izbucni în râs.

— Nu ştiu ce să zic în privinţa asta.

— Vorbesc serios. Aş fi în stare de orice pentru un talent ca al tău.

— Ei bine, bănuiesc că nici eu nu mă pot plânge.

— Unde ai învăţat să cânţi la pian? Şi de ce ai ales tocmai jazzul? Când erai mică ai ştiut că... Scuză-mă, cred că auzi întrebările astea tot timpul.

Aşa. Femei superbe, sofisticate, fascinante, care erau de zece ori mai interesate să vorbească despre Midori decât despre ele însele? Delilah se îndoia de asta.

Midori râse din nou.

— Nu tocmai, nu.

— Păi, mi-ar plăcea să aud mai multe. Uite ce-i, ştiu că-i târziu şi că, probabil, ai parte de asta tot timpul din partea fanilor, dar... nu există vreun loc pe-aici unde am putea bea ceva? Mi-ar făcea, realmente, plăcere. Apropo, mă numesc Laure.

Midori făcu o pauză, apoi zise:

— Sigur, de ce nu? Stai numai s-o sun pe bonă mai întâi, să mă asigur dacă pot întârzia niţel.

Delilah arcui sprâncenele inocentă.

— Ah, ai copii?

Midori aprobă din cap.

— Un băieţel. Stai puţin.

Scoase un telefon mobil şi se îndepărtă câţiva paşi. După câteva secunde reveni.

— Bun, am aranjat. Ce părere ai de L'Angolo – este chiar alături? Genul de local mai de cartier, dacă nu te deranjează.

— Grozav!

— Lasă-mă doar câteva minute, atunci.

Delilah aprobă din cap. Midori dispăru în spate şi reveni în scurt timp, purtând o jachetă neagră din piele, până la mijloc. Amândouă se îndreptară spre uşă. Câţiva clienţi îi mulţumiră lui Midori când trecu pe lângă ei. Ea se îmbrăţişă cu basistul şi bateristul. Barmanul o salută ridicând braţul, iar bodyguardul de la uşă o sărută pe ambii obraji. În mod evident, era îndrăgită acolo şi se simţea destinsă. Era lumea ei.

O luară spre barul propus de Midori. Pe când mergeau, Delilah privi discret în jur. Observă că pianista era indiferentă la împrejurimi.

Barul era plăcut – un local de cartier, aşa cum spusese Midori. Era vechi şi întunecos, cu sofale şi alte piese de mobilier capitonate, aranjate în grupuri pe pardoseala din gresie albă. Sunetele conversaţiilor şi muzicii erau plăcut echilibrate, astfel încât clienţii puteau vorbi fără să ridice glasurile.

Aleseră o masă dintr-un colţ. Delilah se aşeză pe un capăt al sofalei, cu spatele la perete; Midori, pe un fotoliu adiacent uriaş, cu spatele la fereastră. Delilah tăcu câteva clipe şi ascultă cu atenţie, după care rosti:

— Frumoasă melodie Øystein Sevåg. Am aflat despre el de la o prietenă din Oslo.

— Deci nu eşti pasionată exclusiv de jazz?

Delilah surâse.

— Ah, nu, îmi plac toate genurile, răspunse şi luă meniul. Deci...? Ce ai avea chef?

— Nu ştiu. Probabil, doar un pahar cu vin.

— Să vedem dacă au vreun Beaujolais? *Nouveaux* tocmai au ieşit, iar anul ăsta sunt câteva interesante.

— Pare excelent.

Delilah privi meniul şi fu încântată să vadă că aveau Domaine Dupeuble, pe care îl considera dintre cele mai bune din recolta recentă. Când veni chelneriţa, comandă o sticlă. Poate că era mai mult decât avea Midori în minte, totuşi, nu obiectă.

— Cum îţi place New Yorkul? întrebă Delilah. Pe site-ul tău scrie că te-ai

născut în Tokio.

— Îl iubesc. Este a doua oară când locuiesc aici şi mi se pare ca un alt cămin.

— Ce anume te-a adus înapoi?

— În principal, oportunitatea unui job.

Răspunsul a fost destul de prompt, totuşi, Delilah avu impresia că trăsăturile lui Midori s-au posomorât o fracţiune de secundă când şi-a reamintit circumstanţele mutării acelea. Interesant...

Chelneriţa aduse vinul şi se îndepărtă. Delilah ridică paharul.

— Noroc, toastă ea. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu, zise Midori.

Ciocniră paharele şi băură. Delilah ştia că trebuia să înceapă lent. Secretul seducerii nu este, de fapt, atracţia simţită de ţintă pentru seducător, cât mai degrabă felul cum seducătorul face ţinta să ţină la el. Sau, în cazul acesta, la ea. Da, aspectul exterior este important, însă doar ca o bază de plecare. După aceea trebuie să urmeze sentimentul de plăcere şi flatare provocat de ideea că o fiinţă atât de atrăgătoare poate fi fascinată în mod autentic de *mine*. Să faci pe cineva să se simtă important, valoros, centrul Universului la care în mod obişnuit s-ar teme să aspire... aceea însemna seducţia.

De aceea, după primul şi apoi al doilea pahar cu vin, Delilah se interesă mai mult despre felul cum a ajuns Midori la jazz. La urma urmelor, era o admiratoare, nu?, şi întrebările erau firești. Unde ai învăţat să cânţi la pian? Care-i legătura cu New York-ul? Ce te-a atras spre jazz? Care sunt influenţele tale? Ce anume simţi când compui un cântec?

Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, Midori nu era orbită de atenţia lui Delilah. Punea ea însăşi o mulţime de întrebări. Însă Delilah reuşea mereu să revină la conversaţia despre pianistă.

După ce scurseră ultimele picături din sticlă, Delilah privi mâna lui Midori, de parcă ar fi observat pentru prima dată că nu purta verighetă.

— Nu eşti măritată? întrebă ea.

Midori clătină din cap.

— Nu.

— Scuză-mă. Ai amintit de un copil, aşa că...

— N-ai de ce să te scuzi. Tatăl copilului trăieşte în Japonia.

Delilah avu senzaţia că era un răspuns pregătit din timp, suficient de vag în mod deliberat pentru a respinge alte întrebări, fără să cauzeze disconfort.

— Trebuie să fie destul de greu, comentă ea.

— Nu este. De fapt, e mai bine aşa.

Midori nu mai adăugă nimic şi Delilah înţelese că, deşi ameţită de vin şi încântată de interesul ei evident, pianista nu era dispusă să vorbească

despre asta.

Schimbă direcţia. Încearcă o revelaţie, o confidenţă împărtăşită.

— Mama m-a crescut singură, rosti ea improvizând. Cât am fost puştoaică, nici n-a vrut să vorbească despre tata.

Midori se aplecă puţin înainte.

— De ce?

— Am aflat totul mult mai târziu. După ce a lăsat-o însărcinată cu mine, tata a părăsit-o pentru altă femeie.

— Ai mai... acum ai vreo legătură cu el?

Hmm. Midori tocmai a sărit peste două trepte din conversaţia la care s-a aşteptat Delilah. În mod vădit, relatarea ei a declanşat ceva în mintea pianistei.

— L-am văzut, da, răspunse Delilah, apoi se opri, aşteptând să vadă dacă povestea ei i-a stârnit suficientă curiozitate lui Midori pentru a continua cu întrebările.

Aşa se şi întâmplă. Midori întrebă:

— Şi cum a fost? Scuză-mă, nu trebuie să-mi răspunzi dacă sunt indiscretă.

Da, era evident că subiectul o preocupa. Interesant... Delilah clătină din cap şi răspunse:

— A fost în regulă. I-ar plăcea să avem o relaţie, însă nu ştiu. Am crescut fără el şi nu mi-a lipsit niciodată. În momentul ăsta nu ştiu dacă am nevoie de el în viaţa mea.

Midori încuviinţă.

— Aşadar, nu ţi-a lipsit în copilărie? Nu ţi-ai dorit... ştii tu, ca el şi mama ta să se împace – ceva de felul ăsta?

— Nu. Cred că a fost mai bine că n-au făcut-o. Unele lucruri n-ar trebui date uitării.

— Nici de dragul copiilor?

— Ba da, pentru ei sigur că da. Dar întrebarea potrivită ar fi: Ce este cel mai bine pentru copii?

Midori sorbi din vin.

— Ai dreptate. Asta-i întrebarea.

Urmă o pauză lungă. Delilah spuse:

— Pare că este ceva la care te-ai gândit mult timp.

Cealaltă încuviinţă încetişor din cap.

— Recent, tatăl copilului ne-a făcut o vizită neaşteptată.

Delilah simţi cum i se iuţesc bătăile inimii, însă faţa ei nu trădă nimic.

— Serios? Şi cum a fost?

Midori suspină.

— Derutant. Am crezut că am luat o decizie, dar acum... nu mai ştiu.

Mai sorbi din vin.

Delilah întrezări un moment prielnic.

— Bun, şi dacă el este tatăl, de ce nu face parte din viaţa ta?

— Este o poveste lungă şi nu mă simt în largul meu să vorbesc despre ea.

Nu a fost deci abordarea potrivită. Trebuia să găsească altă cale.

— Scuză-mă.

— Nu, nu-i nimic. Atât doar că... ştii, când el a văzut copilul... acela a fost momentul care m-a dat, realmente, peste cap. A început să plângă. Până atunci nu-l văzusem niciodată plângând. Nu-i genul de bărbat care plânge. Iar după alte două minute, ne sărutam de nu-mi venea să cred. Nu ştiu cum am izbutit să-i cer să plece. Dacă ar mai fi insistat puţin... nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu.

Delilah simţi că îi iau foc obrajii de gelozie şi furie, şi speră că nu se înroşise. A presupus dintotdeauna că John avea şi alte femei, atunci când nu era cu ea. Delilah însăşi a avut partea ei de bărbaţi. Ei doi nu apucau să se vadă frecvent şi ea nu se aştepta ca vreunul din ei să rămână abstinent în cursul absenţei celuilalt. Totuşi, un sărut pasional cu un fost iubit, care părea că ar fi fost începutul a ceva mult mai profund, era complet diferit. La urma urmelor, John a spus că s-a dus la New York ca să-şi vadă fiul, nu ca să se culce cu fosta lui prietenă. Şi ar fi făcut-o, asta era clar – el a încercat să facă exact asta, însă Midori l-a respins.

Expiră prelung şi sorbi din vin.

— S-ar părea că între voi există totuşi o legătură intensă.

— Nu ştiu ce există. O afecţiune aparte, asta-i clar. Iar noi am trecut împreună, o dată, prin... experienţa asta foarte intensă. Dar acum, pentru mine, este vorba în primul rând de copil. Îmi fac griji că va creşte fără tatăl lui. Îmi fac griji despre ce-i voi spune.

Delilah ridică din umeri.

— Nu-i spune nimic. Maică-mea aşa a procedat cu mine.

— Asta intenţionasem şi eu, mai mult sau mai puţin. Acum nu mai ştiu.

Inima lui Delilah bătu mai repede şi întrebă:

— Bun, şi când l-ai văzut, ce i-ai zis?

— Nici nu mai ştiu cu exactitate. Trăieşte într-o lume diferită de a mea. I-am spus că poate să mă mai caute doar dacă va părăsi vreodată lumea aceea. Nu cred totuşi c-o poate face. A trăit în ea dintotdeauna şi, de fapt, cred că el... oh, nu ştiu...

— Ce anume?

Midori sorbi din vin.

— Cred că-i place lumea aceea. Spunea că voia s-o părăsească, dar dacă ar

fi vrut cu adevărat, ar fi putut s-o facă, nu? Şi a avut motive întemeiate. Copilul fiind cel mai recent dintre ele.

Fiecare informaţie pe care Delilah a smuls-o până în acel moment a fost dezamăgitor, ba chiar dureros de auzit. Cu toate acestea, mai exista ceva, lucrul despre care s-a întrebat în Paris şi care le-ar fi putut copleşi pe toate celelalte. Ea a încercat să-l abordeze, subtil, cu câteva clipe în urmă, dar Midori i-a blocat tentativa aceea. Ei bine, subtilitatea nu era decât un instrument. Mai existau şi alte instrumente. Delilah simţi un flux de adrenalină, când se pregăti să înlăture personalitatea pe care o purtase şi să iasă de sub ea.

— Poate că este reticent fiindcă ştie că nu se poate retrage complet, rosti ea privind-o cu atenţie pe Midori. Şi dacă încearcă să trăiască precum un civil cu o civilă, el va fi mereu un pericol pentru persoana respectivă. Iar ea va fi mereu un pericol pentru el.

Midori scutură uşor din cap, parcă încercând să-şi limpezească gândurile.

— Poftim?

— Ştii şi tu că un bărbat ca John are mulţi duşmani.

Midori o privi fix. Trecu un moment de tăcere, prelung.

— Şi chiar dacă el ar putea părăsi lumea aceea, continuă Delilah, duşmanii lui nu-l vor lăsa.

— Scuză-mă. Tu... tu îl cunoşti?

Delilah încuviinţă din cap.

— Îl cunosc bine.

— Tu... oh, Doamne!

— Ascultă-mă! Dacă ţii cu adevărat la el, dacă ţii la tine şi la fiul tău, atunci o să înţelegi că trebuie să stai cât mai departe de John.

Ochii lui Midori se îngustară şi culoarea i se scurse din obraji.

— Ascultă-mă, nenorocito. Nu ştiu cine eşti. Dar dacă-mi mai ameninţi vreodată copilul, o să te urmăresc şi o să te omor cu mâinile mele.

Delilah ridică braţele, înţelegând că s-a exprimat într-un mod periculos.

— Nu ameninţ pe nimeni, zise ea. Vreau ca tu şi fiul tău să fiţi în siguranţă. Vreau doar să spun că John poate fi un pericol pentru cei din jurul său. N-ai observat asta?

Urmă o pauză lungă. După aceea Midori zise:

— Aşadar, şi tu faci parte din lumea lui, aşa-i?

— Da.

— Şi... eşti implicată, în vreun fel?

Delilah ridică din umeri.

— Prin urmare... Jun trebuie să-ţi fi spus despre copil, să-ţi fi zis că vine să ne vadă. Şi ai venit aici, m-ai aburit cu povestea asta nenorocită, pentru că

erai geloasă. Aşa este?

— Am venit aici în seara asta fiindcă nu vreau să văd pe nimeni rănit. Reunirea ta cu John este sortită, inevitabil, unui dezastru. Te-am observat în timp ce am venit aici şi, iartă-mă că ţi-o spun, dar n-ai habar ce se-ntâmplă. Nu te-ai uitat niciodată-n jur, nu ai privit maşinile din preajma noastră – nimic! Ţi-am spus că nu reprezint o ameninţare, însă dacă aş fi fost? Ce ai fi făcut? Aşa ai de gând să trăieşti cu John? Iar dacă el va începe să trăiască aşa, cât timp crezi că va rezista?

Midori nu spuse nimic. Delilah ştia că, în clipa aceea, gândurile femeii i se învolburau în minte aidoma unui viscol. Acesta era momentul.

— În plus, adăugă ea, ce fel de viitor poţi avea alături de el, după ceea ce i-a făcut tatălui tău?

Midori tresări, de parcă ar fi fost pălmuită. O fixă pe Delilah cu privirea o secundă, iar şocul şi rănirea îi fură palpabile în ochi. După aceea expresia feţei i se înăspri şi ea se ridică în picioare.

— Sunt sigură că nu mai avem nimic ce să ne spunem, zise pianista.

Se întoarse şi părăsi localul.

Delilah o privi ieşind. În mod neaşteptat, simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul. Poate că de vină a fost modul brusc în care a plecat cealaltă femeie. Demnitatea ei.

Dar acela a fost adevărul. John l-a asasinat pe tatăl lui Midori, iar femeia ştia asta. Privirea din ochii ei când a auzit-o pe Delilah a confirmat la fel de limpede ca o declaraţie scrisă.

Iar Delilah a venit acolo exact pentru a afla asta. Sugera că ataşamentul lui John faţă de Midori avea o legătură cu vinovăţia, ceea ce putea fi rezolvat. Şi mai sugera că indiferent ce altceva i-ar fi putut atrage pe cei doi unul faţă de celălalt, exista un amănunt fundamental care avea să-i ţină mereu despărţiţi.

Iar toate astea erau veşti bune. Delilah îşi termină vinul şi ceru nota de plată.

Veşti bune, îşi repetă ea.

Atunci, de ce se simţea atât de oribil?

•••

Midori se plimba înainte şi înapoi prin living. Digne plecase. Koichiro dormea liniştit.

Se simţea ca violată. Cum era posibil ca femeia aceea să ştie despre tatăl ei? A fost, oare, implicată în uciderea lui? Nu, era improbabil – o blondă ca ea ar fi sărit în ochi în Tokio şi, în plus, Midori avea senzaţia că relaţia dintre femeie şi John era de dată mai recentă. Atunci, cum? Singura explicaţie la care se putea gândi era că a aflat de la John. Dumnezeule, asta era ideea lui despre împărtăşirea de intimităţi? Asta discutau ei în pat după ce făceau

dragoste?

Se aşează şi respiră profund, inspirând şi expirând, străduindu-se să-şi domolească un sentiment tot mai accentuat de greaţă. Brusc, se simţi ruşinată de gândul că ea a căutat, pe jumătate conştientă, o cale de a-l ierta pe bărbat. Iar în acel timp el discuta tocmai despre sursa ruşinii ei cu o nouă iubită. Cum putuse s-o facă? Cum putuse?

Încercă să se concentreze asupra respiraţiei, însă nu se putea calma. De ce, oare, a venit femeia acolo? Ca s-o avertizeze să se îndepărteze de Jun, asta era clar. Să-i spună că el va fi mereu un pericol pentru Midori şi Koichiro. Să-i spună... la dracu', i-a dovedit-o. Cât a trecut... patruzeci şi opt de ore de când Jun a apărut în viaţa lui Midori? Şi deja lumea lui îl urma îndeaproape ca un siaj urât mirositor.

Şi de ce i-ar fi zis că ştia despre tatăl ei? *Pentru a mă face să reacţionez exact aşa*.

Totuşi, înţelegerea aceea nu schimba faptul fundamental că Jun a discutat secretul cel mai intim pe care şi-l imagina Midori, de parcă n-ar fi fost decât o problemă banală pe care a avut-o cu o femeie din trecutul lui.

Se aplecă înainte, cu ochii strâns închişi, ţinând în pumni smocuri de păr. Ea chiar a sperat. Aşa era. Înţelegea asta în acel moment.

Poate că a sărit direct la concluzii. Poate că Jun nu i-a spus femeii. Poate că ea a aflat în alt mod.

Dar asta nu conta. Nu conta nici măcar ce dorea femeia. Conta faptul că ea a mărturisit adevărul. Rain era un pericol. Şi avea să fie aşa mereu.

Midori îl dorea afară din viaţa ei. Din viaţa ei şi a lui Koichiro. Pentru totdeauna.

Capitolul 16

În dimineaţa următoare am folosit identitatea Yamada pentru a închiria o dubă din Shinjuku. După aceea am cumpărat câteva obiecte suplimentare: haine groase, închise la culoare, cizme impermeabile şi aparate de emisie-recepţie, pentru eventualitatea în care reţeaua de telefonie mobilă nu avea acoperire în Marea Japoniei. Am petrecut restul zilei dormind. Nu era un mod ideal de a mă adapta la fusul orar local, însă aveam nevoie de odihnă, iar Dox şi cu mine urma, oricum, să acţionăm în timpul nopţii. M-am trezit exact când apunea soarele şi, după ce am urmat procedurile adecvate pentru a mă asigura că nu eram filat, m-am dus la un telefon public şi l-am sunat pe Kanezaki.

— *Hai*, a spus el după ce telefonul a sunat, ca de obicei, o singură dată.

— Ai făcut rost de ce te-am rugat?

— Am totul aici. Puşcă Oplus-XT Gauged CO_2, cu AN/PVS-17 Mini pentru ochire pe timp de noapte, două SOCOM HK Mark 23, fiecare cu dispozitive de ochire pe timp de noapte Trijicon, modul de ţintire laser infraroşu AN/PEQ-6, amortizoare Knight's Armament, încărcătoare de rezervă, o sută de cartuşe de Federal Hydra-Shok şi tocuri de coapsă Wilcox, două perechi de ochelari cu vedere nocturnă AN/PVS-7, transmiţător GPS conceput de CIA cu suport magnetic pentru amplasare clandestină şi monitor cu software cartografic. Singura comandă pe care n-am putut-o satisface au fost cele zece săgeţi. Nu aveam în stoc decât cinci.

— La naiba! am exclamat şi am început să reexaminez planul, ca să văd cum îl puteam adapta.

— Ai avut noroc că am avut până şi puşca asta cu cinci săgeţi. Genul ăsta de echipamente este utilizat, în principal, pentru eliminarea tipilor răi din Europa şi Orientul Mijlociu. Noi le mai avem doar pentru că cineva din ambasadă trebuie să-şi fi dat seama că în buget au mai rămas nişte fonduri antitero şi a vrut să le consume.

— Ce-i în săgeţi?

— Un sortiment de opioid sintetic. O încărcătură explozivă micuţă injectează drogul la impact, aşa că extragerea săgeţii este inutilă. Acţionează foarte rapid, în funcţie de locul nimerit. Cel mai bine este în gât.

— Masa corporală joacă vreun rol?

— Nu. Săgeţile astea pot fi utilizate şi la animale mari, ca rinocerii.

— Bine, va trebui să mă descurc cu cinci.

— Să ştii că sunt nişte echipamente foarte scumpe. O să intru în încurcături serioase dacă va lipsi ceva.

— Îţi pot spune de acum că n-o să mai capeţi săgeţile.

— Nu mă refeream la săgeţi. Nici la muniţie.

— De unde le ridic?

— De unde vrei, a răspuns Kanezaki, ştiind că mă voi simţi mai confortabil dacă voi alege eu locul.

Am căzut pe gânduri. Ştiam că eram „curat" pe moment şi nu aveam nevoie să aleg o rută antifilaj. Şi nu voiam să-i acord lui Kanezaki timpul necesar pentru a organiza ceva. Desigur, el n-ar fi făcut-o – mai ales dacă aprecia că îi datoram o „favoare" dar întotdeauna este mai bine să fii precaut.

— Peronul staţiei JR Harajuku, am spus. Peste treizeci de minute.

— Bine.

După douăzeci de minute, am coborât din Yamanote pe peronul de la

Harajuku. Nimic nu mi-a declanşat radarul de alarme. Mulţimile erau moderate şi împărţite mai mult sau mai puţin egal între adolescenţi care se îndreptau spre apropiata Takeshita-dori, fâşia comercială grunge/retro/hip-hop, şi adulţi îmbrăcaţi elegant care mergeau spre bistrourile şi buticurile din adiacenta Omotesando-dori. Faptul că două grupuri şi locuri atât de disparate existau unul lângă altul în dimensiuni paralele nu înceta niciodată să mă încânte. Făcea parte din atracţia oraşului Tokio.

Kanezaki a sosit la ora fixată. A coborât dintr-un tren care se îndrepta spre Shinjuku, având pe umăr o geantă de voiaj albastră, de mărime mijlocie. Purta costum negru şi, cu excepţia unui aer occidental detectabil în postură şi mers, putea să fi fost alt tânăr samurai corporatist japonez.

M-a zărit şi a pornit spre mine. I-am scrutat pe ceilalţi pasageri care au coborât din tren. N-am detectat nicio problemă.

A lăsat geanta jos şi ne-am strâns mâinile. Detectorul de microfoane pe care mi-l construise răposatul meu prieten Harry a rămas inert în buzunar. Kanezaki era „curat".

— Cum eşti? m-a întrebat.

— Fără probleme, am răspuns privindu-l atent. Tu?

— „Curat".

— Cum merge Războiul Global Împotriva Terorismului?

A surâs.

— În prezent, îi spunem Lupta Globală Împotriva Extremismului Violent.

Mi-a plăcut că n-a intrat în defensivă. Nu cu mult timp în urmă, mi-ar fi luat în nume personal ironia. M-am întrebat dacă ai lui ştiau cât de capabil devenea. Probabil că nu.

— Da, am comentat, RGIT nu era deloc un acronim de succes. Sunt sigur că treaba va merge mai bine acum, după ce l-aţi redenumit.

Kanezaki a chicotit.

— Vrei să-mi spui pentru ce sunt toate sculele astea? Şi cu cine lucrezi? Două din astea, două din alea... nu seamănă deloc cu stilul tău.

L-am privit. Da, era capabil. Dar poate că, în acelaşi timp, era şi niţel cam plin de sine.

— De data asta mă taxezi cu o „favoare", am rostit cu glas rece, iar acum vrei şi informaţii gratis?

O clipă a părut surprins.

— Am vrut doar...

— Spune care-i treaba – procedăm ca un schimb de cooperări şi bunăvoinţe sau ca într-o tranzacţie comercială?

— Am sperat c-ar putea fi ambele.

— Nu se poate. Alege una. Şi resemnează-te doar cu ea.

Kanezaki a tăcut un moment. După aceea a zis:

— Lasă-mă să mă gândesc niţel.

Am ridicat din umeri. Amândoi am tăcut iarăşi.

— Ai mai ţinut legătura cu Tatsu? l-am întrebat.

— Un timp, totuşi, nu recent. El este ocupat, eu sunt ocupat...

— E în spital.

Kanezaki m-a privit şi îngrijorarea pe care am zărit-o era autentică.

— Nu se poate! Sper că nimic serios...

— Cancer gastric. Dacă vrei să-l vezi, este internat în Jikei. Ar fi însă bine să te grăbeşti.

— Oh, la naiba!

— Du-te să-l vezi. Te consideră un fel de protejat, un ins care-i poate continua activitatea. Însă este prea mândru ca s-o spună.

A încuviinţat din cap.

— Mulţumesc că mi-ai zis.

Am pus geanta pe umăr.

— Ţinem legătura.

Kanezaki a întins mâna şi, după un moment, i-am strâns-o.

— Ai grijă, a zis el.

— Da, am replicat, n-aş vrea să te lipsesc de favoarea pe care ţi-o datorez.

Capitolul 17

Drumul până la Wajima în dimineaţa următoare a durat vreo cinci ore. Autostrăzile japoneze, deşi împovărate de puncte de taxare frecvente şi în număr prea mare, tind, de asemenea, să fie binecuvântate de un trafic rarefiat. Am folosit cash în punctele de taxare, deoarece am refuzat oferta companiei care mi-a închiriat duba de a-mi oferi cel mai recent gadget din tehnologia de taxare electronică. Plăţile electronice sunt, pur şi simplu, prea uşor de urmărit.

Pe drum, ne-am oprit într-un şantier abandonat, pentru a ne verifica echipamentele. Dox nu mai utilizase până atunci o armă cu CO_2 şi motivul pentru care am vrut mai multe săgeţi a fost de a se antrena cu ea. Având însă arsenalul limitat la numai cinci săgeţi, simţeam că ne puteam dispensa doar de una pentru antrenament.

— Arată-ţi îndemânarea, i-am spus.

El s-a întins pe burtă la optzeci de metri depărtare de o cutie din aluminiu

pe care o pusesem pe vârful unui gard.

S-a auzit pocnetul slab al aerului comprimat care fusese eliberat în mod brusc, iar peste o clipă un ping metalic i-a răspuns de la optzeci de metri distanţă. Am privit prin binoclu şi cutia dispăruse. Am dat să-l anunţ pe Dox, dar el ştia deja. M-a privit şi a rânjit.

— Optzeci de metri, mare scofală, a zis. Atât de aproape, pot nimeri şi c-o piatră.

Înainte de a urca în dubă, am folosit o periuţă de dinţi ca să-mi transfer în păr vopsea lichidă de pantofi. Vopseaua conferea un efect bun de grizonant, mult mai pronunţat decât ceea ce îmi apăruse în mod natural pe tâmple şi deasupra urechilor şi ar fi adăugat zece ani unei descrieri făcute de martori. Efectul general era completat de o pereche de ochelari cu lentile fără dioptrii, cu ramă groasă şi aspect jalnic de neelegant, pe care-i cumpărasem înainte de a pleca din Tokio.

Am ajuns la Wajima după-amiază şi am telefonat la pensiune ca să aflu dacă mă puteam caza. Aşa cum mă aşteptasem, m-au întrebat dacă puteam veni la ora 14. Era OK. Asta sugera că nici oamenii lui Yamaoto nu veniseră deocamdată.

Dox şi cu mine am petrecut următoarea oră şi jumătate plimbându-ne cu maşina prin jur, familiarizându-ne cu Wajima. Mi s-a părut că regiunea continua să fie drăguţă pe alocuri, dar, ca mare parte din Japonia, era supusă asediului dezvoltării. Peste tot, copacii foioşi nativi, cu frunze portocalii şi roşii în anotimpul rece, erau tăiaţi şi înlocuiţi cu cedri de monocultură, din cauza intereselor forestiere locale. Ceea ce rămânea avea aspectul unei ţesături peticite de piele originală pe jumătate acoperită cu bandaje verzi, care nu făceau nimic pentru a vindeca rănile de dedesubt. Totul era asfaltat – albiile râurilor, versanţii dealurilor, până şi coasta. Părea că doar marea a scăpat de asaltul metastazelor dezvoltării, dar, pe măsură ce am înaintat în lungul coastei, am văzut că mă înşelasem până şi în privinţa aceea: vreun consiliu local, sau grup de interese, sau birocraţi începuse să încercuiască parţial portul Wajima cu un zid gigantic din beton. M-am gândit la spusele lui Dox despre americanii care se laudă că iubesc pacea, dar poartă întruna războaie. Japonezii păstrează un respect tradiţional pentru natură, însă acolo îi îngropau toate urmele într-un sarcofag din beton. În ce punct cultura aceasta avea să fie nevoită să se uite în oglindă şi să mărturisească adevărul că tradiţionala ei iubire pentru natură devenise o minciună?

După ce am văzut din dubă tot ce ne era util, am oprit, ca să deslușesc alte detalii mergând pe jos. Dox a vrut să coboare şi el, dar a acceptat că, în somnorosul Wajima, pielea lui albă şi statura ieşită din comun i-ar fi eclipsat până şi excelentele abilităţi de camuflare. A rămas cuminte în urmă, iar eu

am pornit pe sub cerul rece care se întuneca de nori de ploaie.

Oraşul mi se părea obosit. Am văzut mulţi oameni cu părul sur şi niciun copil, deşi mi-am imaginat că, de fapt, aceştia din urmă trebuiau să existe undeva. Economia locală părea să subziste pe o dietă de agricultură, pescuit şi exploatarea pădurilor, suplimentată de câţiva turişti care făceau cure de apă termală şi reveneau acasă cu cadouri de obiecte decorative lăcuite realizate pe plan local.

Am mers pe jos până în port, cu umerii gârboviţi din cauza brizei tăioase. Drumul de acces era mărginit pe ambele părţi cu resturi provenite din industria pescuitului: năvoade rupte, balast spart, capcane ruginite pentru crabi. Multe dintre ele erau acoperite cu prelate albastre, care înveleau formele de dedesubt ca nişte linţolii tremurătoare. Peste tot se vedeau pescăruşi care ţipau şi croncăneau. Dincolo de mormanele de resturi, zeci de bărcuţe de pescuit se ridicau şi coborau pe apă, scârţâind din parâmele cu care erau amarate; greementele lor încâlcite se conturau scheletic pe orizontul vântos. Un pahar din plastic pentru cafea mi-a zburat pe lângă picioare, purtat de vânt, iar o ceaţă rece a început să se extindă dinspre cer şi dinspre apă.

Poate că ei au plănuit să se întâlnească în acel loc, dar mă îndoiam. În primul rând, configuraţia era prea confuză, iar în al doilea rând, era posibil ca în jur să existe şi alţi oameni. Am pornit spre est în lungul coastei. Tetrapozi gigantici din beton se înşiruiau la marginea apei, aidoma unor proiectile neexplodate dintr-un război uitat de mult. Ceaţa se îndesea, iar norii se întunecau tot mai mult şi am simţit că ne aştepta o furtună.

După ce am trecut de tetrapozi, am ajuns la un fel de parc, care era utilizat ca loc de organizare pentru alte lucrări de construcţii. Ici-colo erau parcate camioane, înconjurate de mormane de ciment, grinzi şi materiale similare. După un câmp de iarbă urma o zonă de pământ arid, apoi marea. *Aici*, mi-am spus, *aici o vor face*. *Este perfect*. Şi, de asemenea, era un teren optim pentru lunetişti. Am folosit aparatul foto cumpărat din New York pentru a face poze din diverse unghiuri şi pe urmă am revenit la dubă ca să-i prezint lui Dox terenul.

Am terminat examinarea fotografiilor cu puţin înainte de ora 14 şi am plecat spre pensiune. Era o clădire micuţă, cu trei niveluri, despărţită de mare printr-un drum costier îngust şi un rambleu scurt de iarbă. Am oprit duba în spatele ei.

— O să te descurci? l-am întrebat pe Dox. Nu ştiu când vor sosi oamenii lui Yamaoto. S-ar putea să mai dureze.

— Partenere, odată am aşteptat trei zile în noroi până când ţinta mi-a apărut în cătare. Am ras-o după aceea, de la peste şapte sute de metri

depărtare. Prin comparaţie, interiorul dubei ăsteia este un paradis. Am sac de dormit, saltea spongioasă, mâncare, apă, un recipient din plastic pentru numărul unu şi o găleată şi saci din plastic pentru numărul doi. Plus materiale de lectură, printre care nişte pornografie japoneză de înaltă calitate. Viaţa n-ar putea fi mai grozavă.

— În cazul ăsta o să am grijă să ciocănesc înainte să intru.

Dox a chicotit.

— S-ar putea să-i vezi înaintea mea, am continuat. Mă aştept să-şi parcheze maşina aici în spate, la fel ca noi.

— Da, o să trag cu ochiul de câte ori o s-aud o maşină oprindu-se. Dacă văd ceva promiţător, te sun pe telefonul mobil.

Am coborât din dubă. În parcare mai erau trei automobile, aparţinând, probabil, personalului sau altor oaspeţi ai pensiunii, care s-au cazat cu o zi în urmă ori mai devreme. Toate erau Toyota mici, modele mai vechi, şi niciunul nu avea plăcuţe de înmatriculare de Tokio. Aveam senzaţia că oamenii lui Yamaoto încă nu sosiseră. M-am uitat totuşi cu atenţie la maşini, ca să le compar mai târziu.

Am ocolit clădirea, spre intrarea din faţă. Am pătruns pe uşă şi am fost învăluit imediat de aroma caldă de beţişoare parfumate şi rogojini *tatami*. O femeie de vârstă mijlocie în chimono albastru m-a întâmpinat cu o plecăciune. M-am descălţat şi am urmat-o. M-a invitat să iau loc la o măsuţă joasă din recepţie, pentru ca domnul Yamada să completeze nişte formulare de cazare.

Procedura avea un aer de ritual şi mi-am dat seama că şi oamenii lui Yamaoto aveau s-o urmeze. M-am uitat în jur, căutând o poziţie bună din care să privesc, şi am fost încântat să văd la primul etaj o zonă pentru socializare care era deschisă spre recepţie. Oferea panorame superbe ale mării şi, mai important din punctul meu de vedere, a uşii prin care am intrat în pensiune.

Femeia a revenit cu o ceaşcă de ceai de orz.

— Călătoreşti singur, Yamada-san? a întrebat ea, sperând, fără îndoială, la un răspuns la întrebarea ei implicită „de ce?”

— Da, am răspuns. Soţia mea a decedat recent şi pentru că ne-am petrecut luna de miere în regiunea aceasta, am vrut să revin aici.

— Pierderea pe care ai suferit-o mă întristează, a zis ea şi a plecat capul.

Aşa cum mă aşteptasem, auzind povestea dureroasă a lui Yamada, n-a mai insistat cu alte întrebări şi nici eu n-a trebuit să-i mai spun alte minciuni. Am fost însă sigur că vestea va circula printre membrii personalului pensiunii şi că, de aceea, nimănui nu avea să i se pară ciudat că tristul Yamada-san stătea singur şi gânditor ore în şir pe balconul de la etaj.

Mi-am lăsat geanta în camera mea de la etajul al doilea, un pătrat cu latura de patru metri, cu o nişă şi o panoramă impresionantă a mării, în ciuda mănunchiului de cabluri de înaltă tensiune ce trecea prin faţa sa. După aceea am coborât în restaurant, m-am aşezat astfel încât să văd intrarea şi m-am ospătat pe îndelete cu stridii din Golful Anamizu, creveţi dulci din apele adânci ale Mării Japoniei şi stavrizi serviţi cu feliuţe de ridichi şi piper roşu. În timp ce prânzeam, s-au mai cazat câteva cupluri de vârstnici, dar, firește, nu erau cei pe care-i aşteptam Dox şi cu mine.

După aceea m-am retras pe balconul de la primul etaj, unde am aşteptat de parcă eram absorbit în amintiri. Afară începuse să se întunece, când mi-a bâzâit telefonul. Am privit display-ul – era Dox.

Am răspuns apelului.

— Da?

— Se pare că au sosit în cele din urmă.

— Eşti sigur?

— Haide să zicem doar că am o bănuială accentuată. Ei intră chiar acum.

— Cum arată?

— Nu-ţi face griji, n-ai cum să-i ratezi.

— Ce vrei să zici?

— Uită-te şi ai să vezi.

Am coborât ochii spre recepţie. Am auzit uşa din faţă deschizându-se, apoi închizându-se. Femeia în chimono albastru care m-a întâmpinat a strigat *Irasshaimase* – „Bine aţi venit!" – şi s-a grăbit să iasă dinapoia tejghelei. După un moment, dedesubtul meu au apărut doi bărbaţi gigantici, în mod evident luptători sumo. M-am retras mult, pentru a mă ascunde în umbră; din unghiul în care mă aflam, nu puteam fi sigur, dar am estimat că fiecare din ei avea peste o sută cincizeci de kilograme. Era ca şi cum priveam ţestele şi cefele unor bizoni.

— Să fiu al naibii! am murmurat.

— Cred că i-ai văzut, a zis Dox.

— Hristoase, şi mai avem doar patru săgeţi.

— Da. Aşa cum mi se pare c-a zis Roy Scheider în *Fălci*: „O s-avem nevoie de-o barcă mai mare".

Cei doi i-au spus ceva femeii, însă nu le-am desluşit cuvintele. Ea i-a condus înăuntru.

Nu doar dimensiunile lor le sugerau ocupaţia. Aveau mersul acela lent şi legănat al luptătorilor sumo, aerul de regalitate – aproape de divinitate – pe care-l confereau mărimea şi celebritatea. Erau obişnuiţi să fie priviţi, să fie obiectul atenţiei şi uimirii, şi se mişcau ca şi cum considerau adoraţia de la sine înţeleasă, fără nicio obligaţie de a o răsplăti cu altceva decât cu

acceptare impasibilă.

M-am retras şi mai mult, pentru a dispărea complet din raza lor vizuală.

— Ce maşină au? l-am întrebat pe Dox.

— Un Cadillac mare, de culoare roşu de Burgundia, cu volanul pe stânga.

Părea un automobil *yakuza*. Ei trebuiau să fie.

— Ai văzut plăcuţa de înmatriculare?

Mi-a citit un număr şi l-am notat.

— Fii pe fază, i-am zis. Revin.

— Am înţeles.

L-am sunat pe Tatsu. Telefonul a ţârâit de câteva ori, după care acesta a răspuns cu un glas slab:

— *Hai*.

— Cum te ţii?

— Sunt încă aici.

Am conştientizat mâhnit că într-o bună zi, în curând, aveam să-l sun şi n-o să-mi mai răspundă nimeni, că el nu va mai fi deloc „aici".

Am alungat gândul acela şi am spus:

— Cred că oamenii noştri au sosit, dar trebuie să fiu sigur. Kito şi Sanada sunt cumva... luptători sumo?

— Nu ştiu, însă pot afla.

— Bine. Ăsta-i numărul maşinii lor. Plăcuţele de înmatriculare sunt din Tokio.

I-am citit numărul. Mi-a zis că mă va suna ulterior.

Am tras din nou cu ochiul în recepţie. Bărbaţii terminaseră formalităţile de înregistrare şi femeia în albastru îi conducea la lift, probabil pentru a le arăta camerele.

Tatsu a revenit după cincisprezece minute.

— Ei sunt. Amândoi au fost luptători sumo şi au abandonat cariera din cauza unor accidentări. Maşina este înregistrată pe numele lui Kito.

— În regulă. Mă întorc la treabă. O să-ţi telefonez în curând.

— Bine.

Am închis şi l-am sunat pe Dox.

— Ai avut dreptate, i-am spus. Ei sunt cei pe care-i aşteptam. Foşti luptători sumo.

— „Foşti"? Mi s-au părut funcţionali.

— Ştiu ce vrei să zici.

— Au fost buni?

— De unde naiba să ştiu?

— Mă-ntrebam, pur şi simplu, dacă i-am putea aborda, dacă ar fi cumva cazul.

— Să-i „abordăm”? Au laolaltă trei-patru sute de kilograme. O să-i abordăm cu arme de foc de la depărtare – aşa o să procedăm. Şi asta numai din cauză că nu putem cere nişte rachete aer-sol.

— În regulă, încercam doar să prevăd şi un plan de rezervă, nimic mai mult.

— Dacă va fi să avem de-a face cu tipii ăştia din imediata apropiere, nu pot recomanda decât nişte rugăciuni.

— Vezi-ţi de rugăciuni. Dacă se va ajunge la aşa ceva, prefer să mă bazez pe ceva ascuţit.

— Sper că te gândeşti la un harpon. Mă îndoiesc că altceva ar putea ajunge la un organ vital.

— Păi, ce-ai zice dacă...

— Ascultă-mă, l-am întrerupt, mi-ar face multă plăcere să discutăm despre moduri de ucidere a unor luptători sumo, dar dacă în momentul ăsta nu-i nimeni în parcare, poate că te-ai putea strecura afară şi să plasezi transmiţătorul sub maşina lor. Stau aici şi te avertizez dacă iese cineva.

— Am înţeles.

Dox a închis.

M-a sunat după două minute.

— S-a făcut. Oriunde s-ar duce, îi putem urmări din depărtare şi vom şti unde s-au oprit. Iar dacă o să meargă pe jos, putem merge, pur şi simplu, pe urma seismelor declanşate de paşii lor.

— Aşa este.

M-am gândit la cele patru săgeţi pe care le aveam. Kanezaki spusese că puteau fi utilizate şi la animale mari, ca rinocerii. Speram că vorbise literal. În caz contrar, urma să avem necazuri mari.

Capitolul 18

În următoarele treizeci de ore m-am axat, în principal, pe observare şi aşteptare. *Kaiseki* – bucătăria *haute cuisine* japoneză – a pensiunii era excelentă, iar băile izvoarelor termale *onsen* erau minunate. Am apelat la ambele, ca nu cumva să bată la ochi reticenţa, şi m-am simţit cumva vinovat să mă răsfăţ în luxurile acelea, în timp ce Dox stătea în dubă. În a doua zi petrecută la pensiune, am plecat de două ori cu duba în zone mai izolate, pentru a-i oferi posibilitatea să-şi dezmorţească membrele şi să se bucure de aer curat. A fost de fiecare dată vesel şi glumeţ, şi m-am gândit că nişte zei îndepărtaţi ai puşcaşilor marini erau, probabil, mândri.

Norii din ziua anterioară s-au contopit într-o furtună care s-a declanşat imediat după miezul nopţii. Am stat în nişa din camera mea, cu lumina stinsă, cu privirea alternând între monitorul GPS, care arăta că maşina *yakuza* nu se mişcase, şi marea întunecată de afară. Puţin după ora 2, telefonul mobil mi-a bâzâit. Era Dox.

— Amicii noştri urcă în maşină, a spus el. Mă-ntreb cu cine s-ar putea întâlni la ora asta şi pe o vreme atât de oribilă.

— O să aflăm.

M-am ridicat, am îmbrăcat pantalonii şi jacheta impermeabilă pe care le cumpărasem exact pentru ocazia aceea şi am pornit spre uşă. Recepţia pensiunii era pustie. Eram pregătit, bineînţeles, cu o poveste despre o plimbare prin ploaie, totuşi, era destul de trasă de păr şi am fost mulţumit că n-a trebuit să recurg la ea.

Am urmărit Cadillacul de la o distanţă de o jumătate de kilometru. Într-o jachetă din nailon negru, Dox monitoriza transmiţătorul de pe scaunul de lângă şofer. Cadillacul apărea ca o luminiţă roşie care clipea pe software-ul cartografic şi nu ne erau greu să ne ţinem după el. Deocamdată, totul mergea bine.

N-am trecut pe lângă nicio maşină pe drumul costier. După câteva minute, luminiţa roşie a început să se deplaseze mai ciudat: descria opturi şi se deplasa în zigzag.

— Se uită dacă n-au vreo coadă, a comentat Dox.

Am aprobat din cap.

— De asta şi stăm cât mai departe.

După alte câteva minute, luminiţa roşie a virat la dreapta, în parcul pe care-l vizitasem cu o zi în urmă, apoi s-a oprit.

— Ce ţi-am zis? am întrebat zâmbind spre Dox.

El a chicotit.

— Se ştie doar, minţile ticăloase gândesc la fel.

Am stins farurile şi am şofat pe restul distanţei utilizând ochelarii în infraroşu. Totul se distingea foarte clar. După ce am trecut cu o sută de metri de parc, am tras pe dreapta şi am oprit. Ploaia răpăia pe capota din oţel a dubei, în timp ce noi ne-am echipat înăuntru.

— Ţine minte – gâtul, am spus pe când înfăşuram bandă adezivă în jurul crăcilor pantalonilor, ca să mă asigur că materialul cracului drept nu va produce zgomote prin frecarea de cracul stâng. Cu cât loveşti mai departe de gât, cu atât drogului îi va trebui mai mult timp să acţioneze. Şi nu vreau să dansez pe-ntuneric cu doi luptători sumo pe jumătate drogaţi şi furioşi rău de tot.

— Eşti sigur? Aş fi dispus să dau bani frumoşi ca să văd aşa ceva.

În strălucirea verzuie a dispozitivului în infraroşu, l-am văzut rânjind înapoia propriilor lui ochelari.

— Începe cu câte o săgeată pentru fiecare, l-am sfătuit. Vezi dacă are succes. Nu trebuie să-i scoatem din luptă decât un minut, dar la mărimea lor... nu ştiu ce să zic. Dacă prima săgeată nu are succes imediat, mai trage una. Nu ne asumăm riscuri. Dacă vom sfârşi prin a fi nevoiţi să-i împuşcăm, n-o să mai pară că i-ar fi tras pe sfoară pe chinezi. Şi asta-i toată şmecheria.

— Am înţeles.

Am mai verificat încă o dată pistolul HK, pentru a mă asigura că avea glonţ pe ţeavă.

— Eşti gata?

— Gata ca-ntotdeauna, fiule.

— Haidem, atunci.

Avusesem deja grijă să sting lumina plafonierei, astfel că duba a rămas întunecată când am ieşit. Am închis portierele cât mai silenţios, însă ploaia cădea în acel moment, realmente, ca un potop şi mă îndoiam că cineva ar fi putut auzi.

Ne-am furişat încetişor spre Cadillac pe pământul îmbibat cu apă, mişcând permanent ochii şi armele la stânga şi la dreapta. Totul se vedea clar prin ochelari. Cadillacul era gol. Ne-am oprit lângă el şi am privit în jos, la panta care cobora lin spre mare.

Erau acolo, la zece metri depărtare, stând pe linia ţărmului, ca doi bolovani îndreptaţi spre apă. Purtau trenciuri şi aveau umbrele care păreau nişte ciupercuţe plutitoare deasupra corpurilor lor masive.

— Omule, a şoptit Dox, dacă le-ai băga câte-un bec în gură, te-ai alege cu două faruri de coastă.

Unul din luptătorii sumo ţinea un telefon la ureche, dar nu puteam auzi nimic, din cauza ploii dezlănţuite. Celălalt privea un monitor LCD mic şi am înţeles că îşi foloseau propriul echipament GPS pentru a se conecta cu ambarcaţiunea care aducea marfa. Pe sol, între ei, se afla o geantă de voiaj neagră, probabil, banii pentru droguri.

Mi-am scos ochelarii o clipă, lăsându-mi ochii să se adapteze. Voiam să-mi fac o idee despre cât de bine te puteai descurca neajutat în beznă. Am fost mulţumit să constat că nu te puteai descurca deloc bine. Felinarele stradale îndepărtate şi razele Lunii aflate înapoia norilor de ploaie ofereau un oarecare nivel de lumină ambientală, suficient pentru efectuarea schimbului, m-am gândit, totuşi, nu suficient ca să fie deslușite feţele celor implicaţi. Atât timp cât aveam grijă să nu ni se zărească siluetele conturate pe fundalul luminii reflectate dinspre oraş, n-am fi fost văzuţi decât când ar fi fost prea târziu.

Mi-am pus ochelarii la loc. După câteva clipe, dinspre apă s-a văzut o străfulgerare. Cel cu telefonul a scos o lanternă şi a răspuns în acelaşi fel. I-am făcut semn lui Dox, care a încuviinţat din cap şi s-a dus să se instaleze în poziţie de tragere.

Dinspre mare au urmat alte semnale luminoase, de data aceasta mai apropiate, la care luptătorii sumo le răspundeau prompt. După câteva minute prin răpăitul constant al ploii s-a auzit duduitul unui motor, apoi a apărut un catamaran gonflabil, despicând valurile.

Inima a început să-mi bubuie. *Începe*, mi-am spus.

Am scos telefonul mobil şi l-am sunat pe Dox. Ecranele ambelor noastre telefoane fuseseră acoperite cu bandă, pentru a nu ne deconspira prin lumină.

— Te-ai instalat? am şoptit.

— Afirmativ. Sunt la cincizeci de metri înapoia ta, întins, pe teren înalt. Poziţie optimă şi câmp deschis pentru foc.

— Vezi barca?

— Da. La bord par a fi doi chinezi, ba nu... stai, sunt trei.

— Bun. Aşteaptă până coboară din barcă şi se întâlnesc, pe urmă doboară-i pe sumo. După aia m-ocup eu.

— Am înţeles.

Am închis telefonul şi l-am pus deoparte.

Ambarcaţiunea se apropia. Când a ajuns la linia ţărmului, le-am distins feţele. Niciunul nu avea ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Nu credeau, probabil, că ar fi fost necesari.

Unul dintre chinezi a oprit motorul şi l-a ridicat din apă. Altul a sărit în valuri şi a început să tragă barca de o frânghie pe uscat. Abia după aceea au coborât şi ceilalţi doi chinezi. Fiecare din ei avea o geantă de voiaj mare, impermeabilă. S-au dus şi s-au întors la barcă de încă două ori. După ce au terminat, pe ţărm erau aliniate şase genţi.

Chinezul care a sărit primul le-a făcut semn luptătorilor sumo. Ceilalţi doi chinezi au rămas într-o parte, privindu-i cu precauţie. Unul din luptători a ridicat geanta cu bani şi s-a apropiat, urmat de camaradul lui care avea, fără îndoială, să-l acopere dacă se întâmpla ceva în neregulă. Aşa cum avea, de altfel, să se petreacă în curând.

Am ieşit dinapoia Cadillacului şi am înaintat silenţios spre apă.

Chinezul a tras fermoarul unei genţi, pentru a-i arăta interiorul.

Am ajuns pe ţărm la vreo zece metri de ei şi am intrat în mare până la genunchi. Apa era rece, însă abia dacă o simţeam. Am început să mă apropii de ei, venind din flanc, ghemuit, ţinând arma cu două mâini la nivelul bărbiei. Am renunţat la viteză în favoarea camuflării, cu intenţia de a ajunge

cât mai aproape posibil. Dacă nu reuşeam să-i dobor pe toţi instantaneu, cel pe care-l ratam putea răspunde cu foc în direcţia fulgerării vizibile a amortizorului meu şi nu mă entuziasma nici pe departe ideea ca doi membri panicaţi ai Triadei să împroaşte cu gloanţe de la numai o aruncătură de piatră spre mine, care nu aveam nicio acoperire.

De undeva dinapoia noastră s-a auzit un pocnet slab. Luptătorul sumo din spate a strigat şi s-a pocnit sonor cu palma pe ceafă.

Toţi au încremenit şi l-au privit.

M-am furişat şi mai aproape. Mai aveam doar patru metri.

Dacă sumo din faţă nu s-ar fi întors şi el, mă aşteptam din partea chinezului să-l fi împuşcat imediat. Dar el avea ambele mâini la vedere şi părea la fel de surprins.

Sumo din spate a înaintat un pas clătinat. Chinezul cel mai avansat a strigat ceva, probabil un avertisment, şi s-a retras.

Trei metri.

Sumo din faţă a dat să se întoarcă spre chinez şi a dus mâna spre haină.

S-a auzit alt pocnet slab. În loc să-şi termine gestul, luptătorul a strigat şi a dus mâna la gât.

Cartuşele cu CO_2 nu produceau flacără la gura ţevii. Iar în beznă şi ploaie era imposibil să fii sigur de unde veniseră împuşcăturile sau chiar măcar ce erau ele.

Ambii luptători sumo se clătinau. Toţi chinezii se holbau la ei, având întipărite pe feţe expresia internaţional aprobată pentru *Ce mama dracului*?

Primul sumo a căzut în genunchi. Celălalt s-a lovit de el şi s-a prăbuşit. Chinezii s-au împrăştiat şi al doilea sumo a aterizat peste partenerul lui ca un copac retezat de un pădurar. Solul a vibrat în urma impactului, iar chinezii au răcnit simultan şi au scos pistoale-mitralieră. Le-au îndreptat mai întâi spre maldărul de luptători sumo, după care, probabil după ce nivelurile superioare ale creierelor le intraseră în acţiune, au început să privească în jur disperaţi, cu ochi căscaţi în noapte.

Am pus laserul cu infraroşu pe capul celui mai îndepărtat. Am zărit clar punctul în ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Ştiam că, fără ei, punctul ar fi fost invizibil.

Am inspirat adânc, am expirat şi am apăsat trăgaciul.

Pfffttt. Glonţul de calibru .45 l-a nimerit în partea laterală a capului şi el s-a prăbuşit fără sunet în faţă, pe pământ.

Pfffttt. Al doilea chinez a căzut absolut la fel.

Al treilea şi-a privit camarazii căzuţi. Apoi, poate înţelegând ce s-a întâmplat, a început să se întoarcă spre mine.

Prea târziu. L-am împuşcat, de asemenea, în cap şi s-a prăbuşit lângă

ceilalţi.

Am scrutat plaja. La câţiva metri mai încolo, ambii luptători sumo continuau să zacă unul peste celălalt, tot cu faţa în jos. Brusc, mi-am dat seama că era posibil ca sumo cel mai de jos să se sufoce. Avea chipul în noroi şi, oricât ar fi fost de voinic, deasupra îl apăsa o masă al naibii de mare. Dacă s-ar fi sufocat, locul n-ar mai fi arătat aşa cum voiam noi să arate. I-am făcut semn lui Dox să coboare şi am pornit plescăind spre ţărm.

M-am apropiat de ei şi i-am împuns pe rând cu vârful cizmei ude. Nicio reacţie. Perfect, erau anesteziaţi. Am pus pistolul în toc şi i-am pipăit pe sub haine. Cel din faţă dusese mâna într-acolo la un moment dat, aşa că ştiam că erau înarmaţi. Într-adevăr, am găsit un pistol în betelia interminabilă a pantalonilor. L-am scos şi l-am aruncat în valuri, apoi, în ciuda pliurilor şi colacilor de carne, am izbutit să repet operaţiunea cu al doilea sumo.

L-am prins după aceea pe cel de deasupra de încheietura mâinii. Am tras cu toată puterea, dar era ca şi cum aş fi încercat să dezrădăcinez un copac.

La naiba, cel de dedesubt înghiţea, într-adevăr, noroi. Am încercat din nou să-l trag. Din nou, nu l-am clintit deloc.

După câteva clipe Dox a ajuns lângă mine.

— Ai tras bine, a comentat el. Un glonţ, un mort. Sau, în cazul ăsta, trei gloanţe, trei morţi.

— Ajută-mă la ăsta, am spus continuând să încerc să-l trag pe sumo de încheietură. Cred că-l sufocă pe cel de dedesubt.

— La naiba!

Dox a dat drumul puştii cu tranchilizante şi l-a prins pe sumo de braţ. Am izbutit să-l tragem parţial de pe partenerul lui, totuşi, nu suficient. M-am lăsat pe vine şi am ridicat de pe pământ capul celui de dedesubt. Avea ochii închişi, iar chipul îi era acoperit cu noroi. Nu-mi puteam da seama dacă respira.

— Dacă are nevoie de resuscitare, nu conta pe mine, m-a anunţat Dox.

Am apropiat urechea de gura luptătorului, însă n-am auzit nimic.

— Este tot strivit. Trebuie să-l mişcăm pe cel de sus. Să-l rostogolim sau altceva.

— Ce dracu', omule! Mai degrabă aş încerca să mişc Cadillacul ăla de-acolo.

— Vorbesc serios, ce naiba! Nu putem lăsa ca unul din ei să moară sufocat. N-o să se potrivească scenariului.

Dox mi s-a alăturat şi am prins amândoi de spatele trenciului celui de deasupra. Materialul era lunecos de ploaie şi noroi şi era foarte greu să ai priză. *În cazul cel mai rău*, mi-am spus, *luăm un pistol-mitralieră şi-l împuşcăm. După aceea se va părea că a murit într-un schimb de focuri cu*

chinezii, iar partenerul lui a şters-o cu banii şi drogurile. Nu-i la fel de bine ca trei morţi din Triade şi doi dispăruţi din yakuza, dar nu-i nicio pierdere totală.

L-am privit pe Dox.

— Unu, doi... trei!

Am tras împreună. Masa inertă a luptătorului a tras şi ea. Masa inertă a învins.

— Vezi, a comentat Dox, asta-nseamnă o haină de calitate. Pentru o secundă, vreo două sute de kilograme au stat atârnate doar într-un trenci.

— Haide din nou. Unu, doi...

Cu un urlet neomenesc, luptătorul s-a rostogolit pe o parte şi mi-a prins încheietura mâinii cu mâna lui masivă. Nu ştiu dacă a făcut pe mortul sau dacă şi-a recăpătat brusc cunoştinţa.

— La naiba! am urlat şi am încercat să smucesc, însă eram la fel de neajutorat ca un copil.

Dox a reacţionat instantaneu. A făcut un pas mare înapoi şi a scos revolverul din toc.

— Nu trage! am răcnit. Nu cu aceeaşi armă cu care i-a omorât pe chinezi!

Faţa luptătorului sclipea de apă şi noroi care picura. Privirea îi era sălbatică şi dinţii dezveliţi. A mârâit şi a început să mă tragă spre el.

M-am aşezat în fund şi mi-am lipit ambele tălpi de obrazul lui. Am tras cât am putut spre spate şi forţa combinată a spinării şi cvadricepsului meu i-au învins priza de pe încheietura mea.

M-am rostogolit, îndepărtându-mă, şi m-am ridicat în picioare în acelaşi moment cu el. A urlat ceva ininteligibil şi s-a năpustit spre mine. M-am eschivat şi am zbierat spre Dox:

— Tranchilizantul!

Sumo a năvălit din nou. De data asta, abia am reuşit să-l evit. Viteza şi coordonarea îi erau afectate de drog, dar nu ştiam cât timp aveau să mai dureze efectele lui.

Luptătorul s-a oprit şi m-a privit, cu răsuflarea huruind la ieşirea şi intrarea în piept. Îmi dădeam seama că începea să gândească. De data asta avea să încetinească şi nu va mai rata.

Dintr-o parte s-a auzit un trosnet slab. Luptătorul s-a prins cu mâinile de abdomen şi a icnit. După aceea m-a privit cu ochi care aruncau fulgere.

— Ţi-am zis să tragi în gât! am urlat şi am scos pistolul.

— Fac ce pot mai bine! a răcnit Dox de undeva din dreapta mea.

— *Ugoku na*! *Samonaito utsuzo*! am ţipat în japoneză. „Stai pe loc, că trag!"

Speram că avertismentul îl va face să se oprească. Dacă eram silit să-l

împuşc cu adevărat, atunci tot scenariul nostru avea să se ducă naibii. Dar dacă n-o făceam, avea să mă rupă ca pe o scobitoare.

Apoi mi-am dat seama: luptătorul ne auzise vorbind în engleză, apoi în japoneză. Asta nu era ceva ce voiam să fie reamintit. Însă poate că exista o soluţie.

— *Wau ai ni*! am zbierat la el, utilizând cam toate cuvintele în chineză pe care le cunoşteam. *Wau ai ni*! *Ni ai wau ma*?

Ţipetele mele au părut că-l înfurie şi mai mult. A lăsat un braţ în jos, atingând pământul cu dosul degetelor, în stilul unui fundaş din fotbalul american. Gâfâitul lui aducea cu pufăitul unei locomotive. Pentru o secundă în acea nebunie, m-am întrebat: *Şi dacă el vorbeşte chineza*?

Am făcut o fentă spre stânga, apoi spre dreapta, *Haide*, *haide-odată*, *tranchilizantul ăla ar trebui s-acţioneze rapid*...

Luptătorul mă urmărea cu ochi plini de mânie. Pe urmă a scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să-l limpezească. În gând, am adresat mulţumiri proniei cereşti.

El a făcut un pas nesigur spre mine, apoi încă unul. M-am deplasat într-un cerc larg spre apă. Cerul de deasupra mării era mai puţin luminat şi i-ar fi fost mai greu să-mi desluşească silueta acolo.

A continuat să vină după mine, dar în acel moment era pe pilot automat, cu braţele întinse în faţă ca şi cum ar fi mers prin somn. M-am dus într-o parte şi l-am privit. A făcut doi paşi. Trei. Încă unul.

La naiba, avea să ajungă la apă!

— *Oi*! *Kochi da*! *Kochi da*! am răcnit. „Hei! Aici! Aici!" Apoi din nou în chineză, ca să-l zăpăcesc: *Wau ai ni*! *Wau ai ni*!

A ajuns chiar la linia apei. Am răcnit iarăşi.

A început să se întoarcă spre mine şi am suspinat uşurat.

S-a clătinat o secundă, aplecându-se mai întâi spre ţărm, pe urmă spre mare.

Dox a venit lângă mine şi a dus puşca la umăr. Amândoi am privit tăcuţi, fascinaţi.

Ţărm... mare...

Mi-am dat seama că Dox şi cu mine ne lăsam pe spate, ca şi cum am fi vrut să-l influenţăm prin limbajul trupurilor. Dox a şoptit:

— Haide, haide...

Luptătorul s-a aplecat înainte şi a căzut în valuri cu o bubuitură care a ridicat un gheizer în jurul lui.

— La naiba! a exclamat Dox pufnind, o luăm de la-nceput.

Ne-am repezit după el în apă. Pentru un tip care cântărea aproape un sfert de tonă, luptătorul plutea destul de binişor. I-am înşfăcat amândoi

reverele trendului şi, cumva, am izbutit să-l întoarcem pe spate şi să-l târâm pe plaja noroioasă, destul de departe pentru ca faţa să nu-i mai stea în apă.

Ne-am îndepărtat un metru de el şi am rămas locului, gâfâind. După câteva clipe Dox a început să râdă.

— Ei bine, ăsta a fost unul dintre momentele cele mai nebuneşti prin care am trecut vreodată.

Am râs şi eu. Da, fusese la limită.

— Auzi, omule, a rostit el după aceea, da' ce dracu' ţipai la el în chineză?

— Nu vreau ca ei să spună cuiva că atacatorii lor vorbeau în engleză şi japoneză. Dacă Yamaoto va afla, va semăna prea mult cu mine. Încercam să camuflez realitatea.

— Totuşi „*Wau ai ni*"? Asta-nseamnă „Te iubesc". Nu-i de mirare că a încercat să ne-omoare când i-ai spus că-l iubeşti!

Am râs din nou.

— Sunt singurele cuvintele chinezeşti pe care le ştiu, am precizat.

— Din experienţa mea, recunosc că-i o frază utilă. Cândva va trebui să-mi povesteşti cum ai învăţat-o.

— Bine, am spus încă încercând să-mi regăsesc suflul. Haide să...

Solul a tremurat sub tălpile noastre. Am ridicat ochii şi l-am văzut pe al doilea luptător sumo gonind spre noi ca un marfar în lungul liniei ţărmului.

Dox a luat puşca de pe umăr. Totul părea că se mişca în ralanti.

— Pentru Dumnezeu, am urlat, în gât!

Dox s-a lăsat într-un genunchi şi a dus arma la ochi. N-a mai avut însă timp. Luptătorul a intrat în el ca o ghiulea şi săgeata a căzut în noroi, fără ca micuţa ei încărcătură să se declanşeze. Dox a zburat prin aer şi a izbit violent pământul. Luptătorul s-a întors spre el.

Fără să gândesc, am înaintat doi paşi, apoi am sărit în spinarea lui. Am utilizat o *hadakajime*, strangularea din spate pe care am folosit-o de mii de ori în deceniile în care am practicat judo la şcoala Kodokan din Tokio. Aplicată corect, strangularea întrerupe fluxul de sânge spre creier şi duce la pierderea cunoştinţei în câteva secunde. Însă aplicarea corectă în cazul unui bărbat al cărui gât avea diametrul unui stâlp telefonic nu era deloc o opţiune. Mi-am dat seama că strangularea nu-l afecta deloc pe sumo. Ba dimpotrivă, îl irita şi mai mult. A mârâit şi a dus braţul înapoi, căutând cu disperare să ajungă la mine, dar m-am ghemuit cât mai jos, ieşind din raza de acţiune a braţelor lui. După aceea a început să se rotească, încercând să mă arunce cât colo. M-am ţinut din răsputeri. S-a rotit şi mai rapid, apoi mi-a îmbrâncit cu putere braţele în sus. Gâtul şi capul îi erau alunecoase din cauza noroiului, aşa că am pierdut priza şi am zburat de pe el. Am izbit pământul şi m-am rostogolit imediat, îndepărtându-mă, îngrozit, în

principal, că se va arunca de sus peste mine.

Luptătorul a rămas locului o clipă, uitându-se la stânga şi la dreapta, şi mi-am dat seama că în beznă, şi poate încă ameţit de pe urma drogului, mi-a pierdut urma pentru moment. Am privit în jur şi am văzut în noroi coada galbenă a săgeţii lui Dox. M-am târât încetişor spre ea.

Dox a icnit şi luptătorul s-a rotit în direcţia sunetului. Am înhăţat săgeata şi m-am ridicat.

Dox a gemut din nou. Luptătorul a mârâit furios şi a pornit spre lunetistul aflat la numai câţiva metri depărtare. M-am repezit spre el, sperând să fie atât de concentrat asupra găsirii lui, încât să nu mă audă.

M-a auzit, dar abia în ultima clipă, şi era deja prea târziu. A dat să se răsucească şi i-am sărit din nou în spate cu *hadakajime* – deosebirea esenţială fiind că de data asta, în loc să mă proptesc cu un braţ de ceafa lui, i-am înfipt săgeata cu toată puterea în lateralul gâtului. Încărcătura s-a declanşat cu un pocnet şi o luminiţă scurtă. Luptătorul a urlat şi a încercat să se rotească iarăşi pentru a scăpa de mine. De data asta însă, chiar aproape imediat după ce a început, s-a lăsat într-un genunchi, apoi în celălalt. Mi-am dat seama că tranchilizantul funcţiona şi am slăbit uşor strânsoarea din jurul gâtului.

El a căzut în patru labe. M-am dat jos precaut şi m-am îndepărtat.

Apoi luptătorul s-a îndreptat şi a dat să vină iarăşi spre mine. *Trebuie să fie o glumă*, m-am gândit. *Nu poate fi adevărat.* Am scos pistolul şi am ţintit.

Luptătorul s-a clătinat, după care a căzut pe o parte şi a rămas nemişcat.

Am fugit la Dox. Forţa impactului îi zburase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte.

— Ai păţit ceva? l-am întrebat, lăsându-mă pe vine lângă el.

— La dracu', a icnit şi s-a rostogolit de pe o parte pe cealaltă. La dracu'.

A continuat după aceea cu câteva înjurături minunat de inventive.

— Bun, am zis, deci te poţi mişca. Nu poate fi chiar aşa rău.

Dox s-a ridicat în capul oaselor şi a gemut.

— Nenorocitul dracului! Mi-a golit complet plămânii. Slavă Domnului că înapoia mea nu era nimic, doar aer, altfel aş fi fost transformat în clătită. U-raaa, ce bine e să fii viu!

L-am ajutat să se ridice în picioare. I-am găsit ochelarii şi i-a pus pe ochi. Luptătorul sumo îşi pierduse cunoştinţa.

— Să ştii că mă bucur tare mult că n-a murit sufocat mai devreme, a zis Dox frecându-şi coastele. Aşa ceva ar fi fost o tragedie.

— Am crezut că erai lunetist! Pentru Dumnezeu, l-ai împuşcat pe unul în stomac şi pe celălalt în noroi!

— Auzi băi, vorbăreţule, când ai încercat ultima dată să dobori o primată

de două sute de kilograme scoasă din minţi, pornită într-un sprint pe treizeci de metri cu tine-n cale?

— Exact în urmă cu zece secunde!

— Da, cum să nu, dacă n-ai fi fost atât de ocupat să dansezi, poate c-ai fi observat că abia am avut timp să ridic blestemata aia de puşcă, darămite să mai ţintesc!

Ne-am privit ochi în ochi, furioşi. Apoi Dox a pufnit. L-am imitat, pe urmă am început să hohotim amândoi atât de tare, încât nici n-am vorbit câteva clipe. Exact aşa se-ntâmplă. După ce a trecut pericolul, ilarităţii îi place să umple golul rămas.

— Spune-mi ceva, a zis Dox ridicând ochelarii pe frunte ca să-şi şteargă ochii de lacrimi. N-am fost sigur fără ochelarii ăştia, dar te-am văzut cumva sărind în cârca omului-munte sau cum?

Încă nu mă oprisem din râs.

— Da, aşa-i. Am...

Dox se lovi cu palma peste coapsă.

— La dracu', partenere, asta a fost, clar, fără discuţii, acrobaţia cea mai cretină pe care am văzut-o făcută de cineva. Ce naiba, dacă flăcăul ăsta şi-ar fi dat seama că nu trebuia să facă nimic altceva decât să-şi dea drumul pe spate, acum te-aş fi desprins cu şpaclul de pe jos.

— Cred că n-ar fi trebuit să încerc să-l strangulez.

— Păi, bineînţeles că n-ar fi trebuit să încerci să-l strangulezi. Ar fi trebuit să te caţeri pe corpul lui şi să fi-ncercat să-l răstorni, trăgându-l de cap. Un omuleţ mi-a făcut asta odată şi am avut baftă că mai sunt aici să-ţi povestesc.

Am mai râs niţel. După ce am terminat, Dox a zis:

— Mersi, omule. N-o să uit asta.

— Să uiţi? Mă tem c-o să mi-o reaminteşti întruna.

— În privinţa asta chiar poţi să fii sigur.

— Bine, haide acum, înainte ca ei să se trezească din nou.

— Partenere, dacă vreunul din ei dă cel mai mic semn că s-ar trezi, o să-mi golesc pistolul în amândoi, o să-l încarc şi-o să-l mai golesc o dată în ei.

— Ştiu. Tocmai de-aia, haide să terminăm şi s-o ştergem. Poţi să duci genţile alea?

— Da, n-am decât vânătăi. Nu cred că mi-am rupt ceva.

Ne-am dus la catamaran. Pe când Dox încărca genţile în dubă, am recuperat transmiţătorul de sub Cadillac. După aceea m-am dus la chinezi. Toţi zăceau cu feţele în jos. I-am întors pe spate şi i-am împuşcat pe fiecare în trunchi. Voiam să pară ca şi cum luptătorii sumo i-au atras în ambuscadă, apoi i-au lichidat cu câte un glonţ în cap, de fapt, cele cu care i-am împuşcat eu iniţial.

Am revenit la luptători. Am văzut că respirau amândoi. Cu inima cât un purice, le-am pus revolverul pe rând în mâini şi am tras câteva gloanţe în apă. Poate că eram mai meticulos decât era necesar, însă voiam să aibă reziduuri de praf de puşcă pe palme. Săgeţile le rămăseseră înfipte în gât şi abdomen. Le-am extras şi le-am pus în buzunar.

Dox mă aştepta deja în dubă, cu motorul pornit. Am urcat şi am plecat.

Pe când şofam, Dox a deschis geanta luptătorilor sumo.

— La dracu', partenere, a mormăit el, n-o să-i număr acum, dar sunt al naibii de mulţi bani aici.

— E bine, am încuviinţat zâmbind.

Voiam ca el să se aleagă cu o recompensă frumoasă după acţiunea aceea. O merita din plin.

Am găsit o porţiune pustie de coastă, am oprit duba şi am intrat în mare. Am început să deşertăm genţile chinezilor în apă şi în scurt timp stăteam în mijlocul unui mic banc format de sute de mii de pastile. Le-am lovit cu picioarele prin valuri, ca să ne asigurăm că apa sărată le va dizolva.

— O să fie nişte peşti tare agitaţi pe-aici, a remarcat Dox după ce am terminat.

Ne-am întors după aceea la pensiune. Nu voiam să mai stau acolo, totuşi, plecarea mea în toiul nopţii ar fi fost foarte suspicioasă.

Am parcat în acelaşi loc pe care-l ocupasem anterior şi am oprit motorul. Am ascuns ochelarii pentru vedere pe timp de noapte şi arma cu tranchilizante, dar am lăsat pistoalele HK la îndemână.

— Crezi că băieţii ăia se vor întoarce aici? a întrebat Dox.

Am căzut pe gânduri.

— S-ar putea opri, doar ca să-şi ia lucruşoarele şi să-şi înceapă noile vieţi de fugari. Însă este imposibil să facă vreo legătură cu noi. Nu ne-au zărit feţele în întuneric şi, oricum, nu m-au văzut niciodată în interiorul pensiunii.

Am tăcut amândoi o vreme, apoi Dox a spus:

— Motorul este cald încă. Şi ticăie niţel, îl auzi?

Am aprobat din cap.

— Ai dreptate. Bun, haide să mai stau niţel până se răceşte. Este mai bine să ştim dacă ei se întorc şi observă.

Dox şi-a atins cu mâna pistolul.

— Şi să fim treji şi-narmaţi.

Am rămas tăcuţi, pe întuneric, aproape o oră. Eram obosit şi ştiam că şi Dox se simţea la fel. După valul de adrenalină al înfruntării, urmează un recul parasimpatic puternic, iar corpul necesită cu atâta disperare odihnă, încât poţi să cazi într-un fel de amorţeală. De aceea Napoleon ştia că momentul cel mai bun pentru contraatac era imediat după bătălie, când

inamicii erau încă ameţiţi de victorie.

Treptat ticăiturile motorului s-au rărit, apoi au încetat. Firicelele de aburi ce se ridicaseră de pe capotă au dispărut.

— Bun, am zis eu, ar fi bine să intru. Personalul se va trezi în curând şi nu vreau să fiu văzut. Regret că va trebui să petreci încă o noapte în dubă.

Dox a bătut cu palma geanta cu bani şi a rânjit.

— Aş zice că merită.

Da, până în acel moment meritase. Dar lucrurile nu se terminaseră încă.

Capitolul 19

Delilah sorbea dintr-un cappuccino în Chez Prune de pe Canal Saint Martin, una dintre cafenelele ei favorite din Paris. O oră petrecută acolo în solitudine, privind trecătorii, sau cu o carte, ori mulţumindu-se să se uite la apa curgătoare îi relaxa, de obicei, corpul şi-i golea mintea, însă în acea zi efectul acela nu apărea.

Puţinele zile pe care le-a petrecut în Manhattan după ce s-a văzut cu Midori au fost cam la fel. A vizitat Neue Galerie şi galeriile din Chelsea, a făcut shopping în buticurile din cartierul Meaptacking District şi a alergat destui kilometri în Central Park, dar niciuna dintre acestea n-a ajutat-o. A fost bucuroasă să abandoneze totul, într-un final, şi să revină, pur şi simplu, acasă, iar în acel moment se afla acolo, însă nici aşa nu era tocmai grozav.

Problema care o deranja era că trebuia să admită faptul că, probabil, nu a fost nevoie să meargă la New York. Atunci ea a fost frustrată, geloasă şi mânioasă, iar sentimentele respective i-au înceţoşat judecata. Dar după ce i s-a confirmat că John l-a omorât pe tatăl lui Midori şi că femeia ştia adevărul, punctul de vedere i s-a modificat. Oamenii nu treceau peste asemenea fapte, nici chiar de dragul unui copil. Poate că Midori s-a simţit „confuză” la momentul acela şi poate că pasiunea neştiută pe care o împărtăşise cândva cu John s-a reaprins temporar când fostul ei iubit i-a reapărut în viaţă, totuşi, să trăieşti cu ucigaşul tatălui tău ar fi însemnat trădarea legăturii de sânge. Ar fi violat orice înţelegea Delilah din natura omenească sau cel puţin din natura omenească aşa cum se manifesta continuu în colţişorul violent al lumii din care provenea ea.

Da, probabil că ar fi fost mai bine să-i lase, pur şi simplu, pe John şi Midori să-şi dea seama şi singuri că asasinatul comis de bărbat le-a otrăvit pentru totdeauna solul comun. Probabil că, de-a lungul timpului, ei ar fi stabilit un aranjament de dragul copilului, însă asta era de aşteptat şi în sine nu era

ceva rău. Existau mulţi oameni care aveau copii din relaţii anterioare. Ei divorţau şi se recăsătoreau, dar, desigur, continuau să fie implicaţi cu odraslele lor. De ce ar fi fost John diferit? Şi de ce să fi vrut ea să-i refuze ocazia aceea?

Aşadar, ce a obţinut prin vizita făcută lui Midori? Doar câteva informaţii, şi totuşi, nimic care să schimbe calea pe care urma, oricum, s-o ia evenimentele. Iar cunoaşterea s-a soldat cu un cost potenţial mare: dacă Midori îi va povesti lui John despre sosirea lui Delilah, el va fi, cu siguranţă, furios. În clipa de faţă ea nu ştia ce se va întâmpla în continuare.

De asemenea, se simţea îngrijorată. Midori a spus că John a plâns când şi-a luat fiul în braţe. Era exact genul de reacţie de care Delilah s-a temut când John a plecat din Barcelona. Da, s-a temut că asta l-ar putea împinge să fie atras de pianistă, însă în acelaşi timp s-a temut că bărbatul n-avea să mai fie el însuşi, că emoţiile acestea noi îi vor afecta capacitatea de autoprotecţie. Se întrebă ce făcea el în Tokio. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, se îndoia că era ceva inteligent sau gândit cu multă atenţie.

Dar dincolo de toate astea exista şi altceva care o neliniştea. Când examina totul cu mare atenţie, trebuia să admită că nu a făcut altceva decât să efectueze o operaţiune care-l viza pe bărbatul la care ţinea atât de mult. La primul semn de necazuri, la primele îndoieli şi temeri, a recurs la instrumentele şi tacticile profesionale, care, în contextul lor corect, împărţeau lumea în operatori şi agenţi de rang înalt, asasini şi ţinte. Iar asta era, cu adevărat, o ironie a sorţii, deoarece John a izbutit s-o cucerească tocmai prin ocolirea personalităţii „operator” şi accesarea, cumva, a persoanei reale dinapoia ei.

Dacă nu-şi putea separa viaţa profesională de cea personală, dacă folosea în ambele aceeaşi mentalitate, Delilah avea să piardă. Ea cunoştea asemenea bărbaţi în organizaţia ei, bărbaţi care se credeau superiori, deoarece îşi foloseau instruirea pentru a-şi consolida bazele de putere, a-şi manipula colegii şi a-şi ascunde amantele de soţii. Ea îi considera rataţi şi patetici. Iar în acel moment era îngrozită să vadă că împărtăşea cu ei un soi de indecenţă comună.

Ei bine, tot ce putea face era să rămână conştientă de problemă, să fie atentă şi niciodată, dar absolut niciodată, să nu mai cedeze tentaţiei. Indiferent cât ar fi costat-o asta.

Aproape că-i venea să râdă. Continua să fie foarte furioasă pe John, însă în acelaşi timp simţea că l-a nedreptăţit, ba chiar că aproape l-a trădat.

Nu ştia cum se va revanşa faţă de el, dar va încerca. Dacă el îi va oferi vreodată ocazia.

Capitolul 20

Yamaoto Toshi dormea în apartamentul lui din Moto Azabu, când îi sună telefonul mobil. Se uită la ceasul deşteptător de pe noptieră, care arăta ora 5:30. Un apel la ora aceea putea însemna doar veşti proaste şi se gândi imediat la livrarea care, conform programării, a avut loc în Wajima cu numai câteva ore în urmă.

Se ridică în capul oaselor, aprinse o lumină şi-şi drese glasul. Privi identitatea apelantului afişată pe display-ul telefonului. Era Kuro, intermediarul cu chinezii. Neliniştea lui Yamaoto crescu, intuind că s-a întâmplat ceva rău în Wajima.

Răspunse apelului şi duse telefonul la ureche.

— *Hai*.

— Yamaoto-san, iartă-mă că te sun la asemenea oră, zise Kuro. Am avut o problemă cu livrarea din noaptea asta şi am considerat că trebuie să afli imediat.

— Ce este?

— Chinezii au trimis trei oameni cu un catamaran ca să livreze marfa şi să ia banii. Când ei nu s-au mai întors, a fost trimisă altă barcă pentru a afla ce s-a întâmplat. A doua echipă i-a găsit pe cei trei omorâţi, împuşcaţi. Banii şi marfa au dispărut. La fel, Kito şi Sanada.

Yamaoto îşi trecu o palmă peste faţă şi se gândi: *Komatta*! „La naiba!"

— Kito şi Sanada sunt oameni de încredere, domnule, continuă Kuro după un moment. Sunt sigur...

— Pentru moment nu contează de ce anume suntem siguri. Contează ce cred chinezii. Te-au contactat?

— Da, domnule. În urmă cu cinci minute m-a sunat pilotul ambarcaţiunii.

În copilărie, Kuro a petrecut câţiva ani în China, când tatăl lui a fost trimis acolo ca să lucreze într-o fabrică de evantaie; de aceea, Kuro vorbea excelent chineza şi era intermediarul desăvârşit cu United Bamboo. Yamaoto a fost încântat să-l aibă la conducerea operaţiunii, iar bărbatul s-a descurcat bine, totuşi, au existat momente în care bossul a fost nevoit să se implice personal, chiar dacă numai pentru a transmite celeilalte părţi impresia că nutreau aceleaşi interese. Kuro înţelegea asta.

— Ai pus să fie căutaţi Kito şi Sanada? întrebă Yamaoto.

— Da, domnule.

— Căutarea lor să devină o prioritate. Toate resursele tale. Găseşte-i şi află ce s-a-ntâmplat.

— Da, domnule.

Yamaoto închise. Rămase câteva minute, gândindu-se. Ce dracu' s-a întâmplat? Kito şi Sanada erau, într-adevăr, de încredere. Şi chiar dacă n-ar fi fost, ei ar fi ştiut că a fura de la Yamaoto ar fi însemnat în cazul cel mai fericit o viaţă paranoică de fugari, dar mult mai probabil o moarte rapidă.

Şi totuşi, ţinând seama de cantitatea de droguri şi de banii implicaţi, tentaţia ar fi fost considerabilă. Iar dacă erau nevinovaţi, de ce nu au venit la el?

În momentul în care îşi puse întrebarea aceea, ştiu şi răspunsul. Chinezii ar fi vrut sânge. Indiferent dacă oamenii lui erau sau nu vinovaţi, Yamaoto avea să fie nevoit să-i sacrifice dacă voia să împiedice un război. Kito şi Sanada ar fi înţeles asta. Ei ar fi ştiut că moartea lor reprezenta modul cel mai rapid şi mai sigur de rezolvare a problemei.

Se ridică, merse la baie, apoi îmbrăcă un halat. Se duse în biroul lui şi scoase din seiful încastrat în perete un caiet cu coduri. În acesta se afla numărul de telefon al lui Big Liu, şeful branşei United Bamboo din Taiwan. Tastă numărul şi aşteptă.

După câteva momente în receptor se auzi un glas grav, baritonal.

— *Weiwei*. „Alo".

— *Hei*, sunt Yamaoto Toshi, rosti Yamaoto lent.

Big Liu nu vorbea prea grozav engleza, dar era singura limbă comună celor doi.

Urmă o pauză. După aceea Big Liu zise:

— Avem problemă mare. Mare rău.

— Ştiu. Tocmai mi-a telefonat unul dintre oamenii mei.

— Asta... foarte rău.

— Da. Îi căutăm chiar acum pe oamenii dispăruţi. Vom face tot ce putem să-i găsim.

Nu oamenii *mei* dispăruţi. *Oamenii* dispăruţi. Era mai bine să sugereze o distanţare. Poate că subtilitatea îi scăpa lui Big Liu, însă, oricum, nu putea strica.

— Găseşti oameni dispăruţi, zise Big Liu, dai la mine. Şi plăteşti bani dispăruţi. Şi plăteşti dobândă pentru oameni morţi. Apoi eu spun: „Da, fost problemă cu oameni răi. Nu problemă cu Yamaoto. Yamaoto şi Big Liu tot prieteni".

Yamaoto înţelese implicaţia fără să fie nevoie ca Big Liu s-o explice: *Dacă-ţi protejezi oamenii, te voi considera responsabil pentru faptele lor*.

Iar asta ar fi însemnat un singur lucru: război.

Yamaoto căzu pe gânduri o clipă. Dacă s-ar fi opus prea tare, lucrurile puteau escalada cu uşurinţă, scăpând de sub control. Dacă ar fi cedat prea uşor, Big Liu ar fi cerut şi mai mult. Şmecheria era să găseşti calea de mijloc

potrivită, ceva care să-l satisfacă pe Big Liu fără să pară slab, ceva care să păstreze spaţiul de manevră al lui Yamaoto în funcţie de ce se întâmpla în continuare.

— Îţi înţeleg grijile, rosti el lent, aşa cum sunt sigur că şi tu le înţelegi pe ale mele. Ştiu că niciunul dintre noi nu-i genul de om care să cedeze suspiciunilor imediate sau care să sară direct la concluzii. Nu vrem ca lucrurile să scape de sub control.

Făcu o pauză pentru a-l lăsa pe celălalt să-şi traducă în minte cuvintele în chineză, apoi continuă:

— Principalul acum este să-i găsim pe cei dispăruţi. Vreau să te ţin la curent cu toate eforturile depuse în privinţa asta. Este-n regulă dacă te sun de câteva ori pe zi, pentru a mă asigura că ştii ce se-ntâmplă?

Ţinând seama de circumstanţe, ar fi fost stupid ca ei doi să nu vorbească frecvent. Yamaoto ştia că genul acela de conversaţie politicoasă era un efort pentru amândoi, însă urma să poarte destule dacă sperau să împiedice agravarea suspiciunilor şi furiei. Dar prin formularea ideii sub forma aceea, Yamaoto făcuse să pară că oferea o concesie şi în acelaşi timp solicita o permisiune. Niciuna din cele două nu reprezenta mare lucru, totuşi, era posibil ca lui Big Liu să-i placă gustul îndeajuns de mult ca să muşte.

— Pot da numai patruzeci şi opt de ore pentru asta, zise Big Liu. Nu pentru că neîncredere Yamaoto. Fiindcă... oameni furioşi în grup Big Liu. Oameni cer acum: „Sânge! Răzbunare!" Nu pot controla mult timp oameni furioşi.

Era mai mult sau mai puţin ceea ce s-a aşteptat Yamaoto, deşi a sperat o perioadă mai lungă. Chiar el a utilizat dintotdeauna abordarea de genul „Aş avea încredere în tine, dar nu pot spune asta şi despre cei care m-au ales". Iar în cazul de faţă probabil că era adevărat. Yamaoto trebuia să-i găsească pe Kito şi Sanada înainte ca situaţia să se înrăutăţească.

— Am înţeles, spuse el. O să-ţi telefonez mai târziu în cursul zilei cu o actualizare.

— Găseşti oameni dispăruţi, zise Big Liu, nu omori. Dai vii. Vreau... vorbesc cu ei.

Nici stratagema aceea nu era surprinzătoare. Yamaoto se aştepta ca Big Liu să insiste până întâmpina rezistenţă. Acela era momentul să opună rezistenţă.

— Nu pot să promit asta, zise el. Mai întâi, fiindcă se poate întâmpla orice când îi găsesc. Şi-n al doilea rând, deoarece voi avea deja probleme din partea oamenilor mei pentru că fac ceea ce trebuie făcut. Dacă Big Liu cere prea mult, oamenii mei vor deveni furioşi, deşi le voi spune să nu fie.

Urmă o pauză, răstimp în care Big Liu absorbi versiunea „electorală" a

apărării lui Yamaoto. La fel ca a lui Liu cu câteva momente înainte, ea prezenta avantajul că, în general, era adevărată. Dacă oferea doi dintre oamenii lui pentru a fi torturaţi până la moarte de chinezi, Yamaoto s-ar fi confruntat cu rebeliune indiferent care ar fi fost cauza.

— Bine, spuse Big Liu. Ocupă de oameni. Telefonează repede.

— Da, zise Yamaoto şi închise telefonul.

Se opri o clipă şi se gândi. Era, oare, posibil ca Big Liu să fi regizat totul? În caz afirmativ, el ar fi rămas şi cu banii, şi cu drogurile...

Respinse totuşi posibilitatea aceea aproape imediat ce se gândi la ea. Câştigul n-avea să merite pierderea lui Yamaoto în calitate de cumpărător, iar Big Liu s-a străduit considerabil să câştige afacerea respectivă. În plus, Big Liu a pierdut trei oameni, ceea ce era, de fapt, o cheltuială considerabilă.

Îl sună pe Kuro. Bărbatul răspunse prompt:

— *Hai*.

— Chinezii au oameni în Tokio care i-ar recunoaşte pe Kito şi Sanada? întrebă Yamaoto.

— Da, domnule, sunt câţiva cu care lucrăm.

— Bun. Vreau ca măcar unul dintre ei să fie imediat disponibil în următoarele patruzeci şi opt de ore. Vom avea nevoie de el, în eventualitatea în care îi vom găsi pe Kito şi Sanada.

Yamaoto făcu o pauză; fără doar şi poate, Kuro se întreba ce urmări avea să aibă cererea aceea pentru luptătorii sumo.

— Înţeleg, domnule, zise el.

Nu era nevoie să-i spună lui Kuro să nu menţioneze acea parte din conversaţie niciunuia dintre oamenii lui. Yamaoto avea să se ocupe de asta personal. După aceea.

Capitolul 21

În după-amiaza aceea, Dox şi cu mine am revenit în Tokio. Pe drum l-am sunat pe Tatsu ca să-l anunţ că voi sosi pentru a-l informa. Dox, care a rămas treaz şi înarmat restul nopţii, pentru eventualitatea în care luptătorii sumo aveau să se întoarcă, a dormit aproape tot drumul. A numărat banii – sau, oricum, o parte din ei, pentru că erau al naibii de mulţi – şi a estimat suma cam la o jumătate de miliard de yeni. Peste patru sute de milioane de dolari. Deloc rău pentru muncă de o noapte.

Era ciudat să avem aşa mult cash, dar şi mai ciudat era faptul că la momentul acela părea foarte puţin. Nu cu mult timp în urmă, ar fi fost

răspunsul la visurile mele. Independenţă şi libertate în viaţă. Însă de acum nu mai căutam independenţa, sau cel puţin nu de forma celei anterioare. Iar libertatea pe care o doream implica libertatea de a-l vedea pe copilul pe care l-am ţinut în braţe. Banii nu aveau să fie îndeajuns pentru asta. La naiba, după cum mergeau treburile cu mine, nici nu ştiam ce anume ar fi fost îndeajuns.

Deocamdată, *du misiunea asta până la capăt*, m-am gândit. *Acum eşti vârât în ea*, *trebuie s-o termini*. *Va ultima ta acţiune*, *iar după aceea o să deslușești și restul*.

Am cumpărat mai multe genţi mai mici şi am împărţit banii. Unele genţi le-am expediat la căsuţe poştale din străinătate pe care le foloseam, pe altele le-am pus în dulăpioarele pentru bagaje din staţii de tren, iar pe altele le-am ascuns în hotelurile unde eram cazaţi. Era mult prea riscant să le ţinem pe toate în acelaşi loc. După ce am terminat cu banii, m-am dus la Tatsu.

M-am apropiat de spital şi am intrat în acelaşi mod precaut pe care-l folosisem anterior. N-au existat probleme. Bodyguardul pe care-l văzusem data trecută era tot în faţa uşii lui Tatsu. Când m-a zărit, a încuviinţat din cap în semn de recunoaştere şi m-a lăsat să intru.

De data asta Tatsu era singur şi dormea. Am rămas o clipă şi l-am privit. În absenţa dinamismului care continua să-i sclipească în ochi când era treaz, dezastrul abătut de boală asupra corpului său era dureros de evident. Părea topit şi slab, apărat doar de un bodyguard împotriva duşmanilor care se acumulaseră de o viaţă.

A suspinat şi şi-a dres glasul, apoi a deschis ochii. Dacă a fost surprins să mă vadă acolo, nu s-a trădat în niciun fel.

— Verifici să te asiguri că mai exist? a întrebat el cu un zâmbet confuz.

— Mă-ntrebam ce naiba o fi văzut nevastă-ta la tine.

A chicotit.

— Pentru asta trebuie să te uiţi sub cearşaf.

Nu era stilul lui de replică. Am râs şi am replicat:

— O să te cred pe cuvânt.

A râs şi el.

M-am aşezat pe un scaun lângă pat şi m-am aplecat mult spre Tatsu, ca să vorbesc în şoaptă.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Da?

— Data viitoare când o să mă duc după doi dintre oamenii lui Yamaoto, dacă ştii că sunt luptători sumo de câte o sută cincizeci de kilograme, nu te teme să-mi menţionezi asta. Ar putea fi util.

Tatsu a chicotit iarăşi.

— Unele lucruri trec chiar şi pe lângă mine.

— Ai început să-ţi ieşi din mână. Oricum, treaba a mers bine.

— Da, am auzit deja.

Ăsta era Tatsu. Poate că fusese doborât, dar nu era nici pe departe terminat. Am arcuit sprâncenele şi el a continuat:

— Informatorul meu mi-a spus că cei doi bărbaţi care au plecat să preia marfa din Wajima ieri-noapte n-au mai apărut.

— I-auzi!

Tatsu m-a pus la curent cu ceea ce, aparent, s-a întâmplat în Wajima. Informaţiile lui erau corecte şi i-am spus-o.

— Chinezii sunt foarte furioşi, a adăugat el. Îl presează puternic pe Yamaoto.

— El cum a răspuns?

— Trage de timp. Le-a spus chinezilor că-i caută peste tot pe cei dispăruţi şi că va găsi o modalitate să rezolve situaţia.

— Ei o s-accepte asta?

— Nu pentru mult timp.

Am aprobat din cap.

— Ce crezi că va face Yamaoto?

Tatsu a ridicat din umeri.

— O să-i omoare pe Kito şi Sanada. Fie că ei vor veni, încercând să-i explice, fie că Yamaoto îi va găsi. Nu prea are de ales.

— Crezi că va izbuti să-i găsească? Ei vor afla că sunt căutaţi.

— S-ar putea să vină la el. Poate că sunt idioţi şi în mod clar sunt disperaţi. Dar chiar dacă nu vor veni, Yamaoto le ştie toate relaţiile, toate locurile în care ar putea încerca să se ascundă. Iar din ceea ce mi-ai spus, nu sunt tocmai nişte inşi care să treacă neobservaţi.

S-a oprit şi mi-am dat seama că vorbitul îl obosea. A ridicat de pe piept o canulă nazală pentru oxigen şi şi-a aranjat-o sub nas.

— Urăsc porcăria asta, a mormăit el.

L-am ajutat cu oxigenul.

— Deci tot ce încercăm noi să facem aici poate fi stopat de Yamaoto, dacă pune mâna pe luptătorii sumo.

Tatsu m-a privit, dar n-a spus nimic. Ştiam ce făcea. Voia ca ideea să plece de la mine, astfel încât să simt că nu eram manipulat, că-mi luam singur deciziile. Ceea ce este, desigur, manipularea cea mai abilă dintre toate.

Însă nimic nu schimba elementele fundamentale.

— Desigur, am spus, dacă *yakuza* ar fi atacaţi între timp...

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Atunci Yamaoto ar arăta ca un individ prost şi slab. El n-ar avea

alternativă decât să contraatace. Iar după aceea ambele tabere şi-ar înăspri poziţiile.

— Dar dacă va suspecta că totul a fost o înscenare?

— Probabil că o şi suspectează deja. Însă ce poate face? Pe măsură ce lucrurile se vor înrăutăţi, în ambele părţi vor exista, desigur, şi minţi mai limpezi. Aşa se întâmplă întotdeauna. Dar în acelaşi timp minţile limpezi se impun rareori în toiul vărsărilor de sânge. Mai ales când vărsarea de sânge este însoţită de genul de antagonism naţionalist care s-a accentuat în ultima vreme în China şi în Japonia. Ia gândeşte-te! Chinezi parveniţi, care ucid *yakuza* în voie chiar în ţara lor? Aşa ceva ar fi intolerabil pentru membrii de rând ai organizaţiei lui Yamaoto. Şi după aceea reacţia nu va mai necesita un catalizator. Va căpăta propria ei viaţă. Yamaoto nu va fi în stare s-o stopeze.

— Bun, însă cum mă ajută asta să ajung la el?

— Dacă începi să-i elimini pe locotenenţii lui Yamaoto, îl vei sili să-şi asume control zilnic mai mare asupra operaţiunilor, ceea ce îl va aduce în teren deschis.

— Nu crezi că va numi, pur şi simplu, alţi locotenenţi?

Tatsu mi-a aruncat privirea lui distinctivă de răbdare suferindă faţă de minţi imposibil de lente.

— Rain-san, aici nu-i General Electric. Cei ca Yamaoto nu au planuri de succesiune. Ei se tem că existenţa unor astfel de planuri va creşte probabilitatea propriei lor înlocuiri.

— Totuşi, până la urmă...

— Da, până la urmă Yamaoto va numi alţi locotenenţi, dar în toiul unui război cu chinezii va trebui să facă el însuşi unele lucruri. Iar dacă el ar muri în cursul acelui război, cine poate şti cum a murit? Poate că l-au asasinat chinezii. Sau poate că a fost ucis de elemente nemulţumite ori lacome din propria lui organizaţie. Ar exista suspiciuni, însă niciuna nu te-ar viza. United Bamboo n-ar avea niciun motiv să asocieze uciderea celor doi chinezi din New York cu moartea lui Yamaoto din Japonia. Şi, de altfel, nimeni altcineva. Ăsta ar putea fi ultimul tău job. După aceea ai fi liber.

O clipă am căzut pe gânduri.

— Dacă pare, într-adevăr, că ar începe un război, asta nu l-ar face pe Yamaoto să se ascundă? Dacă îl împingem spre aşa ceva, asta ne-ar îngreuna situaţia, nu ar uşura-o.

— Dacă Yamaoto se va ascunde în faţa provocărilor chinezilor, va risca să fie răsturnat din interior. În plus, cineva trebuie să-i administreze operaţiunile dacă sunt perturbate. Există prea mulţi jucători care ar vrea să le preia.

Tatsu a tuşit. A arătat noptiera de lângă pat.

— Dă-mi apa, te rog.

I-am dat-o şi a sorbit cu un pai, un minut, apoi mi-a întins-o, încuviinţând din cap în semn de mulţumire.

— Principalul, a zis el după aceea, este că în prezent Yamaoto se găseşte în siguranţă fizică, deoarece în jurul lui nu se mişcă nimic. Dacă vrei să creezi oportunităţi, trebuie să creezi mişcare. Pentru a consolida alte poziţii de pe tabla de joc, el îşi va slăbi, inevitabil, propria poziţie.

Am aprobat, zărind în interiorul corpului sfrijit spiritul animat al manipulării pe care-l dispreţuisem şi în acelaşi timp îl admirasem mereu.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, el a spus:

— Vreau toate astea pentru mine, Rain-san. Nu mă tem că voi muri, ci doar că voi muri cu treburile neterminate. În acelaşi timp însă le vreau şi pentru tine. Vreau să beneficiezi de o şansă de a trăi cu familia ta.

— După ce se va termina asta.

El a încuviinţat.

— După ce se va termina asta.

Capitolul 22

Am ales un traseu ca să mă asigur că nu eram filat, apoi i-am telefonat lui Dox. Ne-am întâlnit într-o cafenea şi l-am informat despre discuţia cu Tatsu.

După ce am terminat, el a spus:

— Da, mi se pare logic.

Dox era unul dintre puţinii oameni pe care-i cunoşteam şi care, fără niciun pic de şovăială, poate descrie planul de suprimare a vieţii unui om ca fiind „logic" şi să nu mai insiste.

— Să ştii că de-aici n-o să mai câştigăm niciun bănuţ, l-am avertizat. De fapt, nici n-am mai avea nevoie.

— Hei, dacă n-ai fi fost tu, azi n-aş fi fost bogat.

— Dacă petreci prea mult timp alături de mine, s-ar putea să nu mai trăieşti ca să te bucuri de banii ăia.

— Sunt dispus să-mi asum riscul ăsta.

Am încuviinţat din cap.

— Bine. Dacă am vrea să creăm impresia unui lunetist chinez care acţionează în Japonia, ce fel de muniţie ar trebui să utilizăm?

— Adică dacă cineva ar examina cartuşele goale şi ar recupera gloanţele?

— Exact.

— Păi, bănuiesc că am putea folosi gloanţele chinezeşti Tip 79 sau Tip 85.

Ele sunt destul de uzuale în China – practic, sunt cópii ale puştilor ruseşti Dragunov. Chinezii întrebuinţează muniţie de calibrul 7,62 mm, care nu-i standard NATO, iar urmele ghinturilor pot diferenţia gloanţele trase. În plus, există, probabil, unele deosebiri între muniţia chineză şi cea NATO în privinţa formei gloanţelor, a materialelor utilizate pentru cartuş, miezul din plumb, miezul din oţel etc. Asta presupunând că cineva ar recupera un glonţ cât de cât intact.

— Nu cred c-o să avem de-a face cu nivelul ăsta de examinare criminalistică. Nu există altceva care să ateste clar o provenienţă din China?

— Aaa, te referi la gloanţele pictate cu drapelul roşu chinez cu stele galbene în colţ, pe care scrie „Made in China"? Nu, nu mai prea găseşti din alea.

Am ignorat sarcasmul.

— Bine, oricum, dacă am încerca să fim prea specifici ar putea părea evident.

— Exact. Şi, de fapt, oricine are acces la muniţie NATO de calibrul 7,62, inclusiv chinezii. Nu-i nici pe departe vreun mod de identificare al unei ţări anume. În plus, prefer HK PSG/1, pe care am folosit-o în mica noastră aventură din Hong Kong. Are muniţie NATO 7,62 şi un încărcător cu douăzeci de gloanţe. Mai fă-mi rost de-o armă ca aia şi pot crea haos de la aproape o mie de metri depărtare. Sau de o M40A3, care-i excelentă. Când apeşi trăgaciul, parcă rupi o tijă din sticlă.

— Să vedem ce poate face rost Kanezaki.

— Dacă o să-i ceri o armă pentru lunetişti, o să ştie cine o foloseşte. Anul trecut, după episodul din Hong Kong, ne-a acuzat că am înfiinţat un sindicat, mai ţii minte?

La naiba, nu mă gândisem la asta. În operaţiunea aceea, Dox şi cu mine am făcut pereche pentru a-l elimina pe Belghazi, un dealer franco-arab de arme, iar Kanezaki ne-a asigurat armamentul. Mda, dacă i-aş fi cerut o puşcă prevăzută cu lunetă, ar fi fost ca şi cum i-aş fi înmânat cartea de vizită a lui Dox.

Acesta mi-a văzut îngândurarea şi a râs.

— Nu obiectez, omule, doar atrag atenţia. Jumătate din joburile mele din ultimii trei ani au fost pentru el. Nu-mi pasă dacă ştie că sunt implicat în asta. Ştie că dacă-mi va face vreodată un rău, îşi va petrece restul vieţii scurte şi neliniştite privind în sus, la acoperişurile din jur, şi întrebându-se dacă furnicătura pe care o simte pe ceafă nu-i rânjetul meu dinapoia unei lunete.

Am aprobat din cap.

— Bine. Dar vreau să-l abordez într-un fel anume.

— Partenere, îmi spui planul şi te urmez.
Am zâmbit, gândindu-mă: *Bietul Kanezaki*!

Capitolul 23

În ziua aceea, Yamaoto îl sună de două ori pe Big Liu. Nu avea nicio noutate pentru el, însă era important să menţină canalele deschise, să-l anunţe pe chinez că nu stătea cu braţele încrucişate, că era îngrijorat.

Oamenii lui s-au dus la toţi asociaţii cunoscuţi ai lui Kito şi Sanada. Cineva a mers chiar în Fukuoka, localitatea natală a lui Kito de pe insula Kyushu, pentru a vorbi cu părinţii lui. Dar luptătorii sumo se pare că au devenit invizibili. Yamaoto începea să se neliniştească. Poate că ei au furat, într-adevăr, banii şi drogurile, după care au folosit o rută de evadare de mult plănuită.

Se afla la birou şi se pregătea să-i telefoneze lui Big Liu pentru altă discuţie neplăcută din categoria „Deocamdată nu avem veşti", când îi sună telefonul mobil. Era Kuro.

— *Hai*.

— Ei sunt aici, rosti Kuro. Au venit la noi.

Yamaoto se aplecă înainte şi se simţi cuprins de uşurare.

— Unde?

— La mine, în Shinjuku.

— Sosesc în douăzeci de minute. Nu-i lăsa să plece.

— Am înţeles.

Yamaoto închise telefonul. Îşi sună şoferul şi-i ceru să-i aducă Mercedesul S-Class blindat în care se obişnuise să călătorească după ultima lui întâlnire cu John Rain.

După douăzeci de minute, intră în popularul stabiliment de masaj pentru „sănătate modernă" pe care îl conducea Kuro în Shinjuku. Kuro se pricepea la administrarea unor astfel de locuri. Era un bărbat priceput. Te puteai bizui pe el.

Portarul îl recunoscu pe Yamaoto şi-l salută cu o plecăciune adâncă. Yamaoto ignoră femeile tolănite pe sofale din velur roşu sub luminile discrete şi se îndreptă direct spre biroul din spate.

Cei doi erau, într-adevăr, acolo, aşezaţi la colţurile opuse ale unei sofale capitonate cu piele gri, cu capetele plecate şi frecându-şi palmele în poală, de parcă ar fi fost cei mai neascultători şcolari din lume. Era de mirare că piesa aceea de mobilier putea rezista la greutatea amândurora. Kuro se afla într-o

parte, înapoia unei mese metalice. Yamaoto ştia că avea acolo un pistol, total ilegal în Japonia, şi că dacă Sanada şi Kito ar fi încercat să plece, Kuro l-ar fi utilizat fără ezitare.

Cei doi luptători ridicară ochii la intrarea lui Yamaoto. Amândoi ţâşniră în picioare şi se aplecară adânc.

— *Moushiwake gozaimasen*, *kumicho*! strigară ei la unison, „Îţi cerem cu umilinţă iertare, boss!"

Yamaoto rămase tăcut şi se uită de la unul la celălalt. În cele din urmă cei doi se îndreptară şi-l priviră în ochi.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat în Wajima? întrebă el. Şi unde dracu-aţi fost?

Luptătorii schimbară priviri, apoi reveniră la Yamaoto. În mod limpede, erau îngroziţi.

Kito vorbi primul:

— Nu... nu suntem siguri, *kumicho*.

— Noi am sosit la timp, adăugă Sanada. Chinezii au semnalat din larg şi au venit pe ţărm. Noi am pornit spre ei să facem schimbul, apoi... s-a-ntâmplat ceva.

— Ce?

— Credem că cineva ne-a împuşcat cu tranchilizante, răspunse Kito. Amândoi am simţit o înţepătură în gât. Când ne-am trezit, zăceam în noroi. Era întuneric, dar am văzut doi bărbaţi. Am încercat să ne luptăm cu ei, însă eram ameţiţi şi ne-au împuşcat din nou. Când ne-am trezit a doua oară, chinezii erau morţi, iar marfa şi banii dispăruseră. *Kumicho*, îţi jurăm că ăsta-i adevărul!

Sanada ridică mult bărbia şi-şi arătă gâtul.

— Uită-te, *kumicho*, poţi vedea semnele! Ne-au împuşcat cu tranchilizante sau aşa ceva.

Yamaoto îi privi gâtul masiv. Pielea era, într-adevăr, decolorată în două locuri, iar în centrul petelor decolorate se vedeau urme roşii, ca nişte înţepături de viespe. Totuşi, ce însemnau ele? Poate că şi le-au făcut singuri.

— Şi aici, zise Kito ridicându-şi cămaşa şi expunând un pântec cât un glob pământesc.

Acolo exista un semn identic.

— I-aţi văzut pe bărbaţi? întrebă Yamaoto.

— Nu, *kumicho*, răspunse Kito. Era întuneric.

— Nimic care să ne ajute să-i identificăm? I-aţi auzit vorbind?

Bărbaţii schimbară din nou priviri. Sanada răspunse:

— Cred că i-am auzit. Ţin minte c-am auzit strigăte, dar eram buimăcit de drog.

— Vorbeau în chineză? În japoneză?

— Cred că în japoneză, însă au fost şi cuvinte pe care nu le-am înţeles. Poate că unele erau în engleză. La un moment dat...

— Ce este?

— La un moment dat mi s-a părut că unul dintre ei a strigat „Te iubesc" în chineză. Dar nu... nu sunt sigur, *kumicho*.

Yamaoto se întrebă dacă luptătorul o luase razna. Sau poate că au fost, într-adevăr, drogaţi.

— Aţi pomenit cuiva despre întâlnirea din Wajima?

— Nu, *kumicho*! strigă Kito. Nimănui!

Yamaoto se uită de la unul la celălalt, de parcă ar fi avut greutăţi în a le crede povestea. Şi avea, într-adevăr.

— De ce n-aţi venit imediat şi aţi aşteptat atât?

Luptătorii se priviră unul pe celălalt, apoi se uitară la el. Sanada răspunse:

— *Kumicho*, ne-a... ne-a fost frică. Ştim ce pare să fie. Însă a fost o înscenare. Îţi jurăm.

— Ne-am pierdut capetele de frică, adăugă Kito. Dar după aceea am decis că problema trebuie soluţionată de *oyabun*-ul nostru. El va face ce-i cu adevărat cel mai bine.

Referirea lui Kito la Yamaoto ca fiind *oyabun*-ul lor era inteligentă. Termenul invoca relaţia tradiţională dintre şeful *yakuza* şi subordonaţii lui şi, prin implicaţie, făcea din Kito şi Sanada copiii lui Yamaoto, *kobun* ai săi. Desigur, niciun tată înţelept şi iubitor nu le putea face vreun rău propriilor lui copii.

Yamaoto începu să se plimbe prin cameră înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi fost frustrat. Trecu pe lângă masa lui Kuro, admirând ca întotdeauna setul frumos de săbii *daisho* din perioada Muromachi pe care bărbatul îl ţinea pe un stand din apropiere. *Daitou*, sau katana lungă, era expusă deasupra, cu tăişul în sus, din oţel pliat, lustruit în finisaj fără cusur, iar dedesubt se afla *wakizashi*, sabia scurtă. Tecile *saya* lăcuite în negru, fiecare împodobită cu două blazoane aurite de familie, se găseau pe standuri separate, lângă arme. Setul era un exponat de muzeu şi Kuro susţinea că un dealer îi oferise cândva douăzeci de milioane de yeni, o ofertă pe care nici măcar n-o băgase în seamă. El nu îngăduia nimănui să le atingă, decât lui Yamaoto, atât în semn de respect pentru rangul şefului său, cât şi ca recunoaştere a trecutului acestuia în artele marţiale, care includea nu numai artele fără arme, ca judo, ci şi *battoujutsu*, lupta cu săbii de război.

Yamaoto se opri în faţa standului cu săbii, pe urmă se întoarse spre luptătorii sumo.

— V-aţi „pierdut capetele"? repetă el şi glasul îi crescu în intensitate. Vă plătesc să gândiţi! Ziceţi că sunt *oyabun*-ul vostru, dar la primul semn de

necaz mă insultaţi cu îndoiala voastră!

Bărbaţii plecară capetele ruşinaţi, iar Yamaoto continuă, de data asta strigând:

— Aveţi cea mai mică idee despre problemele pe care le-aţi creat prin incompetenţa voastră? Aţi spus c-a fost o înscenare şi poate că ăsta-i adevărul. Însă a cui este responsabilitatea de a preveni asemenea episoade?

Cu capetele tot plecate, cei doi răspunseră la unison:

— A noastră, *kumicho*.

În ciuda furiei pe care o afişa aparent, Yamaoto era foarte calm. El decisese deja cum va rezolva cazul şi prin urmare nu mai exista niciun motiv pentru care să fie furios. Dar dacă îşi arăta calmul acelor oameni, ei ar fi înţeles ce urma să se întâmple. Era mai bine să-l considere furios şi astfel să creadă că, deocamdată, nu ajunsese la o decizie. În felul acesta aveau să rămână concentraţi, pentru a-i contracara mânia şi a-l face să le reducă pedeapsa ca urmare a situaţiei în care-l aduseseră.

Oricum, el trebuia să-i mai umilească puţin. Ei aveau să salute asta, crezând că dacă Yamaoto era dispus să-i pedepsească prin umilire, poate că ar fi fost dispus să dea uitării altceva mai sever. Chiar mai important de atât, îi putea face, de asemenea, să se aplece şi mai adânc, poate chiar să recurgă la *chinsha*, plecăciunea cea mai spăsită dintre toate, în care vinovatul se lăsa în genunchi, cu palmele pe sol, mult depărtate în faţă, şi atingea pământul cu fruntea.

— Da, responsabilitatea voastră! explodă Yamaoto. A voastră! Dar acum eu rămân cu povara rezolvării problemei şi totul din cauza că aţi dat greş în sarcina pe care v-am încredinţat-o! Apoi v-aţi amplificat greşeala prin această ruşinoasă lipsă de încredere în *oyabun*-ul vostru!

Ca unul, luptătorii sumo strigară *Moushiwake gozaimasen*! şi adoptară postura *chinsha*.

Yamaoto prinse mânerul *daitou*-lui lui Kuro şi o luă de pe stand. Într-o clipă ajunse la cei bărbaţi prosternaţi şi în timp ce se mişcă, degetele i se strânseră în mod firesc şi automat într-o priză cu ambele mâini. Abia încetinind, pivotă spre dreapta, cu şoldurile înainte, urmate de coate şi încheieturi aidoma şfichiului unui bici, astfel încât să creeze combinaţia optimă de tăiere şi retezare care-i fusese întipărită în multele ore de antrenamente *battoujutsu*.

Kito dădu să se ridice, poate simţind cumva în urma unui simţ înnăscut că ceva nu era în regulă, dar prea târziu. Sabia trecu prin gâtul lui masiv şi se înălţă ca o ceaţă din nou spre cer chiar înainte ca ţeasta retezată a bărbatului să fi căzut pe podea. Sângele împroşcă faţa lui Sanada, însă luptătorul surprins nu avu timp să reacţioneze, deoarece sabia îşi încheie al doilea arc

fulgerător şi capul lui se îndreptă, de asemenea, spre pământ.

Yamaoto păşi în lateral, îndepărtându-se de jerbă. Cu gesturi reflexe, şterse lama pe spinarea lată a unui luptător, inversă priza pe mâner şi se pregăti să vâre sabia în teaca despre care îşi aminti brusc că nu mai era acolo. Înaintă şi o întinse cu mânerul înainte lui Kuro, care o luă cu mâini tremurătoare, fără ca măcar să se ridice de pe scaun.

Yamaoto privi o clipă bărbaţii căzuţi. Corpurile lor rămăseseră în *chinsha*, cu ţestele pe podea, alături. Sângele ţâşnea cu putere din gâturile tăiate. *Chiar că v-aţi pierdut capetele*, chibzui el.

Se întoarse spre Kuro.

— Presupun că ai destul detergent pe-aici.

Mai alb ca varul, bărbatul încuviinţă în tăcere.

— Perfect. Pune pe cineva să se ocupe de mizerie. Şi cheamă-l pe taiwanezul care-i poate identifica. Să vină imediat aici.

Capitolul 24

După o jumătate de oră, doi oameni aduseră în biroul lui Kuro un taiwanez cu chip neliniştit. Personalul curăţase deja cantităţile impresionante de sânge lăsate de cei doi luptători sumo şi aşezase corpurile enorme pe folii din plastic. Următorul pas avea să fie ducerea lor la o unitate de procesare alimentară, aflată în relaţii excelente cu organizaţia lui Yamaoto, o unitate care deţinea echipamente industriale utilizate în circumstanţe uzuale pentru tocarea peştilor şi transformarea lor în pastă pentru crochete.

Taiwanezul văzu cadavrele şi tresări. Când se uită spre biroul lui Kuro şi observă capetele puse acolo, se întoarse şi dădu să fugă. Oamenii lui Kuro blocară uşa.

— Îi recunoşti pe bărbaţii aceştia? întrebă Yamaoto în engleză.

Bărbatul se mai zbătu o secundă, în zadar. Se întoarse şi-l privi pe Yamaoto, cu ochi holbaţi, dar nu răspunse.

— Îi recunoşti pe bărbaţii aceştia! răcni Yamaoto, însă taiwanezul rămase mut.

Kuro repetă întrebarea în chineză. După o clipă, taiwanezul se bâlbâi:

— D-da, îi recunosc.

Yamaoto încuviinţă din cap spre Kuro, care scoase telefonul mobil şi tastă numărul lui Big Liu. Întinse apoi telefonul spre taiwanez.

Pentru cineva care şovăise să scoată un cuvânt cu numai câteva momente

înainte, bărbatul deveni brusc guraliv. Emise un torent de chineză agitată, cu ochii mişcându-i-se întruna de la capete la cadavre, la Yamaoto şi înapoi.

După vreun minut îi întinse telefonul, cu mână tremurătoare, lui Kuro. Bărbatul i-l dădu lui Yamaoto, care-l ridică la ureche şi rosti în engleză:

— Aici Yamaoto Toshi.

— Bun, foarte bun, spuse Big Liu. Omorât oameni răi. Big Liu mulţumit. Dar bani tot lipsesc. Şi oameni Big Liu tot morţi.

— Da, zise Yamaoto. Ar trebui să vorbim despre toate astea.

— Bun, vorbeşte.

Lui Yamaoto nu-i plăcea să-i fie date comenzi, însă decise că era mai bine să atribuie construcţia frazei unei cunoaşteri necorespunzătoare a englezei şi să ignore restul pentru moment.

— I-am omorât pe oamenii aceştia, spuse el, pentru că nu exista altă cale de a evita un război. Nu cred totuşi că ei au fost responsabili pentru cele întâmplate în Wajima. Ei au spus că au fost împuşcaţi cu tranchilizante de doi bărbaţi. Şi dacă, într-adevăr, ei ar fi fost făptaşii, n-ar mai fi venit să mi se predea. Ar fi avut planuri să se ascundă şi le-ar fi folosit. Asta înseamnă că în una dintre organizaţiile noastre, sau în ambele, există o scurgere sau, şi mai rău, un trădător. Trebuie să discutăm asta şi să încercăm să-l găsim.

— Trad... trad..., zise chinezul şi Yamaoto înţelese că Big Liu nu mai pricepuse nimic după cuvântul „tranchilizant".

Îi întinse telefonul lui Kuro şi-i ceru:

— Tradu-i ce am zis.

Kuro se conformă, pe urmă îi restitui telefonul.

— Ai înţeles? reluă Yamaoto. Trebuie, realmente, să vorbim despre asta, faţă în faţă. Pot să propun clubul asociatului meu, domnul Kuro, din Minami Aoyama, din Tokio? Poate îţi aminteşti că se numeşte Whispers. Cred că va oferi cadrul potrivit.

Whispers era localul cel mai profitabil şi de lux al lui Kuro, în care lucrau femei superbe din toată lumea. Era tocmai clubul în care se înţeleseseră în privinţa actualei livrări de droguri şi Big Liu fusese atât de copleşit de frumuseţea femeilor, încât mai rămăsese două zile în Tokio, revenind în fiecare seară la hotel însoţit de o altă animatoare blondă. Yamaoto simţea că aluzia la altă vizită în club, cu toate cheltuielile plătite, avea să fie îndeajuns pentru a-l atrage.

— Big Liu tot are lipsă bani, insistă chinezul. Şi oameni Big Liu tot morţi.

— Şi oamenii mei sunt morţi, zise Yamaoto, deşi bănuiesc că au fost la fel de nevinovaţi că ai tăi. Sângele a fost plătit cu sânge. Cât despre bani, sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere. La urma urmelor, suntem oameni rezonabili. Nu vrei să fii oaspetele meu în Tokio pentru câteva zile?

Asta era – respingerea încercărilor lui Big Liu de a-l stoarce pe Yamaoto de banii care lipseau, dar fără un refuz vădit. În plus, un zăhărel despre care Big Liu îşi putea da seama că era o concesie: confirmarea că toate cheltuielile ocazionate de călătoria lui aveau să-i fie achitate, inclusiv, neîndoios, altă cazare într-un apartament din hotelul de clasă mondială Grand Hyatt din Roppongi Hills, excelent pentru relaxare după afaceri în compania unor diverse animatoare blonde din Whispers.

— Când? întrebă Big Liu.

Yamaoto surâse.

— Când este convenabil pentru tine. Însă în opinia mea, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Sâmbătă, spuse Big Liu după o pauză scurtă. Până atunci, ocupat.

Yamaoto ridică din umeri. Poate că Big Liu era, într-adevăr, ocupat în următoarele trei zile. Poate că încerca, pur şi simplu, să nu pară prea doritor, să păstreze aparenţa controlului. De fapt, lui nu-i păsa prea mult. Principalul era că Big Liu avea să vină. Dacă stăteau la aceeaşi masă şi discutau, Yamaoto era sigur că puteau să înţeleagă ce s-a întâmplat, după care să soluţioneze totul în mod rezonabil.

— Pe sâmbătă, atunci, zise el. O să-ţi rezerv un apartament în Grand Hyatt.

— Bun, răspunse Big Liu şi Yamaoto îi simţi nerăbdarea. Mulţumesc. Yamaoto, om bun. Prieten bun.

Yamaoto detesta genul acela de false afirmări de prietenie între parteneri de afaceri care ar fi fost dispuşi să se omoare reciproc dacă ar fi avut ceva de câştigat din asta, totuşi, uneori erau necesare.

— Da, zise el, şi la fel este Big Liu. Domnul Kuro va pune detaliile la punct. Abia aştept să ne întâlnim sâmbătă.

Închise apoi şi întinse telefonul lui Kuro. Şi brusc, pentru prima dată de când luptătorii sumo i-au spus povestea lor, în minte îi fulgeră o posibilă explicaţie: *John Rain*.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi alungă ideea. Cum ar fi aflat Rain amănuntele întâlnirii din Wajima? Bărbatul era, într-adevăr, formidabil, şi totuşi, nu supranatural. Explicaţia cea mai probabilă era şi cea mai simplă: un trădător, fie în organizaţia lui, fie în a lui Big Liu, care lucra cu alţii din exterior fără a fi motivat de nimic mai complicat decât lăcomia.

În plus, Rain continua să se ascundă. Nu se ivise deloc în New York, acolo unde oamenii lui Big Liu o supravegheau pe Midori şi pe copilul ei, şi unde Yamaoto se aştepta ca Rain să apară la suprafaţă, dacă avea s-o facă vreodată.

Gândindu-se la asta, îşi dădu seama că Waiyee Chan din New York a

întârziat cu apelul lui. De obicei, îi telefona cel puţin săptămânal pentru a-l informa asupra operaţiunii de filaj din New York, dar Yamaoto nu l-a mai auzit de... cât au trecut... de opt zile? De nouă?

Chan a mai întârziat o dată, însă Yamaoto i s-a plâns lui Big Liu şi după aceea nu au mai existat asemenea probleme. Bănuia că lui Chan nu-i plăcea să-i raporteze unui japonez, dar pentru asta era plătit şi Yamaoto se simţi iritat că individul se dovedea din nou leneş şi nerespectuos.

Dacă Big Liu ar mai fi fost la telefon, i-ar fi menţionat situaţia, însă în clipa aceea în mintea lui erau chestiuni mai presante. La urma urmelor, nu era ceva material, ci doar o iritare. Dacă Waiyee Chan ar fi avut ceva de raportat, probabil că ar fi făcut-o. Yamaoto avea să-i amintească despre asta lui Big Liu când se vor întâlni sâmbătă. Atunci aveau să rezolve toate problemele.

Îl auzi pe Kuro spunând *Kumicho* şi-şi dădu seama că încercase să-i atragă atenţia.

— Da, rosti Yamaoto privindu-l.

— N-ar trebui... n-ar trebui să-i iau?

Kito şi Sanada. Mare păcat că a trebuit să-i omoare. Mai mult ca probabil s-au făcut vinovaţi doar de incompetenţă, nu de trădare. Au venit la el sperând să fie milos şi... uite ce a fost nevoit să facă.

— Da, îngrijeşte-te de ei, rosti şi flutură nepăsător din mână.

Merse la uşa clubului şi-i făcu semn bodyguardului său, care aştepta înăuntru. Bărbatul ieşi şi verifică strada, apoi se întoarse şi-l însoţi la Mercedes, care aştepta cu portiera deschisă chiar în faţa intrării.

Pe drumul spre casă Yamaoto se gândi la ce urma să facă în continuare. Un lucru ştia cu certitudine. Cel care a plănuit operaţiunea din Wajima n-avea să moară rapid, precum Kito şi Sanada. Nu. Va suferi din plin înaintea morţii.

Capitolul 25

Ne-am întâlnit cu Kanezaki în seara aceea într-o cafenea din Roppongi. Am privit din dubă pentru a ne asigura că era neînsoţit, după aceea l-am urmat înăuntru. Dox avea geanta de voiaj cu echipamentele care ne fuseseră împrumutate.

Kanezaki stătea cu spatele la perete şi ne-a zărit când am intrat. Dacă a fost să surprins să ne vadă împreună, nu s-a trădat. O bilă albă pentru el.

Ne-am aşezat. Kanezaki a zâmbit şi a spus:

— Da, am avut un presentiment.

Dox a rânjit.

— Cum o mai duci, Tom?

— Nu prea rău. Tu?

— Ah, ştii şi tu... Îmi găsesc ocupaţii. Menţin lumea sigură în numele democraţiei, chestiuni dintr-astea.

— Mi-e şi frică să-ntreb ce implică asta.

— La naiba, le cunoşti în cea mai mare parte.

— Iar ceea ce nu cunosc nu-mi va face niciun rău, nu-i aşa?

— Uite care-i treaba, am intervenit eu, am venit doar să-ţi înapoiem jucăriile. Mulţumim pentru împrumut.

A ridicat sprâncenele.

— Asta-i tot?

L-am privit pe Dox, după care am revenit spre Kanezaki.

— Da, asta-i tot.

Dox a împins geanta spre scaunul lui.

Toţi am rămas tăcuţi pentru moment. Ştiam că Tomohisa Kanezaki spera să obţină nişte informaţii, care îi erau vitale la fel ca sângele pentru susţinerea vieţii şi că avea să se simtă frustrat că nu le căpăta. I-am aşteptat mişcarea următoare.

— Cum îţi place Japonia? a întrebat Kanezaki, indicând din bărbie spre Dox.

— Nu-i rău. Îmi plac mult doamnele. L-am tot rugat pe amicul meu aici de faţă să mă ducă la nişte gheişe, dar nu vrea s-o facă. Ştii pe unde aş putea găsi ceva?

M-am gândit că Dox cam exagera cu întruparea ţărănoiului, însă se pare că a avut efectul dorit. Disperat, probabil, că nu va obţine nimic altceva dacă o lua pe ocolite, Kanezaki a răspuns:

— Am auzit că au gheişe prin provincie. În zona Mării Japoniei.

— Marea Japoniei? a repetat Dox. Mi se pare cam departe pentru doar nitică distracţie.

Kanezaki s-a uitat la el, apoi la mine.

— Bun. O să-mi spuneţi ce naiba aţi făcut în Wajima?

L-am privit pe Dox.

— Ştim noi ceva despre Wajima?

Lunetistul s-a încruntat.

— Wajima, Wajima... mi se pare ceva cunoscut, acum dacă ai menţionat cuvântul ăsta. Da, da, s-ar putea să ştiu ceva. Poate...

Kanezaki începuse să pară în mod clar nefericit. Acesta era momentul pe care-l aşteptam.

— Da, am rostit, am putea să-ţi spunem ceva, dar asta ar însemna o

favoare, nu?

A urmat o tăcere lungă. Într-un sfârşit, Kanezaki a cedat.

— Bine. În schimbul favorii pe care v-am făcut-o, procurându-vă echipamentul. Apoi suntem chit, a zis el şi a zâmbit scurt. Oricum, până data viitoare.

Data viitoare, am reflectat, *va sosi mai repede decât te aştepţi*.

— De unde ai ştiut? am întrebat.

Eram destul de sigur că aveam răspunsul, însă voiam confirmarea.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Transmiţătorul GPS. Cunoşteam codul, aşa că l-am urmărit, pur şi simplu, pe software-ul cartografic ca să văd unde vă duceţi. Se pare că aţi petrecut noaptea în Wajima. Aceeaşi noapte în care trei tipi din Triada United Bamboo au fost împuşcaţi şi ucişi pe plaja de acolo.

Mda, asta mă aşteptasem să spună. Era şi adevărat, probabil.

Dox a rânjit.

— Ca să vezi ce coincidenţă!

Kanezaki a încuviinţat din cap.

— Exact, şi au fost gloanţe de calibru .45. Cu adevărat, o coincidenţă bizară. Pentru că HK-urile pe care vi le-am dat au exact genul ăsta de gloanţe.

Rânjetul lui Dox s-a lărgit.

— Aş zice c-a fost vreo afacere cu droguri care s-a terminat prost.

— De ce? a întrebat Kanezaki. A fost, pur şi simplu, un jaf şi nimic mai mult? Cu asta vă ocupaţi acum?

Dox a pufnit.

— Fiule, cu banii pe care-i plătiţi voi e de mirare că nu mă-ndrept spre o viaţă de infracţiuni.

— Nu, am rostit eu, n-a fost doar un jaf.

— Atunci, ce? a întrebat Kanezaki. Încercaţi să stârniţi un război între *yakuza* şi Triade?

— Ai obiecta dacă cineva ar încerca asta?

— Nu. De fapt, mi-ar plăcea să-i văd lichidându-se reciproc. Dar aş vrea să ştiu despre ce-i vorba.

O clipă am căzut pe gânduri. Kanezaki ne localizase deja în Wajima. Dacă ar fi vrut să ne vândă Triadelor şi grupării *yakuza*, bănuiesc că ar fi putut s-o facă. Am recunoscut problema aceea potenţială din clipa în care m-am gândit prima dată să mă adresez lui pentru echipamentele de care aveam nevoie. Era neplăcut, dar inevitabil, ţinând seama de circumstanţe. Nu poţi primi ceva fără să dai ceva. Poate că asta nu-i valabil peste tot, însă în domeniul meu de activitate e obligatoriu.

— Cred că-n momentul ăsta puteţi avea încredere în mine, a adăugat Kanezaki constatând că tot nu răspunsesem.

M-am uitat la Dox, care a aprobat din cap, apoi am revenit spre Kanezaki.

— Bine, am zis. Şi tu poţi avea, de asemenea, încredere în noi. Ca să te tragem la răspundere dacă ceva o să meargă prost, înainte sau după. La urma urmelor, nimeni altul n-ar fi putut şti. Eşti sigur că vrei să-ţi asumi responsabilitatea asta?

El a încuviinţat din cap.

— Da, sunt sigur.

— Atunci, uite cum vom proceda. Avem nevoie de o puşcă pentru lunetişti. Ne faci rost de ea. Ţi-o restituim, după ce terminăm. Şi tot atunci o să-ţi povestim pe larg ce se-ntâmplă, de fapt.

— Şi până atunci păstrăm echipamentele pentru vedere pe timp de noapte. Şi HK-urile alea, a adăugat Dox şi apoi s-a uitat la mine. Ar putea fi utile.

A urmat o tăcere prelungă. Kanezaki a spus:

— Nu.

La naiba, am crezut că, în febra momentului, cererea „spontană" a lui Dox va fi înghiţită pe nemestecate. Se pare că m-am înşelat.

Niciunul dintre noi n-a mai scos vreun cuvânt mult timp. Am aşteptat, gândindu-mă că, până la urmă, Kanezaki va ceda.

N-a cedat. Pe de o parte, am fost impresionat. În doar câţiva ani s-a maturizat cu adevărat. Pe de altă parte, m-am întrebat dacă a fost influenţa lui Tatsu.

În cele din urmă, am rostit:

— Cum adică „nu"?

Chiar pe când am pus întrebarea aceea, am ştiut că, vorbind primul, i-am cedat avantajul.

— Vreau să spun că, dacă vreţi să păstraţi echipamentul deja existent şi să vă mai procur ceva pe deasupra, îmi veţi datora ceva mai mult decât doar simple informaţii.

L-am privit, dar n-a clipit. Ştia că în clipa de faţă aveam mai multă nevoie de el decât avea el nevoie de mine. Nu era un sentiment plăcut, însă nu puteam face nimic în privinţa aceea.

Am închis ochii şi am încuviinţat din cap.

— Batem palma, am spus.

Capitolul 26

Aşa cum a promis, Kanezaki a venit cu arma a doua zi dimineaţă şi ne-a înmânat-o într-o geantă de golf, într-un tren aflat în mişcare pe linia Yamanote. De data asta i-am dat numărul meu de telefon local. El avea deja o idee destul de bună despre ce intenţionam să facem şi, dacă afla ceva util, voiam să ne contacteze.

Dox şi cu mine am dus geanta de golf în dubă. Eu am şofat, în timp ce el a stat în spate şi a examinat cele primite.

— Ura! a exclamat. Crăciunul a sosit mai devreme anul ăsta.

— Ce-ai acolo?

— M40A3 pe care am cerut-o, plus o lunetă AN/PVS 10 Day/Night, amortizor Ops Inc. şi o sută de cartuşe de M118LR calibrul 7,62 mm. Distracţie pentru mine şi jale pentru tipii răi.

— Bun. Tatsu ne întocmeşte o listă de ţinte. Ar trebui să fie gata în curând.

•••

Tatsu mi-a telefonat în după-amiaza aceea şi m-am dus la spital. Bodyguardul m-a lăsat să intru. Poliţistul era singur.

— Ai lista? l-am întrebat.

— Da, însă cred că vei vrea să aştepţi până sâmbătă.

Dumnezeule, vocea lui era foarte slăbită. Aproape că eram gata să-l întreb cum se simte, dar asta l-ar fi iritat. În plus, ştiam deja răspunsul.

— Ce se-ntâmplă? am zis.

— Luptătorii sumo s-au întors la Yamaoto şi el i-a omorât.

— La naiba!

— Nu, a continuat Tatsu cu glas încet şi răguşit, ba chiar este bine. Sâmbătă va veni în Tokio şeful United Bamboo, Big Liu, ca să încerce să rezolve restul neînţelegerii. Va sta la Grand Hyatt în Roppongi Hills. Întâlnirea va fi în clubul Whispers din Nishi-Azabu, condus de un ins pe nume Kuro, care poate fi considerat mâna dreaptă a lui Yamaoto, în măsura în care el permite aşa ceva.

— Ai aflat toate astea de la informator?

Tatsu a încuviinţat din cap.

— Dacă ai un om atât de bun în interior, de ce nu l-ai folosit până acum să-l înfunzi pe Yamaoto?

— În primul rând, nu te-am avut pe tine căruia să mă adresez, în al doilea rând, informatorul se teme mai mult de Yamaoto decât de mine. În privinţa asta există întotdeauna o balanţă delicată. Dacă împing prea tare, l-aş putea

pierde. Iar în clipa de faţă împing foarte tare.

— Bun. Prin urmare, spui că dacă i-am ataca pe *yakuza* înainte de întâlnire...

— Asta ar putea cauza anularea întâlnirii. Am putea pierde o oportunitate neaşteptată de a-l înlătura direct pe Yamaoto.

Am rămas pe gânduri aproape un minut.

— Ce ştii despre clubul acela? L-aş putea ataca pe Yamaoto acolo?

— N-am idee. Nu-i cunosc configuraţia, iar informatorul meu este dificil. El suspectează că i-am utilizat informaţiile despre livrarea din Wajima pentru atacul asupra chinezilor şi luptătorilor sumo. Yamaoto crede că a fost o „scurgere" din interior şi vrea să-l descopere pe responsabil. Informatorul se teme. Nu ştiu ce voi mai putea obţine de la el despre întâlnire.

Am reflectat asupra situaţiei. Poate că l-am fi putut poziţiona pe Dox pe un acoperiş sau în dubă. Poate că l-am fi putut doborî pe Yamaoto cu arma M40A3, când ieşea din maşină ca să intre în club, sau când părăsea stabilimentul.

Dar toate astea nu reprezentau nimic sigur pe care să te bazezi. Dacă Yamaoto era pe atât de paranoic pe cât afirma Tatsu, mă aşteptam ca maşina lui să se oprească imediat lângă intrarea în club, astfel încât să fie expus prea puţin timp, sau chiar deloc, pentru ca Dox să ochească decisiv. Sigur că da, puteam pregăti ambuscada aceea, însă dacă eşua, urma să avem nevoie de o modalitate de intrare.

— Îmi poţi face rost de un plan al clubului? l-am întrebat. Bănuiesc că trebuie să existe la Urbanism, la Pompieri... aşa ceva.

— Bineînţeles.

— Dar cu electricitatea? Ai avea oameni care să întrerupă curentul electric în tot cartierul la momentul cuvenit?

— Da.

Era un început bun. Ştiam totuşi că ne trebuia şi altceva în afară de planurile clubului. Ele nu ne puteau indica unde stăteau ţintele, dacă existau bodyguarzi în apropiere şi multe alte lucruri pe care trebuia să le ştim de la bun început. Pentru toate astea, aveam nevoie de un om în interior.

— Spune-mi ce ştii despre club, i-am cerut. Presupun că-i unul de înaltă clasă.

— Exact. Aşa cum ştii, cele mai multe cluburi cu adevărat de elită se găsesc în Ginza şi Akasaka, unde animatoarele sunt japoneze care nu sunt disponibile contra cost.

— Corect.

— Există apoi cluburile mai modeste, foarte frecvente în Ikebukuro şi Shinjuku, unde personalul este format din chinezoaice, filipineze şi alte naţii,

ale căror servicii pot fi închiriate pe noapte sau chiar cu ora.

— Da, am auzit.

Tatsu a zâmbit.

— Clubul lui Kuro este, într-un fel spus, cel mai bun din cele două clasificări menţionate. Animatoarele lui provin din toată lumea: Japonia, alte ţări din Asia, Orientul Mijlociu, Africa, Europa, cele două Americi. Toate sunt frumoase şi toate sunt disponibile.

— Dar cum poate Kuro să...

— El a făcut sistemul atât de profitabil, încât toţi vor să participe. Regulile sunt simple. Când soseşte un client, fetele îi semnalează discret lui mama-san care-i preţul lor pentru o noapte cu insul respectiv. Dacă este tânăr şi atrăgător, preţul poate fi mic – să zicem, cinci sute de mii de yeni. Însă dacă este decrepit şi respingător, preţul poate fi două milioane de yeni sau mai mult.

Dacă echivalentul în yeni a mai bine de patru mii de dolari era „mic", iar unii clienţi cheltuiau de patru-cinci ori mai mult pentru plăcerile unei singure nopţi, atunci Kuro trebuie să fi găsit un mod de a atrage o clientelă foarte bogată.

— Dacă un client vede o fată care-i place, a continuat Tatsu, poate întreba cât costă să plece cu ea din club. Dacă este dispus să plătească preţul respectiv, este a lui pentru restul nopţii. Dacă nu, se poate interesa de altă fată.

— Şi care-i partea fetelor?

— Atât cât au cerut.

— Păi, dacă ele păstrează cât au cerut, de unde provine profitul lui Kuro?

— Taxa de înscriere în club este de cincizeci de milioane de yeni, iar cotizaţia anuală este de cinci milioane de yeni.

— Cincizeci de *milioane*? am repetat.

Însemna mult peste patru sute de mii de dolari.

— Da.

— Mda, asta ar trebui să-i ţină departe pe *hoi polloi*[5].

El a dat din umeri.

— Produsele de mare lux au intrat pe piaţă. Superbogaţii trebuie să găsească moduri prin care să iasă în evidenţă. Am citit recent despre lansarea unui automobil sport Bugatti Veyron. Costă peste un milion de dolari.

— Mda. Am comandat şi eu două.

---

[5] Expresie din greaca veche, care înseamnă „cei mulţi", în sensul strict al cuvântului, „oameni". În engleză sintagma are o conotaţie negativă, ironică, şi are sensul de „plebe", „drojdia societăţii", „gloată" etc. (*n. red.*).

Tatsu a râs, dar râsetul s-a transformat în tuse. Şi-a potrivit tubul de oxigen sub nas şi a respirat câteva clipe, după care a zis:

— Să ştii că în Tokio există deja câţiva proprietari ai acestui model de automobil, iar mulţi alţii sunt pe lista de aşteptare. Cei care-şi permit o asemenea maşină nu vor fi alungaţi de taxele scandaloase ale clubului. Dimpotrivă, le vor saluta ca pe un simbol al statutului lor.

A sorbit puţină apă.

— Însă dincolo de profitul direct există un beneficiu colateral important: afacerile încheiate cu politicieni, businessmeni şi şefi ai crimei organizate, care sunt invitaţi acolo. De exemplu, United Bamboo. Yamaoto şi Big Liu au bătut palma pentru afacerea cu metamfetamină în clubul acela.

— De aceea se întâlnesc tot acolo? Nu pare să le fi purtat noroc.

— Se pare că i-a plăcut foarte mult lui Big Liu. El are o predilecţie pentru blonde.

Blonde... Ideea mea despre persoana la care să apelez pentru informaţii din interior s-a conturat mai precis. Era totuşi imposibil ca Delilah să accepte aşa ceva. Şi nici nu vedeam cum i-aş fi cerut.

— Dacă preţul fetei nu se potriveşte cu al clientului, am rostit cu glas tare, ea nu-i obligată să plece cu el. Dar ce se-ntâmplă când trebuie să satisfacă un mahăr ca Big Liu? O să-l refuze?

— Pentru o persoană foarte importantă ca Big Liu, se aşteaptă din partea fetelor să asigure servicii suplimentare. Nu contează cine este sau cum arată. Este a lui pentru noaptea respectivă şi ar fi recomandabil ca el să se trezească surâzător în dimineaţa următoare. În caz contrar, fata este concediată.

— Şi va pierde, dintr-odată, accesul la câştigurile incredibile cu care se obişnuise.

— Exact.

Nu a fost tocmai ceea ce am sperat să aud. Poate că aş fi putut trece peste partea *Dacă mă ajuţi, s-ar putea să fii nevoită să te culci cu un gangster repulsiv şi degenerat ca parte din contractul tău*.

— Deci? a spus Tatsu după alte câteva secunde. Te-au ajutat cu ceva toate astea?

— Poate. S-ar putea să existe o persoană pe care s-o strecor înăuntru. O să te anunţ. Ai vreo fotografie a lui Big Liu? Vreau să ştiu cum arată.

Tatsu a apăsat butonul soneriei de lângă pat. Bodyguardul a intrat imediat.

— Dă-mi dosarul, te rog.

Bărbatul i-a înmânat fără niciun cuvânt un plic mare, apoi a părăsit camera.

Am arcuit o sprânceană.

— Prin urmare, aşa rezolvi problemele când eşti ţintuit la pat?

A zâmbit şi mi-a înmânat plicul. L-am desfăcut şi am scos un dosar. Înăuntru se aflau câteva fotografii de filaj făcute de poliţie unui chinez gras, dar cu aspect încă periculos, cu păr grizonant şi piele ciupită de vărsat.

— E voinic pentru un chinez, am comentat eu.

— De aceea a fost poreclit „Big", a replicat Tatsu pe bine-cunoscutul lui ton de răbdare infinită.

— Văd că l-ai pus şi pe Yamaoto aici. Şi cine-i ăsta?

— El este Kuro. M-am gândit că-ţi poate fi util un dosar cu actorii principali.

— Mulţumesc. Aşa este.

A aprobat din cap.

— Nu dispui de prea mult timp.

L-am privit, scofâlcit şi fragil pe patul de spital, cu tuburi în braţe şi în nas, şi mi-am dat seama că nu se referea la întâlnirea lui Yamaoto.

— Eşti... pot să-ţi aduc ceva? l-am întrebat.

M-a privit cu ochi pătrunzători şi plini de viaţă de pe faţa albă precum cearşaful.

— Pe Yamaoto, mi-a răspuns.

Capitolul 27

Delilah revenea de la o şedinţă matinală de fitness în cartierul ei din Marais, când îi sună telefonul mobil. Se opri din mers şi-l căută în poşetă.

Pietoni purtând baghete proaspete, buchete de flori şi pungi cu fructe din piaţa în aer liber de pe Rue de Bretagne o ocoliră pe trotuarul îngust. Ea îi ignoră şi se încruntă spre display-ul telefonului. Era un număr ascuns.

Se simţise minunat de relaxată după două ore de yoga şi Pilates, însă în acel moment, pe neaşteptate, inima porni să-i bată mai tare. Apăsă butonul de preluare a apelului şi zise:

— *Allo*.

— Bună. Sunt eu, John.

De data asta, a *zis* „*bună*", se gândi ea. *De obicei zice* „*hei*". Nu era sigură ce însemna asta.

— Hei, spuse ea.

— Ce mai faci?

— Bine. Nu m-am aşteptat să-mi telefonezi.

Femeii îi plăcu replica lui, rostită cu o voce calmă, câtuşi de puţin acuzatoare. O simplă declaraţie de fapte.

— De ce nu te-ai aşteptat?

— Ultima dată când am vorbit, păreai destul de ocupat când ai venit la New York. Apoi ai plecat la Tokio şi m-am gândit că... s-a cam terminat între noi.

Excelent, *asta a fost*, *într-adevăr*, *excelent*. *Fii nepăsătoare*, *totuşi*, *prezintă totul clar*. *Oferă-i ocazia şi imboldul de a explica*, *fără să pară că le ceri în mod explicit*.

— Sunt în Tokio acum, zise el. Şi sunt ocupat. Dar nu în felul în care crezi.

— Însă în ce fel, atunci?

Urmă o pauză lungă. Apoi el zise:

— Am nevoie de ajutorul tău.

Delilah nu s-a aşteptat la aşa ceva. Replică înainte să fi avut timp să se gândească:

— Am impresia că m-ai sunat mai degrabă pentru ajutorul meu decât pentru a fi în compania mea.

— Probabil că ai dreptate şi-mi pare rău pentru asta. Dar în clipa de faţă am nevoie de ambele. Poţi să vii la Tokio?

— De ce?

— O să-ţi spun când o să ajungi aici. Te rog, Delilah. Nu ţi-aş cere-o dacă n-ar fi important.

Ea ştia că ar fi trebuit să spună „nu". Însă... în glasul lui exista ceva ce nu a mai auzit până atunci. Indiferent care ar fi fost problema, John trebuia să fi fost aproape disperat pentru a-i cere ajutorul după ultima lor conversaţie.

Şi totuşi... disperat din ce motiv? Singurul lucru la care se putea gândi era că s-a întâmplat ceva rău când el a vizitat-o pe Midori. Totuşi, pianista a fost relaxată în prezenţa lui Delilah... dar ea era neştiutoare, nu avea habar despre ce se întâmpla în umbrele din jur.

Ce putuse fi? Fusese văzut John? Şi dacă da, fiul lui se afla în pericol? În cazul acela...

Simţea cum fermitatea i se destrăma. Oricum, situaţia era al naibii de stânjenitoare. Nu era sigură ce voia John, însă din câte ştia era foarte posibil ca obiectivul lui final să fie o viaţă alături de Midori şi de copil.

Dar în acelaşi timp, dacă se întâmpla ceva lui Midori sau copilului şi Delilah ar fi putut ajuta să prevină asta, speranţele ei pentru John ar fi fost spulberate pentru totdeauna.

De asemenea, înţelese ea, dacă ar fi mers în acel moment la John, ar fi putut avea o şansă de a încerca să corecteze greşeala făcută prin demascarea faţă de Midori, de a asigura un tampon împotriva posibilelor consecinţe ale

acelei întâlniri, dacă John ar fi aflat vreodată despre ea.

Şi dacă, de fapt, chiar a aflat? Poate ca asta să fie o atragere în capcană?

Nu, nu credea aşa ceva.

Tu însăţi ai efectuat o operaţiune care l-a vizat, specifică ţie. De ce n-ar efectua şi el în privinţa ta o operaţiune specifică lui?

Asta făcea însă alegerea destul de clară. Delilah putea ceda înaintea suspiciunilor şi manipulărilor, mai exact, cu alte cuvinte, putea ceda înaintea fricii. Ea a simţit deja gustul respectiv când s-a dus s-o vadă pe Midori în New York şi simpla lui amintire îi provoca greaţă.

Sau putea alege speranţa.

— Când? întrebă femeia.

— Poţi să fii aici mâine?

— Probabil.

— O să-ţi las un număr de telefon. Sună-mă şi anunţă-mă.

După ce închise, Delilah reveni în apartamentul ei şi căută orarul curselor aeriene. O aeronavă Air France decola la 13:20 de pe aeroportul Charles de Gaulle şi ajungea la Tokio a doua zi dimineaţă la 9:20. Dacă se grăbea, putea s-o prindă.

Capitolul 28

În seara aceea Tatsu m-a sunat ca să-mi spună că avea nişte lucruri pe care le cerusem. M-a avertizat să mă aştept la alt bodyguard, ceea ce a fost grijuliu din partea lui. Ştia că voi fi agitat dacă voi vedea un necunoscut la uşa lui, seara.

M-am dus la spital, procedând cu foarte multă grijă. Întâlnirile repetate în acelaşi loc constituiau o încălcare gravă a procedurii operaţionale standard, dar, în mod evident, în acel moment nu exista alternativă.

Noul bodyguard a ciocănit la uşă, apoi m-a lăsat să intru. Tatsu era în pat, palid şi transpirând de data asta. L-am privit o secundă.

— Nu ţi-e bine? am întrebat.

A scuturat din cap cu o grimasă.

— Sunt în regulă. Atât doar că... uneori, doare. O să treacă.

Mi-am tras un scaun lângă pat şi m-am aşezat, simţindu-mă neajutorat în timp ce el scrâşnea din dinţi şi gemea.

— Să chem o asistentă, am spus. Să-ţi dea ceva pentru dureri.

El a clătinat iarăşi din cap.

— O să-mi dea morfină şi m-adoarme. N-am timp de aşa ceva. Nu acum.

După câteva minute, icnetele au încetat şi respiraţia i s-a normalizat.

— Asta a fost o criză urâtă, a mormăit după aceea. În plus, au început să se îndesească. Am tot mai puţine pauze de respiro. Vrei să-mi dai prosopul ăla, te rog?

Pe noptieră se afla un prosop umed. I l-am întins şi s-a tamponat pe faţă.

— Nu te speria. Sunt în regulă. Vezi tu, cancerul este, pur şi simplu, felul prin care natura te convinge să vrei să mori.

N-am putut râde, cu toate că ştiam că asta ar fi vrut Tatsu. De dragul lui, m-am silit să zâmbesc.

Mi-am pus mâna pe umărul lui şi am rămas amândoi tăcuţi câteva minute. Apoi am întrebat:

— Ce ai pentru mine?

A apăsat butonul soneriei. Bodyguardul a intrat şi i-a întins un rucsac, pe urmă a ieşit.

Tatsu mi l-a dat. L-am deschis. Înăuntru erau un set de planuri de construcţii şi echipamente de comunicaţii.

Am scos planurile şi le-am despăturit.

— Whispers? am întrebat.

A încuviinţat.

— Plus dispozitivele de comunicaţii cerute. Trei perechi.

Am aprobat din cap admirativ.

— Cum ai făcut rost de ele?

Mi-a surâs.

— De la oameni care-mi sunt datori. Întrebarea este ce-o să faci cu ele?

— Încă nu sunt sigur. Mai întâi trebuie să examinez planurile, apoi să arunc o privire clubului. După aceea voi şti mai bine.

— Şi persoana din interior?

M-am gândit la conversaţia cu Delilah. Ea îmi telefonase după aceea să mă anunţe că sosea, însă mi se păruse încordată.

— E-n curs de derulare, i-am răspuns. Dar deocamdată n-am nicio garanţie.

Capitolul 29

După ce am plecat de la Tatsu, am cumpărat din Shinjuku un binoclu, două perechi de indispensabili lungi şi o căciulă. Apoi m-am dus în recunoaştere la Whispers.

Clubul se afla în eleganta zonă Minami Aoyama mărginită de arbori, aflată

între Kotto-dori la est şi Nireke-dori la vest, nu departe de muzeul Nezu, axat, în principal, pe artă clasică şi veche din Asia de Est. În imediata apropiere erau restaurante pentru hipsteri, galerii şic de artă şi buticuri de lux, uneori combinaţii neobişnuite ale celor trei, toate la nord şi la sud de două străzi fără nume. Pe strada din nord se ajungea la club. Strada din sud trecea prin spatele clubului, în lungul unui şir de clădiri, dintre care unele erau separate prin alei.

La nord de intrarea în club era un şantier, care oferea un punct de supraveghere decent. Am privit câteva ore cum valeţi de parcare îi ajutau pe clienţi să coboare şi să urce în maşinile lor scumpe, dar n-am mai distins alte detalii. Era totuşi preferabil să văd cu ochii mei împrejurimile clubului. Când am plecat, la ora 2 noaptea, eram îngheţat până la oase.

Am revenit în hotel, am dormit şase ore şi apoi am luat trenul până la aeroport, ca s-o aştept pe Delilah. Ea a trecut prin vamă privind în jur, însă nu m-a identificat imediat în marea de feţe în cea mai mare parte japoneze. Purta blugi şi o jachetă neagră din piele, iar pe umăr ducea o geantă de voiaj maronie, din piele. Avea părul strâns la spate şi părea nefardată. Poate puţin obosită, dar, altfel, la fel de radiantă ca întotdeauna.

Câteva clipe m-am uitat la ea, fără să fiu zărit, şi am simţit un val de emoţii contradictorii. Recunoştinţă, pentru că era de acord să facă asta pentru mine. Vinovăţie, deoarece i-o cerusem. Remuşcare, întrucât stricasem totul şi din cauza mea se ajunsese acolo. Şi derută, fiindcă nici eu însumi nu ştiam bine ce voiam.

Am apărut dinapoia unui grup compus din mai multe persoane care aşteptau prieteni, rude şi parteneri de afaceri. Delilah m-a zărit şi a încuviinţat din cap.

M-am oprit în faţa ei. De câte ori ne reîntâlniserăm după o absenţă, ne îmbrăţişaserăm. Nu şi în acea zi.

— Mulţumesc că ai venit, i-am spus.

A încuviinţat din cap.

— Încotro?

— Dă-mi voie să-ţi iau bagajul.

Mi-a întins geanta de voiaj şi am pornit amândoi prin mulţimile care aşteptau în terminalul „Sosiri”. În timp ce mergea, Delilah privea în jur şi m-am întrebat dacă o făcea operaţional sau mai degrabă pentru a reţine imaginile nefamiliare dintr-un mediu necunoscut. Probabil ambele.

— Am o dubă în parcare, am spus. Până la Tokio facem vreo oră. O să te informez pe drum.

Am tras cu ochiul şi am văzut-o privindu-mă, însă nu i-am descifrat expresia.

— Ai mai fost aici? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Doar în China, o dată. Niciodată în Japonia.

— Atunci, poate c-o să reuşesc să-ţi ofer un tur. Cunosc nişte locuri.

M-a privit cu multă atenţie.

— Dar, mai întâi, afacerile. Aşa-i?

Am crezut că încerca să mă provoace. Am preferat să nu răspund.

Pe drumul spre Tokio, i-am povestit totul. Desigur, nu cele întâmplate între mine şi Midori în apartamentul ei, sau ce am simţit acolo, care n-ar fi fost nici relevant, nici util. În rest însă, totul.

M-a ascultat în tăcere. După ce am terminat, a rostit:

— E clar că ai fost ocupat de când te-am văzut ultima dată.

— E şi ăsta un fel de a spune.

— Amicul tău, Dox, trebuie să-ţi fie destul de devotat dacă ţi s-a alăturat şi-n afacerea asta.

Nu mi-a plăcut comentariul.

— Asta-i doar o parte a realităţii. De la Wajima ne-am ales, de asemenea, cu o grămadă de bani. Dacă vrei, îţi pot da partea mea.

O lăsam pe ea să decidă dacă voia să fie ceva profesional sau personal.

— Mai întâi va trebui să-mi spui pentru ce mă plăteşti.

— Cred că ştii.

— Poate că da. Vrei să pozez ca o tipă doritoare să se angajeze în club, ca să văd care-i treaba înăuntru.

— Cam aşa ceva.

— Şi dacă voi fi angajată, realmente? Te va deranja că mă culc cu clienţii?

Am privit-o.

— Da, mă va deranja. N-o să-mi fii de niciun folos dacă nu vei fi în club.

Buzele lui Delilah au început să se subţieze de furie. Apoi am zâmbit şi ea a înţeles că o tachinam. Poate că n-ar fi trebuit să procedez aşa, dar am fost nevoit să fac ceva pentru a diminua tensiunea.

A clătinat din cap şi a mormăit ceva în ebraică. Am fost mulţumit că n-am înţeles niciun cuvânt. Am revenit cu atenţia asupra şoselei, însă, peste o clipă, ea s-a răsucit pe neaşteptate în scaun şi m-a izbit în coapsă cu pumnul, ca o lovitură de ciocan. Am răcnit cât am putut:

— La naiba!

— Să nu mă iei în derâdere, a mârâit Delilah. Nu sunt deloc încântată de ce se-ntâmplă.

— Ce naiba! Am încercat, pur şi simplu, să mai detensionez nitel atmosfera.

— Da, foarte bine, dar găseşte alt mod.

Unul sau două comentarii caustice mi s-au strecurat, într-adevăr, în minte, însă am preferat să mă abţin. Câteva minute am mers în tăcere. Mi-am frecat coapsa şi mi-am spus că la prima ocazie trebuia să-mi pun gheaţă pe locul acela. Delilah ştia foarte bine ce făcea şi m-a lovit fără reţinere.

Văzând cât de iritată şi ranchiunoasă era, m-am întrebat o clipă de ce mă mai ajuta. Nu eram suspicios, cel puţin nu la nivel profesional. Avuseserăm împreună prea multe aventuri ca să cred că ea putea reprezenta genul acela de ameninţare. Şi totuşi, nu înţelegeam pe deplin de ce a venit.

Dacă ea mi-ar fi cerut ajutorul în circumstanţe similare, i l-aş fi acordat. Fiindcă aşa se cuvenea. Deoarece ţineam destul la ea. Întrucât voiam să existe cineva care să depindă de mine. Poate că şi pentru ea era la fel.

Am mai reflectat o vreme. Nu m-a întrebat deloc cum a fost când am văzut-o pe Midori sau ce exista între noi. Credeam că înţelegeam motivul pentru care nu m-a întrebat şi n-aveam habar ce aş fi răspuns dacă totuşi m-ar fi întrebat. Aveam însă timp să discutăm despre toate astea după ce terminam cu Yamaoto. În acel moment ar fi însemnat o distragere.

— Presupun că voi avea nevoie de nişte recomandări când o să mă duc diseară acolo, a spus Delilah. Te-ai gândit la asta?

În privinţa aceea mă aflam cu un pas înaintea ei şi acţionasem deja împreună cu Tatsu.

— Partea asta e rezolvată, i-am zis. În urmă cu doi ani la ei a lucrat o franţuzoaică, Valérie Silbert, care în prezent locuieşte în Paris. Ai cunoscut-o într-un club şi ea ţi-a povestit despre Whispers. Ai venit să vezi cum este. Dacă pare promiţător şi ei te pot ajuta cu viza de lucru, eşti pregătită să faci o încercare.

— Vrei să le spun povestea asta? N-am auzit în viaţa mea ceva mai pueril.

— E destul de bună. Contactul meu din serviciile secrete japoneze a obţinut adresa din Paris, dar a spus că n-a făcut rost de un număr de telefon fără alte investigaţii. Şi dacă el n-a putut, atunci nimeni nu poate.

— Şi dacă ei au deja numărul? Este posibil să fi păstrat legătura.

— Poate. Totuşi, nimeni nu va încerca s-o contacteze pe nepregătite. Şi chiar dacă ar face-o, cine te poate contrazice că aţi stat de vorbă într-o seară, într-un club? Mă îndoiesc că ea şi-ar mai aminti. Uite cum stă treaba, chiar dacă cineva ar vrea s-o contacteze, operaţiunea se va fi şi terminat deja. Peste aproximativ treizeci şi şase de ore, gata!

— Probabil că-mi vor cere vreun act de identitate. Un paşaport.

La naiba, la asta nu mă gândisem. Se petrecuseră prea multe.

— Nu călătoreşti sub numele adevărat, nu?

— Nu.

— Paşaport francez? Chitanţe, flecuşteţe franţuzeşti prin buzunare?

— Da.

Am vrut s-o întreb: *Atunci, de ce ai mai deschis subiectul*?

— Aşadar, îi putem da drumul, am spus.

— Însă nu te-ai gândit la asta. Mă face să mă-ntreb: ce altceva ţi-a mai scăpat?

M-am răsucit s-o privesc şi am zis:

— Vrei să-mi spui ce te sâcâie, de fapt?

Altă pauză. Apoi Delilah a răspuns:

— Toată situaţia asta.

Da, şi pe mine, am vrut să-i replic, dar am întrebat:

— Ai unde să stai? La hotel?

— Nu încă. Şi aşa abia am avut timp s-ajung la aeroport.

Deşi era ţâfnoasă, aş fi vrut să stea cu mine, totuşi, din punct de vedere operaţional, ar fi fost mai sigur pentru ea să locuiască altundeva. Pe de altă parte, nu voiam să creadă că n-aş fi dorit-o. Pe de altă parte...

Iisuse! Nu mai puteam rezista mult aşa.

— Stau în Hilton, în Shinjuku, am precizat. Nu-i ca La Florida, însă e OK. Dacă vrei, eşti binevenită să stai cu mine.

A urmat o pauză. După aceea Delilah a zis:

— Cred c-ar fi mai bine să stau în altă parte.

Aş fi putut s-o întreb: *De ce este „mai bine"*? *Ceva personal sau operaţional*? Mi s-a părut totuşi mai înţelept să nu insist.

— Zi-mi despre acoperirea ta, am rostit, şi o să fac o rezervare într-un loc potrivit.

Ea a tăcut puţin, imaginându-şi. Apoi a spus:

— Locuiesc în Paris. Soţul meu fustangiu a murit recent, lăsând în urmă numai datorii. Am nevoie de un mod de a câştiga bani şi vreau să fiu cât mai departe de tot ce a fost legat de viaţa mea de până acum, să fac ceva incitant, să trăiesc o aventură. Când am auzit despre Whispers, mi s-a părut exact ce-mi trebuia.

Nu trebuia s-o întreb despre detalii. O văzusem deja în acţiune şi ştiam că în foarte scurt timp toate minciunile aveau să fie bine gândite şi interconectate în mod complex.

— Atunci, probabil în Le Meridien Pacific din Shinagawa. Pare logic să alegi un lanţ francez, iar în Tokio nu sunt decât două hoteluri Le Meridien. Celălalt este în Odaiba, cam departe de centrul acţiunii. Cel din Shinagawa nu-i rău. În plus, este aproape de hotelul lui Dox.

— Perfect.

Am scos telefonul şi am sunat la Informaţii, de unde mi s-a făcut legătura cu hotelul. Am întrebat dacă aveau camere libere pentru noaptea aceea şi

următoarele cinci nopţi. Mi s-a răspuns afirmativ. Am menţionat că voi reveni şi am închis.

— Au camere, i-am spus lui Delilah. Spune-le că ţi-ai făcut rezervare şi vor crede că au pierdut-o. N-o să însemne mare bătaie de cap, atât timp cât au camere libere. Pe de altă parte, ar părea ciudat dacă ai apărea fără rezervare sau dacă ai face rezervare cu numai o jumătate de oră înainte de sosire.

— Ştiu.

Am privit-o.

— Încă ceva. Vezi dacă poţi închiria un telefon mobil prin intermediul hotelului. Cel pe care-l foloseşti în Franţa nu va funcţiona aici. Ţi-aş face rost eu de unul, dar...

— Ştiu. Avem nevoie de ceva verificabil.

La naiba, era ţâfnoasă. Ei bine, preferam s-o irit, atrăgându-i atenţia asupra lucrurilor evidente, decât să risc să trec cu vederea ceva important.

— Ce nume vei folosi la hotel? am întrebat-o.

— Laure Kupfer.

— Kupfer cu „K”?

— Da.

I-am spus numărul meu de telefon. L-a scris. I-am zis unde stătea Dox, la distanţă scurtă de mers pe jos de Le Meridien şi că plănuisem să ne întâlnim toţi în camera lui la ora 19, dacă nu intervenea nimic de nicio parte.

Am parcurs restul drumului în tăcere. Când am lăsat-o la hotel, a spus că voia să doarmă câteva ore. Părea o idee bună. În Paris la ora aceea era 4 dimineaţa şi dacă lucrurile mergeau bine la audiţia ei din acea seară, era posibil să se culce târziu.

— Ai bani? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

Am vârât mâna într-un buzunar şi am scos nişte bancnote. I-am numărat zece de câte zece mii de yeni fiecare şi i le-am întins.

— Asta înseamnă vreo opt sute de dolari, i-am zis. Nu sunt sigur cât înseamnă în euro, cred că şapte sute sau şapte sute cincizeci.

— O să caut un bancomat, a replicat Delilah fără să schiţeze vreun gest de a lua banii.

— E pierdere de timp. Dacă ţii morţiş, poţi să mi-i restitui ulterior.

După câteva secunde, a luat banii.

— O să-ţi telefonez mai târziu, a spus şi a plecat.

Capitolul 30

Trebuia să-mi limpezesc gândurile, aşa că am mers cu duba în Jingumae, am oprit şi am plecat mai departe pe jos până la un bar de acolo care-mi plăcea, numit Volontaire. Cafenea în timpul zilei şi bar odată cu lăsarea serii, Volontaire a fost inaugurat în 1977, cam pe când am revenit în Tokio după ultimele neplăceri din perioada mea de mercenar, şi l-am frecventat cât am locuit în oraş. Ascuns la primul etaj al unui colţ dărăpănat al unei clădiri de lângă Meiji-dori, Volontaire este un local tipic de cartier, cu vreo zece taburete capitonate cu velur decolorat, care se înşiruie pe lângă tejgheaua în forma literei „L"; spaţiul dinapoia barului este rezervat mai degrabă câtorva mii de discuri vinii cu muzică de jazz decât sticlelor de băutură, iar grupul sanitar este atât de mic, încât uşa se pliază de la mijloc pe verticală, pentru a evita să se izbească de WC. Şi de chiuvetă.

Am urcat scara spiralată fixată de faţada clădirii şi am intrat prin uşiţa exterioară. Locul nu se schimbase defel. Matroana, mama-san, se afla înapoia barului şi prepara ceva la espressor. Am recunoscut-o şi, în conformitate cu caracterul general atemporal al locului, nu părea să fi îmbătrânit: era o femeie inteligentă, arătoasă, trecută, probabil, de cincizeci de ani, deşi cine ar fi putut spune cu adevărat? Fără să ridice ochii, a rostit:

— *Irasshaimase*. „Bun venit".

Când m-a zărit după câteva secunde, a zâmbit şi a adăugat:

— *Hisashiburi desu* ne. „A trecut mult timp".

Asta-i problema cu barurile, realmente, excelente. Îşi reamintesc clienţii.

— *So da na*, am confirmat, dar fără a invita la conversaţie, şi am intrat.

Uşa s-a închis înapoia mea şi zgomotele traficului de afară s-au estompat.

Localul era pe jumătate plin – era ora prânzului, încă nu sosise timpul pentru cafea – şi m-am aşezat pe un taburet de pe latura mai scurtă a barului. Se auzea melodia *Light Foot* a saxofonistului alto de jazz, Lou Donaldson, iar albumul cu acelaşi nume era expus pe unul dintre rafturi având coperta în afară, ca să fie văzut de toţi. Clienţii barului Volontaire vin şi pentru muzică, şi pentru atmosferă şi le place să ştie ce ascultă.

Am comandat cafeaua specialitatea casei şi un sandviş cu friptură de vacă, după care am lăsat mirosul cafelei proaspăt râşnite, notele sigure ale saxofonului lui Donaldson şi sentimentul acela minunat de a fi singur într-un loc plin de istorie şi solemnitate să-mi deschidă mintea şi să mă ajute să încep să gândesc.

Speram că făceam ceea ce trebuia. Nu doar prin ajutorul pe care i-l cerusem lui Delilah, ci şi în toată acţiunea în sine. Începusem totul sperând

să-i văd pe Midori şi pe Koichiro şi mă trezisem în toiul unui război, străduindu-mă, pur şi simplu, să revin la statu-quo-ul antebelic. Fiecare mişcare pe care o întreprindeam părea să conţină în egală măsură promisiunea unei rezolvări totale şi ameninţarea finalului cel mai rău cu putinţă.

Iar eu mă ascunsesem de finalul acela, refuzasem să-l înfrunt. Chiar şi atunci când Tatsu l-a amintit în spital, spunând cât se temea că era posibil să-mi fi pus fiul în pericol, l-am oprit cu un basm despre cum vom rezolva noi totul.

Dar poate că n-aveam s-o facem. Într-un război există întotdeauna şi surprize neplăcute. Poţi gestiona influenţa norocului şi a şansei, dar niciodată să le elimini ca factori. Iar dacă norocul mă părăsea în acel moment sau dacă făceam ceva neglijent, aşa cum a fost în Manila relativ recent...

Spune-o, *la naiba*! *Înfrunt-o*!

Midori şi fiul meu ar fi fost omorâţi înainte ca măcar să încerc să-i opresc pe ucigaşi. Şi ar fi fost exclusiv vina mea.

Un fior rece m-a străbătut când am conştientizat realitatea.

Pentru prima dată mă înfruntam cu o primejdie adevărată, într-o măsură atât de mare, încât, brusc, toate primejdiile pe care le înfruntasem anterior păreau, prin comparaţie, nişte jocuri de copii. Până atunci singurele fise pe care le-am riscat pe masa de joc au fost ale mele. De data aceasta însă, dacă pierdeam o rundă, viaţa fiului meu avea să fie victima colaterală executată silit.

Înţelegeam că făceam o greşeală gândindu-mă la asta. Dacă te concentrezi asupra riscurilor, ele ţi se vor înmulţi în minte şi în cele din urmă te vor paraliza. De fapt, trebuie să te concentrezi asupra sarcinii, asupra acţiunilor care trebuie întreprinse.

Atunci, de ce mă autochinuiam în felul acela? Era neproductiv, era...

Ştii bine de ce.

Am suspinat. Exista o alternativă. Şi trebuia s-o privesc deschis, ori s-o aleg, ori să renunţ la ea în mod deliberat şi conştient. În caz contrar, n-aveam niciodată să fiu în stare să-mi limpezesc mintea şi să acţionez decisiv.

Sâmbătă seara, puteam să mă îndrept direct spre Yamaoto şi să-mi zbor creierii sub ochii lui. Aşa am fi fost chit. Orice motivaţie pe care el sau chinezul ar fi avut-o ca să le facă rău lui Midori sau Koichiro ar fi luat sfârşit odată cu capacitatea lor de a-mi mai face rău în felul acela. Ar fi fost acţiunea cea mai apropiată de o garantare a securităţii lor.

Nu voiam să fac aşa ceva. Aş fi recurs la acţiunea aceea doar dacă era absolut necesară, dacă aş fi ştiut că era singura cale. Dar cum să recurg la ea,

când mai exista o şansă de a reuşi prin ceva mai puţin periculos?

Tatăl meu a murit aproape imediat după ce am împlinit opt ani. Am crescut fără el, iar pierderea şi absenţa lui de după aceea din viaţa mea au fost primele cicatrice, şi poate cele mai importante, care mi-au modelat viitorul. Cum ar fi fost ca propriul meu fiu să crească fără mine? Oare lipsa unui tată l-ar fi împins în aceeaşi direcţie în care mă împinsese pe mine? Sau n-ar fi contat deloc, ţinând seama de faptul că nici nu fusesem acolo?

Era lipsit de importanţă. Dorinţa mea de a face parte din viaţa lui şi de a-l avea aproape m-a îndemnat, de fapt, să risc s-o văd pe Midori. Sentimentele mele în privinţa respectivă erau în acel moment mai puternice ca oricând.

În plus, puteam păstra oricând sinuciderea ca rezervă. Dacă în orice clipă ajungeam la concluzia că reprezenta unicul mijloc de a împiedica să i se facă rău lui Koichiro, eram dispus să recurg la ea fără ezitare. Dar nu în acel moment. Nu atât timp cât mai exista şansa unei modalităţi mai bune.

Aveam să discut cu Dox, bineînţeles, să mă asigur că ştia cum să le ducă lui Midori şi Koichiro partea mea din ceea ce am obţinut în Wajima. Pentru orice eventualitate.

Mi-am dat seama că, poate, mă justificam. Nu-mi păsa. Nu intenţionam să-i ofer lui Yamaoto viaţa mea până nu aveam să fac tot posibilul pentru a pune capăt vieţii lui.

Am simţit ceva închizându-se în mintea mea, vechii pereţi de etanşare a emoţiilor care izolau totul înapoia lor, îngăduindu-mi să fac ce trebuia făcut. O parte din mine era îngrozită că păstrasem capacitatea aceea chiar şi în circumstanţele curente. Dintr-o experienţă îndelungată ştiam, de asemenea, că era singurul mod prin care putea fi realizat jobul.

Am coborât ochii şi am văzut că nu-mi atinsesem nici sandvişul, nici cafeaua. Ajunge! Am mâncat sandvişul, am băut cafeaua şi am început să mă gândesc la instrumentele de care urma să am nevoie a doua zi pe seară.

Capitolul 31

În seara aceea m-am dus la Dox în hotelul Shinagawa Prince. Pe drum m-am oprit în deconcertantul Dean & Deluca şi am cumpărat sandvişuri şi garnituri pentru trei persoane.

Când am ciocănit, a deschis uşa şi a privit în urma mea.

— Unde ţi-e cucoana?

— Din câte ştiu, o să vină în curând. Nu-i mai spune aşa.

Am intrat şi el a închis uşa după mine.

— V-aţi certat? m-a întrebat.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă.

— Iar ai bosumflat-o.

— Aşa cred.

— Dacă o să mai continui aşa, ea o să-mi cadă-n braţe. Şi când o să se-ntâmple asta, n-o să poţi da vina pe mine.

Mi-am frecat coapsa care mă durea.

— Poţi s-o păstrezi.

— Îmi pare rău, omule, se pare că v-aţi certat serios.

Am început să scot mâncarea din pungi şi s-o aşez pe masă.

— Mmm, miroase bine, a comentat Dox. Cred însă că trebuie s-o aşteptăm şi pe cucoana ta.

L-am fulgerat din priviri şi mi-a răspuns cu rânjetul implacabil.

Pe când o aşteptam pe Delilah, am scos planurile clubului şi am trasat un caroiaj peste ele. Am etichetat pătratele de sus în jos, de la A la K. De la stânga la dreapta, le-am numerotat de la 1 la 24. După ce am terminat, dispuneam de o modalitate convenabilă şi sigură de a discuta despre toate locurile din club.

După câteva minute s-a auzit o ciocănitură. Dox a privit prin vizor, apoi a deschis uşa. Era Delilah.

— Salut, salut, a zis el. O adevărată încântare pentru ochii obosiţi.

Avea dreptate. Ea purta o rochie neagră de seară croită dintr-un fel de dantelă brodată, peste care pusese o capă din mătase. Avea pantofi cu toc, totuşi, nu tocuri cui, care ar fi fost exageraţi, şi o poşetuţă de seară din mătase neagră cu mărgele. Părul îi era strâns la spate; îşi aplicase foarte puţin rimel gri-fumuriu şi doar o urmă de luciu pe buze.

— Bună, Dox, a zis ea şi a surâs.

A intrat şi a închis uşa. După aceea s-a întors şi l-a sărutat pe ambii obraji, în stil european. Rochia avea la spate un decolteu foarte adânc. Pielea şi musculatura pe care le dezvăluia stârneau fiori erotici, iar ţesătura de mai jos de decolteu i se mula pe fese. Impresia generală era de sofisticare, încredere în sine şi sexualitate.

Dox se îmbujorase în urma sărutărilor şi-mi venea să izbucnesc în râs. Delilah avusese efectul ăsta asupra lui de prima dată când se întâlniseră pe insula Phuket şi-l păstrase de atunci.

— Scumpo, a zis el, dacă nu te angajează imediat în seara asta, sunt fie nebuni, fie orbi sau ambele.

Zâmbetul ei s-a lărgit. L-a studiat cu atenţie ostentativă şi a comentat:

— Ţi-ai ras barba. Arăţi grozav.

— Păi, cineva mi-a spus odată că am osatură frumoasă şi asta a-nsemnat

sfârşitul ei.

Delilah a râs, pe urmă s-a întors spre mine şi a înclinat scurt din cap. I-am răspuns în acelaşi fel.

O clipă, în cameră s-a lăsat o linişte deplină. Dox s-a uitat de la Delilah la mine.

— Nu vreau să fiu indiscret, a zis el, dar detectez o undă de animozitate în aer. Neînţelegerea asta dintre voi o să ne afecteze cooperarea?

Delilah şi cu mine ne-am privit şi am răspuns la unison:

— Nu.

Dox a aprobat.

— Perfect, deja mă simt mult mai bine.

S-a lăsat din nou tăcerea. Pentru a depăşi momentul stânjenitor, m-am adresat lui Delilah:

— Arăţi foarte bine. Ţi-ai adus hainele cu tine?

Ea a clătinat din cap.

— În Tokio sunt atât de mulţi designeri francezi, încât părea că făceam shopping în Paris.

Le-am întins sandvişurile şi am început să mâncăm, aşezaţi pe paturile duble. Dox a făcut o treabă foarte bună din întreţinerea conversaţiei, întrebând-o pe Delilah ce părere avea despre Tokio şi altele de acelaşi fel.

— Îmi place, a zis ea. Am dormit câteva ore, apoi mi-am petrecut după-amiaza şi seara la shopping şi mergând cu metrourile şi trenurile. Nu ştiu de ce, însă nu mă aşteptasem să văd atâţia occidentali.

— Asta depinde şi de cartierul din oraş, am spus. Acolo unde îţi vei desfăşura operaţiunea, nu vei părea defel nelalocul tău. Pe de altă parte, ai sări imediat în ochi în unele zone la est de Tokio şi la periferii.

A încuviinţat.

— Am trecut şi pe lângă club. Minami Aoyama este cartierul buticurilor şi restaurantelor scumpe?

— Cam aşa ceva, am răspuns. De lux şi la modă. Locul perfect pentru Whispers.

— Şi imediat lângă Roppongi, a adăugat Dox, care-i zona mea favorită din oraş.

Roppongi este unul dintre districtele destinate divertismentului, zona principală pentru străinii care caută japoneze şi pentru japonezele care vor să fie căutate.

Delilah l-a privit.

— Am auzit câte ceva despre Roppongi. M-am plimbat niţel pe acolo, dar nu mi s-a părut mare lucru.

Lunetistul a rânjit.

— Lucrurile se schimbă noaptea.

Ea a surâs.

— Bănuiesc că aşa-i, a replicat în cea mai bună imitaţie a unui accent tărăgănat din sudul Statelor Unite.

Asta l-a cucerit definitiv pe Dox. Nu i-am împărtăşit reacţia.

— Bun, am rostit. Iată care-i planul. Delilah, în seara asta te duci la club. Trebuie să intri şi să vezi cât mai mult din interior. Ideal este să găseşti o cale de a fi invitată mâine-seară, când Yamaoto va fi acolo cu Big Liu. În cazul cel mai rău, poţi să confirmi anumite detalii esenţiale intrând, pur şi simplu, acolo în seara asta.

— De ce eşti atât de sigur că voi putea intra? a întrebat ea. Din descrierea ta, par nişte tipi destul de prudenţi.

— Singura cale de a afla este să încerci, am răspuns. În acelaşi timp însă simt că va fi mai uşor decât crezi. Ei nu vehiculează sume mari, aşa că nu sunt preocupaţi că vor fi jefuiţi. Şi chiar dacă ar fi sume mari, este un local *yakuza* – cine s-ar încumeta să-l jefuiască? Iar dacă sunt cu ochii în patru după alte posibile necazuri pe care să încerce să le stopeze, nu arăţi ca unul dintre ele.

— Ce facem cu limba? Nu cred că ştiu mai mult de trei cuvinte în japoneză.

— Engleza va fi de ajuns. Aproape toţi membrii clubului o vor vorbi, mai mult sau mai puţin. Şi chiar dacă o vorbesc foarte prost, se vor simţi cosmopoliţi s-o întrebuinţeze cu tine.

Dox interveni:

— Eu am... ăăă... auzit că în Japonia există multe animatoare străine care nu vorbesc japoneza. Sigur că da, n-am cum să ştiu cu siguranţă. Pe John ar trebui să-l întrebăm mai multe în privinţa asta.

I-am aruncat o privire nimicitoare, după care m-am adresat lui Delilah:

— De fapt... de fapt, ar trebui să vorbeşti franceza. Îţi va conferi un aer mai exotic şi toţi cei de acolo care vorbesc engleza se vor simţi mai destinşi să discute faţă de tine dacă au convingerea că nu-i înţelegi. Da – indiferent cu cine te-ai întâlni, încearcă mai întâi franceza şi dacă ei n-o înţeleg, treci la o engleză de bază, chinuită, greşită, cu accent evident. Dacă vei juca bine rolul ăsta, este posibil să se simtă chiar protectori, să dorească să aibă grijă de tine.

— Bine, a încuviinţat ea.

— Presupunând că vei pătrunde în club, şi cred asta, ne interesează cel mai mult intrările şi ieşirile, dacă uşile se deschid spre interior sau spre exterior, dacă există sisteme de iluminat în caz de avarie...

— Ştiu cum să analizez o încăpere.

Indiferent de tensiunile personale existente, nu aveam să le îngădui să acţionăm ca nişte amatori.

— Sunt conştient de asta, am răspuns, dar te deranjează dacă le repet oricum? Mă va ajuta să fiu sigur că n-am scăpat nimic altceva.

A sesizat referirea la conversaţia pe care am purtat-o pe drumul de la aeroport şi a înţeles că eram diplomat până la limita sarcasmului. În acelaşi timp însă ştia că aveam dreptate. A încuviinţat şi n-a mai zis nimic.

Am desfăcut planurile clubului şi le-am întins pe pat.

— Ăsta-i clubul, i-am spus. Familiarizează-te cu interiorul. Avem nevoie de confirmarea că planurile sunt actuale şi corecte din toate punctele de vedere, şi să cunoaştem toate aspectele relevante ale terenului local care nu apar aici, în două dimensiuni.

Delilah a încuviinţat lent din cap, anunţându-mă: *Ştii bine că nu sunt proastă*.

— Nu-ţi vorbesc de sus, am continuat străduindu-mă să-mi controlez frustrarea. Ştiu bine că ştii toate astea. Este totuşi mai bine să le rostesc cu glas tare şi să nu plec de la premise bătute în cuie. Şi ştii asta la fel de bine.

— Aşa-mi face şi mie tot timpul, a intervenit Dox. E un tip inhibat şi am ajuns să înţeleg că micro-managementul este unul dintre foarte puţinele lui moduri de a-şi exprima afecţiunea. După ce-ţi vei da seama de asta, va ajunge chiar să-ţi placă. Cel puţin cu mine aşa s-a întâmplat.

Delilah a închis ochii şi a izbucnit în râs. Am bănuit că ar fi trebuit să-i fiu recunoscător lui Dox pentru că destindea tensiunea din cameră, totuşi, mă irita să-i văd înţelegându-se ca nişte vechi prieteni în timp ce eu aproape că nu puteam găsi nimic ce să-i spun ei fără să cauzez un răspuns furios.

— Începem cu intrarea, am adăugat. Cum se intră? Uşile se deschid normal sau trebuie cineva să le deschidă automat dinăuntru? Există camere de luat vederi? Agenţi de pază? Când am făcut o recunoaştere, n-am văzut decât doi valeţi de parcare.

Am arătat iarăşi planurile şi am continuat:

— Am intrat. Imediat după uşă se află un spaţiu în care bănuiesc că aşteaptă una sau mai multe recepţionere, care să ia hainele clienţilor şi să-i conducă în clubul propriu-zis. Este, de asemenea, posibil să existe agenţi de pază. Poate nişte uşi suplimentare. Iar aici se vede o incintă mică, vizavi de uşa de intrare. Poate să fie un birou. Ar fi bine să ştim ce şi cine se află acolo.

— Am înţeles.

— Acum spaţiul acesta mare, am adăugat eu. Probabil că-i sala principală. Bănuiesc că trebuie să existe mese, separeuri... Sunt aglomerate între ele? Există spaţii suficiente? Există câmp deschis pentru a trage cu arma? Dacă sunt obstacole, vreau să ştiu poziţiile lor.

— Bine.

— În imediata vecinătate a sălii principale sunt nişte încăperi, am indicat eu pe plan. Presupun că sunt pentru întâlnirile private, aşa cum este cea găzduită mâine-seară de Yamaoto. Una dintre ele este mai mare, dar nu ştim câţi participanţi vor fi, aşa că nu ştiu pe care dintre ele este mai probabil s-o utilizeze... dacă va utiliza vreuna. Iar spaţiul acesta de aici este, probabil, bucătăria.

Delilah a examinat planul.

— Bucătăria n-are uşă spre exterior?

— Aşa pare, conform planului.

— Atunci, pe unde evacuează gunoiul?

— Nu ştiu. Poate că-l scot prin faţă, după închidere. Voi verifica totuşi exteriorul şi împrejurimile, ca să fiu sigur.

Ea a aprobat din cap.

Am indicat altă zonă de pe plan.

— Există două uşi pentru ieşiri de urgenţă – aici, din sala principală, şi aici, în subsol. Scara exterioară de la subsol duce spre aceeaşi latură a clădirii pe care se află intrarea principală, aşa că Dox le poate acoperi pe ambele simultan. Ieşirea de urgenţă din sala principală duce însă pe latura opusă a clădirii. De aceea va trebui să găsim o modalitate de a bloca uşa aceea, ca să ne asigurăm că oricine trece de mine va traversa câmpul de foc al lui Dox la ieşire. Va fi util orice ne poţi spune despre uşile de ieşire.

— Bine.

— Mai departe... scara asta coboară la subsol, unde se află grupurile sanitare, o cameră tehnică şi ieşirea de urgenţă amintită. Foloseşte pretextul ducerii la toaletă ca să intri în camera tehnică. Sursa mea mi-a spus că reglementările de securitate pentru clădire necesită un generator auxiliar de curent electric în cazuri de urgenţă. Vreau să ştiu unde este şi dacă îl poţi dezactiva mâine-seară. Totodată, fii atentă după orice unităţi autonome, cu baterii, mai ales pe casa scări şi deasupra uşilor. Dacă reglementările de securitate cer deja existenţa unui generator auxiliar, mă îndoiesc că ar mai instala nişte unităţi autonome, dar trebuie să ştim cu certitudine.

— Bine.

— Ultimul detaliu care ne interesează sunt videocamerele de securitate. Probabil că nu sunt vizibile, cu excepţia, din nou, posibil, a uneia deasupra intrării din faţă. Clubul este considerat de maximă discreţie, iar nişte videocamere evidente ar strica toată ambianţa. Este totuşi posibil să aibă unele mai puţin evidente. Uite ceva care să te ajute să le detectezi, dacă există, într-adevăr.

Am scos micuţul detector de microfoane pe care mi l-a conceput Harry

înainte de a muri şi i l-am dat lui Delilah.

— Poftim! Detectează frecvenţele oscilatoarelor orizontale care sunt emise de videocamere. Pentru ele a fost setat. Nu-i tocmai o nuieluşă de radiestezie, însă îţi poate oferi un indiciu.

Delilah l-a cântărit în mână şi l-a examinat aprobator.

— Frumuşel.

— Pe cât posibil, l-aş vrea înapoi. Este unicat şi are valoare sentimentală pentru mine.

Dox a început să rânjească larg.

— Pentru tine? Sentimentală?

L-am privit şi m-am gândit la Harry.

— Ai vreo problemă cu asta?

Rânjetul s-a retras.

— Niciuna.

M-am uitat la Delilah, apoi la Dox.

— Întrebări? Comentarii?

— Aşadar, a zis Delilah, planul A este ca Dox să-l împuşte pe Yamaoto când iese din maşină ca să intre în club. Ce urmează apoi este planul B.

— Exact. Dar nu ne putem baza prea mult pe planul A. Ai văzut strada pe care se află clubul. Nu există multe locuri unde să se poziţioneze Dox pentru a trage. Pe stradă nu există nicio parcare, pentru a-l instala într-o dubă. Lângă Aoyama-dori există un şantier care ar putea fi util, însă unghiul de acolo îi oferă cel mult o secundă pentru a trage. Yamaoto se deplasează într-un Mercedes blindat şi va avea, probabil, destui bodyguarzi. Cu excepţia cazului în care ar întârzia câteva secunde în faţa intrării, ne va fi imposibil să ajungem la el în exteriorul clubului.

— Mda, a spus Dox. Planul B este noul plan A.

— Cam aşa, a încuviinţat femeia.

— Ai reuşit să-ţi faci rost de un telefon? am întrebat-o.

A scotocit în poşetă şi a scos un model pliabil galben ţipător.

— Perfect, am încuviinţat. Ai reuşit să dai de capăt...

— I-am schimbat interfaţa în engleză, m-a întrerupt ea. N-am probleme.

Am aprobat din cap.

— Eşti înarmată?

Delilah a surâs.

— Ce crezi?

Am examinat-o cu atenţie. Nu purta chiar aşa multe haine, dar, dacă avea o armă, n-am văzut-o.

— Nu-mi dau seama, am mărturisit.

Surâsul i s-a lărgit. A coborât mâna dreaptă, a îndoit degetul mare sub

tivul rochiei şi l-a mişcat în sus în lungul interiorului coapsei. Peste o clipă mâna i-a reapărut, cu degetele strânse în pumn. Printre încheieturile degetelor arătător şi mijlociu ieşea o lamă lungă de cinci centimetri cu aspectul letal al unei gheare.

— Să fiu al dracului, a murmurat Dox. Ce-i frumuseţea aia?

— FS Hideaway, a răspuns Delilah.

A deschis pumnul, a scos inelul lamei de pe degete şi i-a întins cuţitul lui Dox, cu mânerul înainte.

— Da, a comentat lunetistul. Citisem despre ele, dar până acum nu mi-am luat vreunul.

A încercat să-l pună, însă inelul era prea mic pentru degetele lui.

— Îţi place?

— Îl iubesc, a răspuns ea. De fapt, ăsta-i o copie făcută de oamenii noştri de la Tehnic. Este aliaj, nu oţel. Nu-i chiar atât de dur pe cât ţi-ai dori, dar e ascuţit ca briciul şi – aspectul cel mai important – e invizibil pentru detectoarele de metale. L-am adus cu mine de la Paris în avion.

Cuţitul nu avea mâner, ci îl ţineai prin intermediul unui inel în care introduceai degetele arătător şi mijlociu, pe urmă îl sprijineai cu degetul mare. Ansamblul era micuţ, însă când îl arătase păruse de-a dreptul un Velociraptor.

— Da' ce-ai acolo? a întrebat Dox, privindu-i interiorul coapsei.

Delilah a înălţat o sprânceană.

El s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Mă referem la...

Ea a zâmbit.

— O teacă model Kydex.

— Bun, acum ştiu ce să cer de Crăciun, a comentat Dox şi i-a restituit cuţitul.

Delilah l-a strecurat sub rochie, punându-l în ascunzătoarea sa.

Am scos echipamentul de comunicaţii dintr-o geantă şi i-am întins un transmiţător şi o cască pentru ureche.

— Este acelaşi tip de echipament pe care l-am folosit în Hong Kong. Ar fi trebuit să facem o testare în seara asta, însă după cum ţi-ai strâns părul...

— O să ţin casca în poşetă, a zis ea fixând transmiţătorul sub linia decolteului rochiei. Când rămân singură o clipă, o s-o activez ca să ne asigurăm că totul funcţionează.

Am încuviinţat.

— Am putea fixa echipamentul pe tine, pentru ca Dox şi cu mine să auzim ce se întâmplă în jurul tău, nu numai ce spui spre microfon.

Ea a clătinat din cap.

— În niciun caz cu rochia asta. Mi-ar fi imposibil să camuflez umflătura bateriei. Şi nu ştiu cum e-n clubul ăsta. Poate că unii pun mâinile.

Am încuviinţat iarăşi.

— Da, ai dreptate. De fapt, cât timp te auzim pe tine, ar trebui să fie în regulă.

Delilah şi-a privit ceasul, după care s-a uitat la Dox şi la mine. A surâs şi mi-am dat seama că o parte din ea era încântată de adrenalina declanşată de operaţiune.

— Bine, băieţi, a zis ea. E momentul să dau viaţă personajului.

Capitolul 32

Delilah merse pe jos şi efectuă un traseu de detectare a filajului, pentru a se asigura că nu era urmărită, apoi luă un taxi spre Minami Aoyama. Se îndoia că şoferul auzise vreodată de Whispers, dar el înţelese destul de bine cuvintele Aoyama-dori şi Kotto-dori, iar de la intersecţia aceea era o distanţă mică de mers pe jos. Fu mulţumită că a avut grijă să facă o recunoaştere a zonei, anterior în timpul zilei. Era bine să aibă câteva repere familiare. Cu certitudine, oraşul acela şi circumstanţele actuale te dezorientau.

Nu voia ca relaţiile să fie atât de încordate cu John, însă, la naiba, se simţea foarte frustrată din cauza lui. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. El a fugit în goana mare să-şi vadă fiul, după care a dat-o în bară, aşa cum s-a temute ea în Barcelona. Iar în acel moment Delilah era înghiţită în vârtejul consecinţelor.

În mod uzual, femeia simţea că avea multă limpezime în viaţă, ţinând seama mai ales de lumea ambiguă şi schimbătoare în care trăia, dar de data aceasta sentimentele îi erau date peste cap. Era supărată pe John, deoarece a creat o situaţie care a împins-o la ceva atât de oribil cum a fost vizita făcută lui Midori în New York. Şi Delilah se simţea simultan oripilată de ceea ce a făcut, cuprinsă de remuşcări şi temătoare că John va afla. Ar fi vrut să îndrepte lucrurile şi era furioasă pe sine fiindcă s-a pus într-o poziţie în care să simtă că trebuia să repare relaţia cu el. Iar la baza tuturor stătea faptul că ea continua să-l dorească şi era furioasă pe el şi pentru asta.

Închise ochii, expiră profund şi-şi impuse să nu se mai gândească la acele lucruri. O putea face mai târziu. Între timp, se îndrepta spre un interviu pentru angajare. Trecu din nou în revistă detaliile rolului pe care-l interpreta, motivul pentru care se afla acolo, slujba pe care o voia,

speranţele şi temerile ei. Până când taxiul o lăsă la colţul dintre Aoyama-dori şi Kotto-dori, intrase pe deplin în pielea personajului şi-l stăpânea perfect.

Porni spre sud pe Kotto-dori, simţind frigul prin capă şi rochia subţire, şi trecu pe lângă o înşiruire bizară de restaurante, buticuri, clădiri de birouri şi blocuri cu apartamente de închiriat. Automobile, camionete şi scutere circulau în ambele sensuri pe stradă, iar motoarele lor zumzăiau şi ambalau, atingând note discordante ce reverberau din zidurile de pe ambele trotuare. Ocazional se auzea câte un claxon, dar niciodată strident. Câţiva biciclişti o ocoliră pe trotuar. Destule bătrâne ieşiseră să-şi plimbe câinii de mărimea unor veverițe, dintre care unii purtau hăinuţe din lână. Asemenea femei şi căţeluşii lor la care ţineau ca la ochii din cap vedeai la tot pasul în Paris. Dar acolo, observă Delilah cu uimire, obiceiul era să strângi mizeria pe care o lăsau ei.

Îi plăcea oraşul. Tokio părea să aibă puţine ordonanţe zonale, ceva ce i-ar fi oripilat pe edilii Parisului, însă planificarea urbană care funcţiona fără cusur în capitala Franţei ar fi sufocat ceea ce simţea ea că se afla înapoia farmecului metropolei japoneze.

Coti la stânga pe una dintre străduţele laterale înguste şi fără nume ce porneau spre est din Kotto-dori. La cincizeci de metri în faţă văzu doi bărbaţi stând pe loc şi simţi că lucrau pentru club. Când fusese mai devreme pe acolo nu era nimeni şi, dacă n-ar fi ştiut la momentul acela ce anume căuta, ar fi trecut pe lângă club fără să-şi fi dat seama. Nu existau indicatoare sau firme, ci doar o alee din ardezie care se desprindea din stradă şi era flancată de cei doi inşi.

Ei o priviră pe când se apropia. Purtau costume negre identice, cu hainele încheiate la toţi nasturii şi amândoi aveau acelaşi tip de sprâncene aranjate metrosexual şi părul foarte îngrijit. Arătau prea efeminaţi ca să fie agenţi de pază şi Delilah bănui că erau valeţii de parcare menţionaţi de John. Era logic – clubul era de lux şi în jur nu se vedea nicio parcare. Cei doi se plecară uşor la sosirea ei şi Delilah le răspunse printr-o încuviinţare scurtă din cap, zărind căştile pe care le purtau amândoi la ureche.

Intră pe alee şi întoarse capul într-o parte şi alta în timp ce mergea, ca şi cum ar fi fost impresionată de arhitectura locului. Era, într-adevăr, impresionant: de ambele părţi ale aleii se întindeau bazine dreptunghiulare cu apă întunecată şi ferigi luxuriante, iluminate discret de dedesubt. Două ziduri verticale din beton se ridicau din sol şi creşteau pe măsură ce aleea se apropia de club, ajungând într-un final la înălţimea de trei metri şi creând un sentiment de intimitate care se amplifica odată cu înaintarea. Se simţea o aromă slabă de beţişoare parfumate şi se auzea apă clipocind pe pietre. Era ca şi cum clubul te îndepărta treptat de oraşul zgomotos şi public din

exterior.

Efectul spori după ce aleea coti la dreapta. Brusc, se făcu liniște totală; nu se auzeau decât zgomotul pașilor femeii și sunetele liniștitoare ale apei care se prelingea în bazine. Delilah sui câteva trepte din beton și păși într-un vestibul larg, luminat discret cu aplice murale. Un pătrat mic din sticlă, tivit cu o bandă metalică, era încastrat în perete, în dreapta a două uși din lemn. *Videocameră*, se gândi Delilah. Simți cum detectorul primit de la John bâzâi în poșetă și fu mulțumită să știe că funcționa. Lângă videocameră se afla un buton. Sub el, un dispozitiv din plastic pe care-l recunoscu ca fiind un cititor de carduri magnetice. Nu exista vreo tastatură, ci doar dispozitivul și femeia bănui că valeții aveau carduri de acces. Asta însemna că ușa era încuiată și controlată din interior, cu excepția valeților și a altor angajați care intrau utilizând carduri.

Privi din nou în jur, precum cineva care nu cunoștea locurile, și nu observă alte echipamente de monitorizare. Trase de ambele uși, apoi le împinse. Într-adevăr, erau încuiate. Perfect.

Se uită la butonul de lângă videocameră, de parcă atunci îl observase pentru prima dată, pe urmă îl apăsă. Peste o secundă auzi *clicul* distinct al unei încuietori electronice, după care ușa din stânga ei se deschise spre exterior și apăru un alt bărbat în costum negru. Spre deosebire de cei doi din stradă, acesta era, evident, un agent de pază. Părul îi era tuns periuță – funcțional, nu într-o frizură la modă – și ceva din privirea lui sugera că dacă cineva ar fi încercat să-i remodeleze metrosexual sprâncenele, ar fi fost spitalizat pentru eforturile sale. Ținu ușa deschisă și înclină din cap în semn de bun venit.

Felul în care o salutase imediat, fără să verifice dacă era singură, îi confirmă lui Delilah că fusese urmărită prin videocameră dinainte să fi apăsat butonul soneriei. Bărbatul deschisese ușa știind deja, sau după ce i se spusese, cine era afară.

Ea încuviință scurt și intră. Din difuzoare invizibile se auzea muzică tehno discretă, iar în aer se simțea un iz vag de fum de trabucuri. Când trecu pe lângă bodyguard, Delilah îi privi atent costumul. Nu zări nicio umflătură demascatoare, totuși, nu-i văzu decât partea stângă, așa că nu putea fi sigură. Avea să încerce ulterior să-l mai examineze o dată.

Aceea era incinta mică pe care a văzut-o pe planul clubului. Designul era minimalist, doar pereți cu lambriuri din lemn întunecat și o recepție-insulă capitonată în piele în centru, cu o banchetă tot acoperită cu piele. În stânga se găseau două uși batante, despre care știa, tot din plan, că duceau în sala principală. În spatele recepției se vedea altă ușă, care ducea spre ceea ce ei bănuiseră a fi un birou. În dreapta, o scară cobora la grupurile sanitare și,

probabil, camera tehnică.

Alţi doi bărbaţi stăteau puţin mai departe în dreapta. Unul din ei avea acelaşi aspect sobru, ceea ce sugera că era agent de pază, şi-i zări şi umflătura de sub sacou, la şold, care nu era deloc un telefon mobil. Celălalt părea la fel de efeminat precum cei de la intrarea pe alee. *Probabil alt valet*, reflectă Delilah. *Când un membru al clubului se pregăteşte de plecare*, *el iese şi unul dintre cei de afară vine aici şi-i ia locul. Ei se schimbă prin rotaţie*, *astfel că niciun client nu trebuie să aştepte*.

La recepţie se aflau două japoneze extraordinar de frumoase. Ambele erau îmbrăcate elegant, în rochii de lame auriu. Machiajul le era fără cusur, iar părul lung şi strălucitor era coafat în cocuri elaborate. Arătau rasate, sofisticate şi foarte, foarte sexy.

Delilah se apropie de ele şi zâmbi, uşor nesigură.

— *Pardonez-moi*, rosti ea într-o franceză aproximativă. *Parlez-vous français*?

Japonezele schimbară priviri, după care reveniră spre Delilah. Nu, nu vorbeau franceza.

— Ăăă... acesta e Whispers, da? întrebă ea într-o engleză cu accent pronunţat.

Recepţionerele încuviinţară. Una din ele răspunse cu accent japonez:

— Da, este clubul Whispers.

Perfect, engleza lor nu părea mult mai bună decât franceza ei.

— Am venit, rosti Delilah, pentru un... job. Să lucrez aici.

Cea care-i răspunsese zise:

— Ăăă... o clipă, vă rog.

Ridică un receptor, rosti câteva cuvinte în japoneză, apoi închise.

— Vă rog, arătă ea spre banchetă. Doar un minut.

Delilah îi mulţumi şi se aşeză. Aruncă altă privire către primul agent de pază, dar acesta tot nu se întorsese cu partea dreaptă spre ea. În tot cazul, partenerul lui era înarmat. Putea presupune în mod corect că ambii aveau pistoale.

Pe când aştepta, auzi un bâzâit slab. Se uită la recepţionere. Ele plecară ochii, probabil către un display, după care încuviinţară spre primul agent de pază, care aprobă scurt şi deschise uşa. Intrară doi bărbaţi japonezi la vreo cincizeci de ani, purtând pardesiuri din caşmir. Femeile ieşiră dinapoia recepţiei şi se înclinară în semn de bun venit. Una din ele le luă pardesiurile şi le duse în camera din spatele recepţiei; cealaltă îi însoţi în sala principală. După câteva secunde ambele reveniră la locurile lor.

Prin urmare, agenţii de pază nu aveau acces vizual la vestibulul de afară. Recepţionerele se ocupau de asta, iar ei acţionau pe baza îndrumărilor lor.

Bun...

După un minut, altă japoneză apăru prin uşa aflată de partea opusă a recepţiei. Aceasta era mai în vârstă – avea, probabil, vreo cincizeci de ani. Era o femeie frumoasă într-un taior Chanel negru, iar costumul elegant, vârsta şi postura sugerau că făcea mai degrabă parte din management decât dintre animatoare.

Delilah se ridică în picioare la apropierea ei.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă femeia în engleză.

— Da, răspunse Delilah subliniindu-şi accentul parizian. Aş vrea să aplic pentru un job.

Femeia încuviinţă şi o examină din cap până în picioare. Delilah îşi putea da seama că era mulţumită de ceea ce vedea.

— Cum ai auzit despre noi? întrebă femeia.

— Auzit...

— Despre Whispers. Despre clubul acesta. Cum ai aflat despre noi?

Delilah făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi străduit să traducă în minte cuvintele, apoi răspunse:

— Am... ăăă, am întâlnit o femeie drăguţă în Paris. Valérie. Ea a... spus de Whispers.

Femeia surâse şi încuviinţă iarăşi.

— Da, Val. Era foarte populară aici. Ce mai face?

— Este foarte bine, cred.

— Locuieşti în Paris? Sau...

— Da, Paris.

— Aşadar, te afli doar în vizită în Tokio.

— *Oui*. Da, vizită.

Femeia aprobă din nou şi păru că reflectează. După aceea rosti:

— Clubul nostru este exclusivist. Membrii lui sunt bărbaţi putred de bogaţi şi cu gusturi diverse. Bărbaţi foarte puternici. Crezi că ai putea întreţine asemenea oaspeţi? Că ai şti cum... să le faci plăcere?

Delilah făcu altă pauză, simulând dificultăţi de înţelegere a englezei, după care zise:

— Îmi plac bărbaţii.

Femeia râse.

— Mă aştept ca şi ei să te placă pe tine. Scuză-mă însă engleza ta nu este foarte bună, aşa-i?

Delilah surâse timid, de parcă femeia tocmai îi descoperise un secret.

— *Non*, dar învăţ repede...

Cealaltă râse iarăşi.

— Va trebui să înveţi, de asemenea, şi ceva japoneză. S-o luăm totuşi pe

rând. Va trebui să vorbeşti cu domnul Kuro, dar el nu este aici în seara asta. Va fi însă prezent mâine. Poţi să revii mâine?

Întrucât era în nota rolului ei, Delilah îşi îngădui o clipă de satisfacţie.

— Să revin mâine? repetă ea.

— Da.

— Bine. La ce oră?

— Aceeaşi oră la care ai venit azi. Nu ştiu când va fi liber domnul Kuro ca să discutaţi şi poate fi necesar să aştepţi un timp.

— Pot să aştept.

— Perfect. Cum te cheamă?

— Mă numesc Laure.

— Mă bucur de cunoştinţă, Laure. Sunt Kyoko.

— *Enchantée*, zise Delilah şi-i strânse mâna. După aceea adăugă: Aş putea să... pot să văd? Clubul?

Kyoko zâmbi şi o privi din nou din cap până în picioare.

— Nu văd nicio problemă în privinţa asta. În tot cazul, vei arăta ca una de-a casei.

O prinse de braţ şi o însoţi prin uşile batante. Delilah observă că ele basculau în ambele direcţii şi că nu aveau nici mânere, nici încuietori.

Sala dinapoia lor era un dreptunghi mare dispus pe trei niveluri. Pe nivelul cel mai de jos, în centru, exista un bar de sine stătător. Cu o treaptă mai sus, de jur-împrejurul barului se aflau patru şiruri lungi de banchete încorporate, acoperite cu piele. Spătarele lor se ridicau până la podeaua nivelului al treilea, pe care se afla Delilah. Doisprezece de bărbaţi în costume şi de două ori mai multe femei superbe cu vestimentaţii la fel de superbe stăteau pe şirurile din jurul barului, iar muzica tehno pe care Delilah o auzise mai devreme se întrepătrundea cu zgomote de conversaţii şi râsete. Câţiva bărbaţi ridicară ochii spre Delilah şi ea înţelese că scopul dispunerii interioare era de a le îngădui membrilor clubului să le aprecieze pe animatoare. Mai observă, totodată, că iluminatul fusese conceput tot în avantajul clienţilor: banchetele erau luminate doar indirect, fiind astfel private, pe când nivelul de acces era luminat de o serie de lămpi elegante, suspendate.

În lungul peretelui aflat vizavi de uşile prin care tocmai intrase se găseau şase separeuri, de asemenea iluminate discret şi lăsând impresia unor alcovuri. Câteva erau ocupate, tot de bărbaţi cu aspect prosper şi femei incredibil de frumoase de diverse etnii. Câteva japoneze, atrăgătoare şi ele, dar cu o îmbrăcăminte mai puţin elegantă decât a animatoarelor, se deplasau prin sală, aducând snackuri, împrospătând băuturile şi asigurându-se că oaspeţii nu duceau lipsă de nimic.

La un capăt al şirului de separeuri se vedea o uşă. Deasupra ei, un semn luminat în verde anunţa că era una dintre cele două ieşiri în caz de urgenţă. Lui Delilah i-ar fi plăcut s-o examineze mai îndeaproape, totuşi, simţea că ar fi părut straniu din partea ei.

— Este foarte frumos, rosti ea.

Kyoko o privi.

— Crezi că ţi-ar plăcea să lucrezi aici?

Delilah încuviinţă.

— *Certainement*. Sunt sigură.

Kyoko zâmbi şi o conduse înapoi în recepţie. Se opriră în faţa uşii de ieşire din club.

— Atunci, ne revedem mâine-seară la aceeaşi oră? întrebă ea.

Delilah aprobă din cap.

— Da. Şi mulţumesc.

Kyoko se înclină în semn de confirmare şi porni spre biroul ei.

Delilah se întoarse către japonezele dinapoia insulei-recepţie.

— Ăăă..., zise ea, baia?

Una dintre ele îi arătă scara ce cobora. Delilah îi mulţumi şi observă că, dinapoia recepţiei, femeile nu vedeau uşile toaletelor şi nici pe cea a camerei tehnice. În timp ce coborî scara, deschise poşeta şi scoase un portchei din piele cu aspect inofensiv. Trase capul uneia dintre chei. În interiorul corpului cheii, ataşat de cap, se afla o pontoarcă. O palmă, dădu drumul portcheiului în poştă şi scoase o pilă de unghii din oţel foarte subţire, care juca întotdeauna rolul unei chei de torsiune.

Când ajunse la baza scării, detectorul lui John bâzâi. Ridică ochii şi văzu pe plafon o videocameră orientată spre uşa pentru ieşire de urgenţă, probabil pentru a-i filma pe intruşii care ar fi încercat să intre prin spate. Se întrebă de ce, oare, clubul nu investise şi în altă videocameră pentru acoperirea interiorului, apoi îşi dădu seama că n-o făcuse din respect pentru intimitatea clienţilor. Era, de altfel, lipsit de importanţă. După întreruperea curentului electric şi stingerea luminilor, videocameră ar fi fost irelevantă.

Nu mai văzuse pe altcineva să se îndrepte spre grupurile sanitare în ultimele minute şi bănuia că în acel moment erau goale. Era totuşi mai bine să verifice. Deschise mai întâi uşa de la toaleta bărbaţilor, gata să murmure stânjenită o scuză dacă s-ar fi înşelat. Era însă pustie, iar cele trei uşi ale cabinelor stăteau toate uşor întredeschise. La fel şi în toaleta femeilor. Perfect.

Se opri în faţa ieşirii pentru urgenţă, în afara razei videocamerei, şi o examină. Se deschidea spre exterior şi avea pe centru, de-a curmezişul, o bară metalică pentru apăsare şi împingere. Ar fi vrut s-o fi încercat, dar era

posibil să fie filmată de videocameră. De asemenea, pe toată lungimea barei exista un abţibild acoperit cu caractere japoneze roşii, care se sfârşeau cu un semn de exclamare. Probabil, un avertisment că deschiderea uşii va declanşa o alarmă. Îşi scoase telefonul mobil şi o fotografie. John putea să citească textul ulterior pentru a se lămuri.

Merse apoi la camera tehnică. Uşa era din oţel, cu ţâţânile pe exterior, probabil cu butuc cu cinci pini în încuietoare. Răsuci mânerul clanţei şi nu fu surprinsă să vadă că era încuiată. Era improbabil ca înăuntru să se afle cineva, totuşi, nu poţi să ştii niciodată, aşa că ciocăni, pregătită să pară foarte naivă în deosebirea unei toalete de o cameră tehnică în eventualitatea greu de imaginat că i-ar fi răspuns cineva. N-o făcu însă nimeni.

Delilah aruncă o privire spre scară, după care introduse pila în încuietoare şi o întoarse doar puţin. După aceea băgă pontoarca şi o trecu înainte şi înapoi peste pini. Peste altă clipă mânerul clanţei se răsuci şi ea intră.

Camera era întunecată, dar Delilah găsi un comutator pe perete şi-l apăsă. Văzu imediat generatorul auxiliar, fixat lângă peretele spre exterior. Se apropie de el şi-l examină. Era un Diesel cu panou digital de comandă. L-ar fi putut dezactiva oricând. Dacă ar fi avut probleme cu comenzile, putea smulge, pur şi simplu, firele din contacte. Nu trebuia să-şi facă griji că după terminarea jobului ar fi rămas urme de sabotaj.

Se uită după aceea în jur, sperând să descopere un tablou cu siguranţe, care le-ar fi asigurat şi alte opţiuni. Nu văzu nimic. Probabil că tabloul se afla în biroul de deasupra. Ca atare, inaccesibil pentru scopurile lor.

Stinse lumina şi ieşi din cameră, asigurându-se că uşa se încuiase în urma ei. După aceea intră într-o cabină din toaleta pentru femei, ascunse pontoarca şi luă casca. O puse în ureche şi rosti în decolteu:

— Eu sunt. Se aude bine?

— Clar şi tare, răspunse prompt Rain.

— Confirmare, adăugă Dox.

— Bine. Acum plec.

Delilah puse casca în poşetă şi trase apa. Ieşi din cabină şi se aranjă în oglindă, reintrând în pielea personajului. Apoi urcă scara.

Recepţionerele ieşiseră dinapoia insulei lor şi-l ajutau pe un japonez şi pe o animatoare să se îmbrace. Se părea că cineva izbutise să se învoiască la un preţ în seara aceea. O recepţioneră apăsă butonul uşii pentru Delilah. Agentul de pază făcu o plecăciune şi-i ţinu uşa deschisă.

Când ajunse în capătul aleii exterioare, un valet de parcare trecu în fugă pe lângă ea în direcţia clubului. Delilah se întoarse şi reveni până la cotul aleii, la timp pentru a-l vedea cum scoate un card magnetic de sub sacou şi-l

trece prin faţa cititorului. Îi dădu apoi drumul şi ea înţelese că-l ţinea agăţat pe un şnur în jurul gâtului. Uşa începu să se deschidă şi Delilah ieşi din raza ei vizuală.

Celălalt valet era în stradă şi ţinea deschisă portiera unui Bentley Continental GTC albastru. Motorul era pornit şi torcea încetişor.

Asta zic şi eu călătorie, chibzui Delilah. Zâmbi către valet şi se îndepărtă.

Capitolul 33

Ne-am reîntâlnit în camera de hotel a lui Dox, la o jumătate de oră după ce Delilah a părăsit clubul. Ea ne-a informat despre toate: poziţiile şi procedurile de intrare şi ieşire, personalul de pază şi protocoalele, generatorul auxiliar. Nu a scăpat nimic din vedere şi-şi amintea cu exactitate toate detaliile. N-am fost surprins.

— Planul nostru este bun, a zis ea după ce Dox şi cu mine am terminat cu întrebările. Putem controla situaţia. Singurul lucru pe care nu l-am confirmat a fost uşa ieşirii de urgenţă din sala principală, de la nivelul unu. Există, dar n-am putut s-o încerc. Pe de altă parte, cea din subsol se deschide spre exterior cu o bară antipanică. În faţa ei este însă o videocameră şi pe bară scria ceva. M-am gândit că deschiderea ei ar putea declanşa o alarmă, aşa că n-am încercat. Uite!

Şi-a scos telefonul, a apăsat de câteva ori, apoi mi l-a întins.

— Ce crezi?

A trebuit să mijesc puţin ochii, totuşi, poza era lizibilă.

— Da, am spus. Este ceea ce ai crezut. Bine lucrat.

Am rămas puţin pe gânduri, după care am continuat:

— În mod aproape sigur şi cealaltă uşă funcţionează la fel. Uşile de urgenţă din clădirile publice respectă prevederea dotării cu mânere antipanică şi ar trebui, aşadar, să le blocăm din exterior cu nimic mai complicat decât o rangă metalică. O să verific asta mâine, când o să fac o recunoaştere în exteriorul clubului.

— Locul e impresionant, a spus Delilah. Foarte luxos şi cu o organizare impecabilă. Iar femeile sunt superbe. Absolut toate.

— Mă gândesc, a intervenit Dox, că poate ar fi bine să fac eu însumi o recunoaştere în clubul ăsta. Ştii cum este – nu strică niciodată să mai afli o părere.

M-am uitat la el.

A dat din umeri şi a spus:

— Nu-i nevoie să te burzuluieşti. Nu văd nimic rău la un om căruia îi place munca pe care o face.

Delilah a vârât mâna în poşetă şi a scos detectorul lui Harry.

— Poftim, mi l-a întins ea. N-aş vrea să uit de el.

— Poate că-ţi va fi necesar mâine-seară...

— Nu, şi-a făcut treaba. Şi încă foarte frumos. A funcţionat în vestibul şi pentru videocamera care monitorizează ieşirea de urgenţă din subsol, iar în rest a fost tăcut. Pot înţelege de ce te-ai ataşat sentimental de el.

L-am luat şi am clătinat din cap.

— Asta-i o poveste pentru altă dată.

A aprobat şi s-a frecat la ochi.

— Ar trebui să merg la culcare.

— Ai dreptate. Putem termina şi mâine planificarea. Du-te să dormi şi telefonează-ne când te trezeşti.

— E bine aşa, a zis ea şi s-a ridicat.

M-am ridicat şi eu.

— Să te conduc la hotel.

Delilah a scuturat din cap.

— Deocamdată ar fi mai bine să stăm departe unii de alţii.

O dată în plus n-am ştiut care era motivaţia ei reală, personală sau profesională, însă nu era nici locul, nici momentul potrivit să discutăm asta.

— Bine, am încuviinţat.

Dox s-a ridicat, de asemenea. A întins mâna şi Delilah i-a strâns-o.

— E grozav că te-au invitat să revii mâine, a zis el, şi, de altfel, nu-i o surpriză. Te-ai descurcat foarte bine în seara asta, pe teren nefamiliar şi fără multe pregătiri – ăsta-i adevărul.

Ea i-a zâmbit.

— Mulţumesc.

— La fel gândeşte şi gloriosul nostru conducător, a adăugat el. Atât doar că, aşa cum am spus şi mai devreme, el nu-i foarte vorbăreţ în privinţa asta.

Zâmbetul lui Delilah a pălit şi a schiţat din cap un gest de felul: *Haide să nu mai discutăm despre asta acum, de acord*? Am fost mai direct, aruncându-i o privire care spunea: *Termină cu tâmpeniile astea*! Dox a continuat însă nestingherit:

— Da, să-l fi văzut prima dată când l-am îmbrăţişat – a fost atât de încordat, că ai fi crezut c-o să leşine dintr-o clipă-n alta. A doua oară, a suportat mai bine. Pe scurt, la a patra sau a cincea oară, să fiu al naibii dacă nu-ncepuse să-i placă. Acum, dacă trec câteva zile şi uit să-i trec un braţ pe după umeri, practic, începe să se bosumfle.

Delilah şi-a acoperit gura cu palma şi a plecat ochii. A rămas aşa o clipă,

nemişcată, după care a început să râdă. M-am uitat la Dox, pe jumătate nevenindu-mi să cred, pe jumătate furios pentru absurdităţile pe care le inventa întruna, însă nici măcar nu m-a băgat în seamă, pentru că hohotea şi el.

Nu puteam face nimic decât să stau locului şi să-i privesc, în timp ce râsetele lor s-au accentuat. Dox se ştergea la ochi şi repeta „Scuze, scuze", iar Delilah se scutura din tot corpul de râs, cu braţele încrucişate peste piept şi capul plecat.

Au încetat amândoi după un timp neplăcut de lung. Delilah a inspirat şi a expirat adânc de câteva ori, apoi mi s-a adresat:

— Îţi telefonez mâine?

Am încuviinţat.

— Da. Sigur.

— Noapte bună, a zis Dox şi mi-am dat seama că se străduia să nu izbucnească iarăşi în râs.

Delilah a ieşit fără ca vreunul din ei să mai chicotească, dar am rămas cu impresia că ea a hohotit întruna până la lift.

M-am uitat spre Dox.

— Scuze, omule, scuze, a zis el. Nu ştiu ce anume din tine mă stârneşte aşa!

— Cred că asta se numeşte „a da vina pe victimă".

— Haide, dă-i drumul, bate-ţi joc de mine pentru că m-a zăpăcit Tiara travestitul – asta o să te facă să te simţi mai bine.

— Dimpotrivă, o să te facă *pe tine* să te simţi mai bine şi de aceea n-o voi face.

— Oho-ho, eşti un tip dur, John Rain, un tip dur, a zis Dox şi de data asta nu m-am mai putut abţine şi am început să râd împreună cu el.

Capitolul 34

A doua zi dimineaţă, am efectuat o incursiune rapidă pe lângă Whispers, ca un localnic obişnuit care-şi făcea joggingul matinal în trening şi pantofi de sport, cu căciula înfundată pe ochi, pentru a-l feri de aerul rece.

Am alergat pe una dintre alei spre partea din spate a clubului. Ţinând seama de programul lui de funcţionare, mă îndoiam că cineva ar fi fost înăuntru aşa devreme, dar chiar dacă aş fi fost văzut, un alergător care căuta un loc pentru a urina n-ar fi trebuit să trezească suspiciuni nimănui.

Pentru a susţine acoperirea aceea, m-am oprit şi am început să mă

deschei la pantalonii din nailon, răstimp în care am cercetat perimetrul după videocamere. N-am văzut niciuna, doar o faţadă din beton fără ferestre, cu o uşă pentru ieşire în caz de urgenţă în stânga, din tablă simplă de oţel, fără mânere sau alte dispozitive de deschidere. Pe toată lungimea clădirii se distingea o potecă betonată.

M-am încheiat la pantaloni şi m-am apropiat de uşă. Aşa cum mă aşteptasem, ţâţânile erau la exterior. Un levier din oţel lung de un metru, înfipt zdravăn sub un unghi mic, cu baza proptită într-un rost de dilatare dintre dalele potecii, ar fi blocat-o definitiv.

Am repetat procedura pe latura vestică a clădirii, unde ieşirea din subsol se afla în capătul casei scării din beton. Uşa era similară cu cealaltă. Perfect.

Mi-am continuat alergarea de dimineaţă şi m-am oprit la Aoyama Park, pentru a-l suna pe Tatsu la spital. Telefonul a ţârâit de câteva ori, apoi i-am auzit glasul, aproape un icnet:

— *Hai*.

— Eu sunt, am rostit. (Dumnezeule, suna groaznic.) Îmi pare rău că te deranjez.

O clipă n-a spus nimic şi mi-am dat seama că se străduia să-şi tragă răsuflarea.

— Să mă deranjezi? a croncănit răguşit în cele din urmă. Convorbirile astea sunt tot ce mai aştept de la viaţă. Ele şi vizitele nepoţelului meu.

— Ai mai aflat ceva despre întâlnirea de diseară?

— Da, informatorul tocmai a confirmat-o. Nu-i de mirare că am atâtea dureri, nimeni nu mă lasă să dorm. Întâlnirea a fost stabilită pentru ora 10 seara.

— Perfect. Am terminat investigarea iniţială şi până la urmă voi avea un om înăuntru, diseară.

— Mai vrei ceva de la mine?

— Aşa cum ţi-am spus şi ultima dată, pe cineva care să întrerupă alimentarea cu curent electric a clubului la semnalul meu.

— Vrei să stingi luminile dinăuntru.

— Da.

— Dar generatorul...

— Se va rezolva.

— Am pe cineva care poate să ajute cu asta. Însă... va trebui să te mişti repede.

— Ce vrei să zici?

— Din substaţia pe care o poate accesa, el nu poate opri curentul în clădiri, ci doar pe străzi întregi. Iar dacă o pană de curent durează mai mult de două minute pe o stradă din Tokio, reglementările metropolitane cer o

anchetă.

— Şi nu poţi...

— Sunt reglementări metropolitane. Eu sunt la federali. Crede-mă, nu vrem o anchetă. Ar periclita nişte oameni buni. Poţi să faci ceea ce ai de făcut în mai puţin de două minute?

Am căzut pe gânduri.

— Voi fi nevoit s-o fac.

— Bun. În seara asta cineva o să fie acolo cu instrucţiuni clare.

— O să am nevoie de numărul lui de telefon. Vreau să vorbesc direct cu el, să mă asigur că înţelege planul. Şi va trebui, de asemenea, să-l anunţ când sunt gata să intru acolo diseară.

— O să-ţi telefoneze el.

— Bine. Perfect.

Amândoi am tăcut câteva clipe. După aceea am întrebat:

— Mai rezişti?

A urmat o pauză lungă. Apoi Tatsu a rostit:

— Termină-l în noaptea asta.

Am încuviinţat, simţindu-mă deprimat.

— Aşa o să fac.

Capitolul 35

Delilah a telefonat spre sfârşitul dimineţii. Ne-am întâlnit tot în camera de hotel a lui Dox. Am adus din nou sandvişuri de la Dean & Deluca.

— Uite ce am de gând, le-am spus în timp ce mâncam. Vom avea echipamente de comunicaţii, la fel ca aseară, însă de data asta Delilah va purta părul desfăcut şi casca în ureche. La nord de intrarea în club este un şantier. Dox, l-ai examinat?

Lunetistul a dat din cap.

— Azi-noapte, aşa cum am discutat. Pot să intru fără probleme şi am unde să mă camuflez. Problema este unghiul. O să fiu la o sută de metri depărtare, dar numai la trei metri înălţime. Asta înseamnă că eventuale obstacole neanticipate, aflate în mişcare, vor juca un rol foarte important.

— Adică alţi oameni, a zis Delilah.

Dox a ridicat din umeri.

— Pot fi oameni, poate fi o maşină... Greu de precizat. Ştiu însă că nu va fi deloc ca şi cum aş trage din vârful turnului Universităţii Texas. Dar aleea aia care porneşte din stradă merge drept cinci metri, după care coteşte înapoia

unui zid. Asta îmi va oferi mai mult timp... dacă nu-mi stă nimic în cale.

— Dar o vestă antiglonţ? a întrebat Delilah. Ai zis că Yamaoto este paranoic. Eşti sigur că nu va purta una?

Dox a clătinat din cap.

— În mare parte, vestele de protecţie care pot fi ascunse sub haine nu vor opri un glonţ de mare viteză tras de o puşcă. Există câteva care o pot face, însă au aproape zece kilograme şi sunt foarte voluminoase. Nu-i ceva ce ţi-ai dori să porţi pe sub costum. În plus, voi încerca pe cât posibil să trag în cap, care este mai greu de protejat.

— Bine, am zis. Dacă va putea trage când vine Yamaoto, Dox o va face, după care ne putem duce toţi să bem o bere. Dacă nu va putea trage, Dox rămâne ca soluţie de rezervă, în cazul că Yamaoto reuşeşte să iasă din club în ciuda eforturilor mele dinăuntru. Şi, Delilah, dacă beneficiezi de vreo ocazie, uită-te la Yamaoto şi anunţă-ne dacă ţi se pare că poartă vestă blindată. Întrebări sau comentarii până aici?

Amândoi au scuturat din cap.

— Delilah, vei ajunge înainte de ora 10. Vrem să fii acolo înaintea lui Yamaoto, ca să vezi unde se duce când intră...

— Dacă o să intre, a intervenit Dox.

Am aprobat.

— Dacă o să intre. Principalul însă este că trebuie să ştiu unde se află el în interiorul clubului. Ar fi, de asemenea, util să ştiu cu cine este. Totodată, orice informaţii despre numărul agenţilor de pază ai clubului şi al oricăror bodyguarzi, ca şi poziţionarea lor. Cu niţel noroc, o să-i vezi pe Yamaoto şi Kuro când vor sosi şi vei vedea şi unde se duc. Nu aştepta. Anunţă-mă imediat ce ştii poziţia lui Yamaoto şi du-te să scoţi din funcţiune generatorul. Sau, şi mai bine...

— Să-l scot din funcţiune înainte de sosirea lui Yamaoto, a completat ea.

Am încuviinţat.

— Da, asta-i cel mai bine. Nu cred că cineva o să observe, decât abia după aceea. Şi odată ce el va sosi acolo, vom avea un detaliu mai puţin care să ne preocupe.

— Cum vom întrerupe curentul electric?

— Contactul meu de aici va avea un om în substaţia electrică. Există totuşi un clenci. El nu ne poate asigura decât maximum două minute de întuneric. Dacă pana de curent durează mai mult, autorităţile metropolitane vor declanşa o anchetă pe care sursa mea n-o vrea.

— Două minute..., a repetat Delilah.

— Ar trebui să fie suficient, astfel încât, înainte ca eu să-l sun pe omul nostru şi să se stingă lumina, tu vei fi deja lângă ieşirea de urgenţă ca să mă

laşi să intru. Mai exact, *trebuie* să fii acolo.

— Fiindcă, odată ce curentul se opreşte, uşa din faţă nu va mai fi operabilă. Are o încuietoare electronică.

— Exact. Şi în acelaşi timp nu putem folosi uşa de urgenţă înainte de întreruperea curentului... fiindcă am fi daţi în vileag de alarme.

Ea a aprobat.

— Iar videocamera îndreptată spre uşă...

— Va fi deja nefuncţională când mă vei lăsa să intru. Nu ştiu dacă transmisia video este înregistrată, dar după întreruperea curentului nu va mai conta.

— Cum vei acţiona însă în interiorul clubului? Chiar şi după ce vei întrerupe curentul, nu va fi beznă completă. Oamenii vor avea brichete, telefoane mobile...

— Iar asta-i perfect, am zis. Noi chiar vrem suficientă lumină, pentru ca lumea să nu intre în panică şi să înceapă să se mişte de colo-colo. Puţină lumină îi va menţine calmi şi la locurile lor vreo două minute, cât aşteaptă revenirea curentului electric. Cu brichete şi telefoane mobile, şi înainte ca ochii lor să se fi adaptat, nu vor fi, oricum, în stare să vadă mai departe de un metru. Voi intra cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, cu un HK cu amortizor. Şi voi ieşi în mai puţin de două minute. Nimeni nu va şti nici măcar ce s-a-ntâmplat, decât după ce lumina va reveni, iar noi vom fi dispărut.

Delilah a încuviinţat. Am rămas tăcuţi, în timp ce ea examina totul în minte.

— Te-ai mutat în alt hotel? am întrebat.

Ea folosea acelaşi nume în Le Meridien şi Whispers, pentru eventualitatea în care cineva ar fi vrut s-o verifice. Evident, după operaţiunea din noaptea aceea nu se mai putea întoarce în Le Meridien.

— Da, a răspuns ea, în New Otani. Lângă staţia de metrou Akasaka Mitsuke. Sub numele Aimée Ackers.

— Bun, atunci, am stabilit totul. Acum, fii atentă. Dacă ceva o să fie în neregulă, dacă ai nevoie de mine înăuntru pentru indiferent ce motiv, ajunge să spui „E foarte cald aici” şi sosesc în cel mai scurt timp.

— Cum o să intri?

— Cred că HK-ul va fi convingător la ananghie.

Ea a râs.

— O să vin şi eu, a spus Dox, dar voi fi mai departe şi voi avea nevoie de mai mult timp.

Delilah a surâs.

— Mă îndoiesc că vom avea nevoie şi de cavalerie.

M-am uitat la ea.

— Şi eu mă îndoiesc. Şi mai ştiu că eşti obişnuită să acţionezi fără susţinere, dar în seara asta o să beneficiezi de ea. „E foarte cald aici". Spune-o dacă-i nevoie.

A aprobat din cap, însă mi-am dat seama că a schiţat acel gest mai mult ca să mă liniştească pe mine decât din convingere reală. Nu puteam face mare lucru decât s-o las să ştie că susţinerea exista, dacă era nevoie. Oricum, probabil că avea dreptate. Probabil că n-avea să fie necesar un sprijin.

Capitolul 36

În seara aceea, Delilah ajunse la club la ora 21:30. Purta o rochie cu partea superioară din satin stacojiu, pe care a cumpărat-o în cursul după-amiezii. În seara anterioară, a observat că animatoarele purtau preponderent negru şi s-a gândit că ar fi bine să iasă puţin în evidenţă. Satinul roşu avea să fie perfect pentru aşa ceva – va reflecta exact cum trebuia luminile discrete din club. Accesoriile erau, de asemenea, bine gândite: pantofi negri din piele cu toc înalt şi vârful închis, o poşetuţă de seară din ţesătură argintie cu aspect retro şi o eşarfă din mătase cu franjuri, tot argintie, care să confere textură. Pe încheietura stângă purta o singură brăţară cu diamante, care să scânteieze în lumină; în urechi avea cercei din diamante mici cât vârful de ac, aleşi în scopul opus. Absenţa cerceilor nu s-ar fi potrivit cu ţinuta, totuşi, nu voia nici ceva care să atragă o atenţie nedorită asupra urechilor, deoarece în una din ele avea casca. Dispozitivul era mic şi de culoarea pielii, iar Delilah purta părul desfăcut, aşa că nu avea, oricum, să aibă probleme, totuşi, era mai bine să evite orice riscuri.

Când intră pe strada clubului, înclină uşor capul într-o parte şi spuse:

— Toţi sunt pe poziţii?

— Eu sunt aici, zise Rain, care se găsea pe o alee la sud de club, aproape de locul unde parcaseră duba.

— Confirmare, spuse Dox. Te văd clar ca lumina zilei. Şi, scumpete, trebuie să-ţi zic că eşti frumuseţea întruchipată.

Femeia surâse. Dacă nu l-ar fi văzut pe Dox în acţiune în Hong Kong, ar fi putut crede că era prea bufon ca să prezinte încredere într-o operaţiune. Ea însă nu văzuse pe nimeni care să fi avut mai mult sânge rece ca el în noaptea aceea. John îi spusese că Dox se purta mereu aşa, prostindu-se întruna până în clipa când trebuia să doboare pe cineva. Când se afla înapoia lunetei sale, mai spusese John, Dox era incredibil de tăcut şi de nemişcat. Dacă vorbeai cu

el, îţi răspundea, dar era aproape ca şi cum n-ar fi fost acolo. Sau mai degrabă, era atât de prezent acolo, încât în clipa aceea anume tu nu mai erai real pentru el.

— Perfect, zise ea, atunci, îi dăm drumul.

Se apropie şi cei doi valeţi de parcare erau tot acolo, ca două statui vii pe o peluză. Făcură o plecăciune la unison spre Delilah, când ea coti pe alee. Femeia încuviinţă din cap şi merse mai departe, iar peste câteva clipe fu înăuntru, după ce urmase aceeaşi procedură ca în seara anterioară, cu aceiaşi agenţi de pază. De data asta, recepţionerele o recunoscură. Făcură o plecăciune, iar una din ele ridică receptorul şi vorbi scurt în japoneză.

Kyoko apăru dinapoia uşii şi ocoli recepţia. Îi strânse mâna lui Delilah şi o examină de sus până jos, satisfăcută în mod clar de ceea ce vedea. Probabil că-i pomenise lui Kuro despre descoperirea ei şi era încântată că Laure va lăsa impresia cuvenită.

— Domnul Kuro încă n-a sosit, zise ea, dar va veni în scurt timp. Are nişte afaceri în seara asta şi nu ştiu sigur când va fi liber, însă ştie că vii şi sper că poţi să aştepţi, aşa cum am discutat.

— Bineînţeles, încuviinţă Delilah.

— Îţi putem oferi ceva de băut...?

Ea aprobă şi zise:

— Ceai?

— Sigur că da. Cu lapte? Cu lămâie?

Delilah zâmbi.

— Simplu.

Kyoko dădu din cap şi arătă spre bancheta capitonată cu piele.

— Te rog, fă-te confortabilă. Dacă mai doreşti altceva, cere-le fetelor de la recepţie.

Delilah se aşeză, iar Kyoko reveni în biroul ei. Deocamdată totul mergea bine: în scurt timp, ea avea să coboare ca să dezactiveze generatorul. Apoi, dacă Yamaoto sosea la ora stabilită, putea să vadă unde avea să fie aşezat şi să-i dea drumul lui John înăuntru. Cu doar niţel noroc, totul se putea termina foarte repede.

O chelneriţă japoneză îi aduse ceaiul, într-o ceaşcă delicată de porţelan pe o tavă din bambus. Delilah îi mulţumi şi rămase locului vreo cinci minute, sorbind din ceai. Nimeni nu coborî la subsol şi nimeni nu apăru de jos – timp suficient pentru a fi rezonabil de sigură că toaletele erau goale.

Se ridică şi se adresă recepţionerelor:

— Mă scuzaţi... baia...?

Cea mai apropiată din ele zâmbi şi arătă spre scară. Delilah aprobă din cap şi coborî.

Repetă procedura din ziua anterioară. De data asta însă decuplă generatorul înainte de a ieşi din camera tehnică. Şi, pentru orice siguranţă, deconectă şi cablurile electrice. După ce termină, intră în toaleta femeilor.

— Generatorul este rezolvat, anunţă ea.

— Bun, spuse Rain.

— Bravo ţie, scumpete, adăugă Dox.

Delilah folosi toaleta, pe urmă reveni sus şi se aşeză iarăşi, sorbind din ceai şi simţindu-se uşor agitată, dar în felul acela plăcut pe care-l ai când operaţiunea a început şi totul merge lin.

După douăzeci de minute îl auzi pe Dox în ureche:

— Tocmai a sosit domnul Big Liu. Este însoţit de doi bodyguarzi şi de un tip care pare să-i fie asociat. Valeţii le iau maşina chiar acum.

— Am înţeles, şopti Delilah.

— Yamaoto ar trebui să apară în curând, spuse Rain. Fii pregătit.

— Am înţeles, încuviinţă Dox.

Peste o clipă soneria de la intrare bâzâi. Recepţionerele schiţară un semn din cap spre agentul de pază, care deschise uşa şi făcu o plecăciune. Intrară patru bărbaţi. Delilah îl recunoscu pe Big Liu din fotografiile pe care i le arătase John. Ceilalţi doi păreau mai tineri, în formă fizică excelentă şi cel puţin la fel de duri. Delilah îi examină cu atenţie. Ambii aveau câte o umflătură pe şoldul drept, iar cracul drept al pantalonului cobora cu doi centimetri mai mult decât celălalt. Aveau pistoale în tocuri de şold – erau bodyguarzi. Al treilea bărbat degaja un aer superior şi era mai elegant, probabil din management. Exact aşa cum presupusese Dox.

Recepţionerele se apropiară de ei şi le luară hainele. Big Liu privi în jur, zâmbitor, apoi o zări pe Delilah. Zâmbetul se lărgi şi dăinui până aproape de lascivitate. Într-adevăr, John menţionase că-i plăceau blondele.

O recepţioneră îi conduse în sala principală a clubului. Când trecură prin uşile batante, Big Liu se întoarse către Delilah şi-i zâmbi iarăşi.

Recepţionera reveni după două minute, dar, în loc să se întoarcă la locul ei, intră în biroul de vizavi. Delilah se întrebă ce se întâmpla.

În clipa aceea îl auzi pe Dox în ureche:

— Yamaoto vine chiar acum. N-am putut să trag, s-a mişcat prea repede şi era înconjurat de bodyguarzi. O să-i vedeţi pe toţi imediat, şi cu asociatul, Kuro.

— Am înţeles, zise femeia.

— Bine, spuse Rain. De fapt, nu ne aşteptam să fie aşa uşor. O să-l lichidăm înăuntru.

Peste câteva secunde soneria bâzâi. Agentul de pază deschise uşa şi făcu o plecăciune mai adâncă, iar patru bărbaţi japonezi în costume intrară cu pas

energic. Delilah îi recunoscu pe primii doi din fotografiile lui John: Yamaoto era cel mai vârstnic şi mergea în faţă, cu spinarea dreaptă, radiind genul de personalitate puternică pe care o poţi simţi din capătul opus al unei camere. Hainele îi cădeau foarte bine şi Delilah îşi dădu seama imediat din croiala sacoului şi din mişcarea omoplaţilor de sub ţesătură că nu purta vestă blindată. Kuro părea mai molatic, cu părul gelat şi având mai degrabă aerul unui businessman decât al unui gangster; venea la un pas în urma lui Yamaoto. Ceilalţi doi, cu muşchii reliefaţi pe sub costume şi ochii deplasându-se mereu într-o parte şi alta în timp ce se străduiau să ţină pasul cu şefii lor, erau în mod evident bodyguarzi. Precum omologii lor chinezi, pe sub sacouri li se vedeau umflături care spuneau multe.

Recepţionera ieşi dinapoia insulei şi începu să ia hainele. Uşa biroului se deschise şi apăru Kyoko, însoţită de cealaltă recepţioneră. Pe când tinerele îi ajutau pe oaspeţi, Kyoko discută ceva în japoneză cu Yamaoto şi Kuro. La răstimpuri toţi trei priviră spre Delilah, după care reveniră la discuţii.

De data aceasta Kyoko fu cea care-i conduse pe nou-veniţi în club. Delilah ar fi vrut să se ridice, pentru a vedea unde se aşezau ei în sală, dar ar fi însemnat să atragă prea multă atenţie. Trebuia să aştepte altă oportunitate.

— N-are vestă blindată, şopti ea.

— Confirmare, răspunse Dox imediat.

Kyoko reveni după un minut. Se apropie de Delilah şi rosti:

— Avem o... situaţie interesantă.

Delilah arcui sprâncenele, gândindu-se că femeia bănuia ce se întâmpla. Nu era încă sigură dacă era o oportunitate sau o problemă. Poate câte un pic din ambele.

— Unul dintre oaspeţii noştri, continuă Kyoko, a fost destul de impresionat de tine. Şi în acelaşi timp dezinteresat de oricine altcineva în seara asta.

— Dar spune la el... eu nu am job încă. Doar interviu.

Poate că John şi Dox se întrebau ce naiba se întâmpla, însă aveau să-şi dea seama imediat.

Kyoko încuviinţă din cap.

— Asta a părut doar să sporească atractivitatea.

— Care oaspete?

— Gentlemanul chinez, domnul Liu.

— Domnul Liu vrea să-i ţin companie?

Kyoko izbucni în râs.

— Exact! Uite ce este, e, într-adevăr, o situaţie neobişnuită. N-ai susţinut încă interviul, deci este firesc că n-ai fost instruită cu privire la comportament. Dar domnul Liu este un oaspete important, iar cei doi

membri ai clubului care-l însoţesc, domnii Yamaoto şi Kuro, vor ca el să se simtă bine.

Dacă ar fi refuzat, ar fi părut bizar. O solicitantă de job ca Laure ar fi acceptat imediat ideea de a impresiona nişte persoane importante pe durata interviului ei. Pe de altă parte, nu ştia în ce s-ar fi vârât dacă ar fi fost de acord. Era adevărat, atunci ar fi ştiut cu exactitate unde stătea Yamaoto şi tot ce se întâmpla în jurul lui, totuşi, nu era sigură cum ar fi putut dispărea când sosea momentul prielnic. Ei bine, avea să se gândească atunci la ceva.

— Kyoko, rosti ea, crezi că ar trebui să le ţin companie?

Japoneza suspină.

— Domnul Kuro va trata totul ca pe interviul pentru care, oricum, ai venit. Iar dacă îl faci pe domnul Liu fericit, nu-mi pot imagina că nu vei primi jobul.

— Atunci, le voi ţine companie cu plăcere. Deci cum se numesc? Liu, Kuro, Yamaoto?

Dacă John şi Dox nu înţeleseseră deja, în acel moment era clar.

— Exact. Ei ştiu că nu eşti decât o solicitantă, aşa că nu se vor aştepta din partea ta să ştii totul despre club, procedurile noastre... genul ăsta de lucruri. De aceea nu trebuie să fii agitată. Haide, o să fac eu prezentările.

Kyoko o duse pe Delilah în sala principală. Era mai aglomerată decât în seara trecută, poate din cauză că era mai târziu sau poate pentru că sâmbăta era, pur şi simplu, mai animată. Delilah estimă că erau vreo şaizeci de persoane, dintre care două treimi erau animatoare.

În colţul îndepărtat, în separeul aflat chiar lângă ieşirea de urgenţă, stăteau Big Liu, asociatul lui, Kuro, şi Yamaoto. Delilah fu uşor surprinsă – se aşteptase ca ei să folosească una dintre încăperile private. Dar nu, bineînţeles, Big Liu era în mod evident un afemeiat şi ar fi vrut să stea acolo unde să se bucure cel mai mult de parada frumuseţilor din jur. Şi probabil că Yamaoto dorea să-i satisfacă plăcerile, să-i folosească slăbiciunile, pentru a-l distrage de la concesiile pe care încercau să i le smulgă. La urma urmelor, acesta era motivul pentru care se întâlneau acolo.

Doi bodyguarzi, un chinez şi un japonez, stăteau faţă în faţă pe locurile dinspre exterior din separeul adiacent. Priveau sala cu atenţie, dar în acelaşi timp nu se scăpau din priviri unul pe celălalt. De înţeles, ţinând seama de circumstanţe. Organizaţiile lor erau în pragul războiului şi dacă Yamaoto şi Big Liu nu izbuteau să ajungă în seara aceea la o înţelegere, atunci întâlnirea se putea termina printr-un conflict. Delilah privi prin sală şi-i văzu pe ceilalţi doi bodyguarzi în colţul opus, de unde aveau alt unghi de vedere asupra şefilor şi, de asemenea, câmp liber de tragere.

Când Kyoko şi Delilah se apropiară de masă, Big Liu se ridică şi zâmbi. La

dracu', tipul clocotea de nerăbdare.

— Domnilor, rosti Kyoko, ea este Laure. A venit în seara aceasta pentru a susţine un interviu în vederea angajării, dar este atât de măgulită de atenţia voastră, încât va fi încântată să vi se alăture pentru o cupă de şampanie.

— Da, te rog, zise Big Liu şi strânse mâna lui Delilah puţin cam prea viguros.

După aceea se întoarse către asociatul lui şi rosti câteva cuvinte în chineză. Bărbatul se ridică, inexpresiv, şi se aşeză lângă bodyguarzi. Priorităţile lui Big Liu erau cât se poate de clare în acea seară.

Chinezul reveni cu atenţia asupra lui Delilah.

— Mă numesc Liu, spuse el şi-i strânse din nou mâna. Rog spui însă Big Liu.

— Da, Big Liu, replică Delilah cu un puternic accent parizian. *Enchantée*.

— Aha, franţuzoaică, zise chinezul.

— Da. Franţuzoaică. Engleza la mine... te rog, iartă, abia învăţ...

— Şi eu! exclamă Big Liu şi flutură larg din braţe, după care râse de parcă auzise lucrul cel mai amuzant din lume.

Delilah se întoarse către Yamaoto şi Kuro. Ambii înclinară din capete în semn de salut. Delilah îi întinse mâna lui Yamaoto.

— Tu eşti... domnul Yamaoto.

— Yamaoto, încuviinţă el şi-i strânse mâna superficial.

Ea simţi că-i tolera prezenţa, pur şi simplu, pentru a-i face plăcere lui Big Liu. Şi, probabil, pentru a-l distrage.

Se întoarse către Kuro şi întinse mâna.

— Şi tu, domnul Kuro?

— *Hai*, zise el şi-i strânse mâna.

— Mulţumesc că m-aţi invitat la masa voastră, zise Delilah pentru a fi clar auzită de John şi Dox.

— Te rog, te rog, zise Big Liu, arătând spre banchetă.

Delilah se aşeză, vizavi de Kuro şi în diagonală faţă de Yamaoto, iar Big Liu se aşeză lângă ea.

Kyoko făcu o plecăciune şi se îndepărtă. Delilah surâse larg şi-şi spuse: *Începem*.

Capitolul 37

Ascultând ce făcea Delilah în club, am fost deopotrivă mulţumit şi îngrijorat. Mulţumit, fiindcă lucrurile s-au desfăşurat astfel încât ea se găsea

într-o poziţie optimă pentru a raporta cu exactitate locul unde se afla Yamaoto. Şi îngrijorat, deoarece era mai aproape de Yamaoto decât ar fi fost ideal. Cu certitudine, ea şi-a pierdut o parte din libertatea de manevră. Sigur că da, putea folosi pretextul folosirii toaletei, dar dacă ceva o împiedica să ajungă acolo? Sau dacă, atunci când se ducea, Big Liu decidea s-o însoţească pentru a-i vorbi în privat, a-i face o ofertă sau altceva? Existau o mulţime de feluri prin care situaţia aceasta neaşteptată ne putea crea probleme.

De fapt, ne şi crease deja, fiindcă ea nu mai putea vorbi liber, pentru a ne oferi mie şi lui Dox actualizările în timp real pe care le voiam. Era adevărat, făcuse deocamdată o treabă excelentă, informându-ne în timp ce dialoga cu alţii, totuşi, genul acela de comunicare avea limite.

Principalul era că ştia unde se afla Yamaoto în clipa aceea şi mă putea anunţa destul de rapid. Până atunci era bine să pun deja lucrurile în mişcare.

— Delilah, am rostit, mă voi duce acum să blochez ieşirea de urgenţă din sala principală. Ne vom folosi de ieşirea din subsol, aşa cum am stabilit. Dacă ai înţeles şi este în regulă, drege-ţi glasul.

Ea şi-a dres glasul.

— Perfect, am adăugat eu, atunci, am plecat. O să revin în câteva minute.

Am luat un levier şi am pornit. Purtam costum, cămaşă şi cravată de culoare bleumarin. Întunecat, întunecat şi întunecat nu-i tocmai culmea splendorii vestimentare în opinia mea, însă costumaţia avea două scopuri. Acolo, pe stradă, avea să liniştească pe oricine m-ar fi văzut că eram un cetăţean onorabil, ba poate chiar avea să-i îndepărteze pe unii mai dubioşi. Bineînţeles, trebuia să evit să-mi expun partea dreaptă către trecători, pentru ca HK-ul cu amortizor şi tocul de pe coapsă să nu strice efectul, dar, ţinând seama de lumina slabă, nu era chiar imperios necesar. O ţinută neagră, gen ninja, asortată cu o cagulă n-ar fi lăsat o impresie la fel de favorabilă. Iar mai târziu, în interiorul clubului, în absenţa iluminatului interior, ţinuta asta mi-ar fi redus mult vizibilitatea. Pantofii Clarks cu talpă din cauciuc nu aveau să ameninţe prea iute curentul modei impus pe Jermyn Street, însă erau la fel de silenţioşi şi antiderapanţi ca nişte pantofi de sport. De asemenea, confortabili.

Când am ajuns în capătul aleii, m-am oprit să privesc şi să ascult – era linişte deplină –, apoi m-am apropiat fără zgomot de partea din spate a clădirii. Am proptit un capăt al răngii într-un rost de dilatare dintre dalele potecii, după care am lipit silenţios celălalt capăt de partea fără ţâţâni a uşii de urgenţă, cam la nivelul taliei. Am modificat apoi unghiul, deplasând capătul barei în sus şi-n jos, la stânga şi la dreapta, până s-a blocat pe cât de ferm era posibil. Am încercat pe urmă să trag de rangă şi nu s-a clintit. Perfect! Am revenit la locul meu iniţial.

— Ieşirea de urgenţă din sala principală este blocată, am rostit în transmiţător. De acum, tu decizi momentul operaţiunii. Îţi aştept semnalul. Drege-ţi glasul dacă ai înţeles şi eşti de acord, după care rămân în stand-by.

Capitolul 38

Delilah stătu cu Big Liu, Kuro şi Yamaoto în timp ce o succesiune rapidă de chelneriţe le aduseră şervete fierbinţi pentru curăţarea mâinilor, mai multe snackuri pe care ea nu le recunoscu şi o sticlă de şampanie Taittinger. Kuro vorbi cu chelneriţele în japoneză. Delilah se prefăcu că înţelege doar aproximativ engleza vorbită de bărbaţi.

— Cum place Whispers? rosti Big Liu pe când o chelneriţă le turna şampanie.

— Vispers? repetă stâlcit Delilah şi afişă un zâmbet confuz.

Dacă îşi juca bine cărţile, ei aveau să creadă nu numai că nu ştia aproape deloc engleza, ci că era şi cam prostuţă, şi era întotdeauna preferabil să fii subestimat de cei pe care-i manipulai.

— Club, răspunse Big Liu şi gesticulă spre sală cu un surâs indulgent.

— Ah, da, sigur! Club... foarte frumos, da.

Chelneriţa aşeză sticla de şampanie într-o frapieră argintată pe masă, făcu o plecăciune şi se îndepărtă. Yamaoto îşi înălţă cupa şi toastă:

— Pentru afaceri bune!

Toţi ciocniră şi băură.

Delilah îl auzi pe John în ureche, anunţând-o că ieşirea de urgenţă era blocată şi că ea ar fi trebuit să tuşească discret dacă îi recepţionase mesajul. Tuşi scurt.

Privi apoi prin sală. Toastul lor şi aparenta atmosferă destinsă nu părea să-i fi afectat pe bodyguarzii din apropiere, care continuau să fie gata să acţioneze la cel mai mic semn. John ar fi vrut ca ea să treacă imediat la acţiune, însă Delilah aprecia că, după cât erau de alerţi bodyguarzii şi dacă luminile s-ar fi stins în acel moment, ei ar fi ocupat prompt poziţii defensive. Ar fi fost mai bine să treacă puţin timp, pentru ca ei să se destindă cât de cât, înainte să se întâmple ceva neobişnuit. Hotărî să mai aştepte. După ce atmosfera avea să fie mai relaxată, ea urma să se ducă la toaletă, să-l anunţe pe John că pornise şi să-l lase înăuntru când omul lui întrerupea curentul.

Pentru câteva minute, bărbaţii, în frunte cu Big Liu, încercară s-o angajeze într-o conversaţie politicoasă cu privire la impresiile ei despre Tokio, dar în scurt timp fură obosiţi de strădaniile lui Delilah de a vorbi engleza. Începură

să discute între ei; iniţial, referirile la chestiuni de afaceri fură rezervate, dar apoi tot mai clare, pe măsură ce băură mai multă şampanie şi se obişnuiră să vorbească în prezenţa femeii. Delilah nu fu surprinsă. Oricum, nu putea înţelege mare lucru.

La un moment dat, evident îngrijorat de absenţa oricărui semn de acţiune din partea ei, John îi ceru să spună ceva, sau cel puţin să-şi dreagă glasul dacă totul era în regulă. Printr-o întâmplare, solicitarea veni la momentul potrivit – Big Liu tocmai îşi golise cupa.

— Mai vrea cineva şampanie? întrebă Delilah şi umplu paharele tuturor.

John îi spuse că era în regulă, că n-avea s-o mai deranjeze, însă că ar fi preferat să termine totul cât mai repede.

— Cum am zis la telefon, spuse Yamaoto, sunt convins că oamenii mei au fost nevinovaţi. Pe de altă parte, este clar că ne-a trădat cineva – cineva care ştia unde şi când va avea loc tranzacţia şi în ce va consta. Trebuie să facem o listă cu oamenii din ambele organizaţii care au avut acces la informaţia aceea şi să începem de acolo.

Delilah se uită la Kuro. Chipul lui i se părea niţel prea rigid. Poate că înţelegea doar puţin engleza şi se simţea inconfortabil, deoarece nu putea participa la conversaţie.

— Nu ştiu detalii tot, zise Big Liu şi se aplecă în faţă, gesticulând pentru a-şi sublinia spusele. Cer listă. Apoi întreb oameni pe listă. Întreb tare.

Yamaoto aprobă din cap.

— Şi eu voi face la fel.

Se întoarse şi vorbi în japoneză către Kuro, care-i răspunse doar prin *hai*, repetat de câteva ori şi însoţit de fiecare dată de o încuviinţare scurtă din cap.

— Încă ceva ce voiam să-ţi spun, zise Yamaoto. Este vorba despre Chan, omul tău din New York. N-a mai raportat nimic de peste o săptămână. Am mai avut problema asta până acum şi mi-ai zis că nu se va mai repeta. Mă tem că este lipsă de respect faţă de amândoi.

Ah, *merde*! se gândi Delilah. Pe drumul de la aeroport, John a informat-o despre situaţia aceea. N-ar fi fost deloc bine ca Yamaoto şi Big Liu să discute în acel moment despre ea.

— Hmm, Chan, repetă Big Liu. Avut... problemă acolo. Trebuit înlocuit.

— Poftim? întrebă Yamaoto şi se încruntă.

— Chan avut discuţii cu soldat Wong. Wong furios. Omorât Chan şi dispărut.

Încruntătura lui Yamaoto se adânci.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— În urmă cu o săptămână. Oamenii mei caută acum Wong. Când găsesc,

Wong pare rău.

— Deci l-ai găsit sau nu pe Wong?

— Nu găsit, răspunse Big Liu retezând aerul cu tăişul palmei. Căutat. Încercat găsit. Găsim. Dar... Wong urmărea femeie pentru Yamaoto. Deci acum nu raport. Nevoie înlocuitor bun.

— Ia stai aşa, rosti Yamaoto şi se aplecă spre el. Vrei să zici că supraveghetorul lui Kawamura Midori a dispărut în urmă cu o săptămână, după ce şi-a omorât şeful?

Yamaoto devenea tot mai direct, ba chiar agresiv, în ton şi postură, şi Delilah îşi dădu seama că vedea ieşind la suprafaţă personalitatea lui reală. Era considerabil mai puţin şlefuită decât cea pe care o etalase până atunci.

Big Liu încuviinţă.

— Wong om rău. Nu de încredere.

Yamaoto scutură din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Şi cum l-a ucis pe Chan? De unde ştii?

— Ucis cu cuţit. Găsit Chan, multe răni cuţit.

— De ce n-ai pomenit nimic până acum?

— Big Liu... ruşine om nu de încredere. Gândit mai bine găsit înlocuit întâi, apoi spus Yamaoto.

— Dar nu ţi-ai dat seama: Chan a fost ucis şi Wong a „dispărut" exact înainte de ambuscada din Wajima! Crezi c-a fost doar o coincidenţă?

Merde! îşi repetă Delilah. Ar fi trebuit să fi plecat mai devreme la toaletă. Dar dacă s-ar fi ridicat tocmai în acel moment, în toiul agitaţiei lui Yamaoto, i-ar fi trezit suspiciuni pe care trebuia să le evite. Trebuia să continue aşa.

Big Liu îl privi pe Kuro, neînţelegând nimic, în mod evident. Acesta dădu să traducă, însă Yamaoto îl opri.

— Oamenii mei mi-au spus că în Wajima au fost atacaţi de doi indivizi. Iar asta imediat după problema pe care ai avut-o în New York. Nu cred în coincidenţe. Asta-i mâna lui John Rain. Bărbatul după care trebuia să fii cu ochii-n patru.

La menţionarea numelui, Delilah înţelese că tot ce sperase John să obţină era pe punctul de a se spulbera. Yamaoto tocmai îi stârnise neîncredere lui Big Liu. Pentru moment, chinezul nu părea dispus să fie de acord cu teoria lui, dar avea să-şi schimbe, cu certitudine, părerea dacă Yamaoto urma să moară chiar în noaptea aceea. El va înţelege astfel că John i-a ucis cel puţin cinci dintre oameni. Iar oamenii lui au supravegheat-o pe Midori în New York. Ştiau unde locuia ea şi copilul. Puteau ajunge cu uşurinţă la ei, fie ca răzbunare, fie pentru a-l sili pe John să iasă la suprafaţă – nu conta care din ele.

Iar asta putea fi împiedicat într-un singur fel. Nici Big Liu, nici Kuro nu

mai puteau să plece vii de acolo în noaptea aceea. Trebuia să-i anunţe pe John şi pe Dox, dar n-o putea face decât sub pretextul plecării la toaletă.

Big Liu se încruntase, fie din cauza tonului lui Yamaoto, fie pentru că nu înţelegea despre ce era vorba, Delilah nu era sigură. Yamaoto lătră câteva cuvinte scurte în japoneză spre Kuro, care le traduse în chineză.

În acel moment bărbaţii erau concentraţi unul asupra celuilalt. Păreau să fi uitat cu totul de ea. Delilah era însă conştientă de felul cum se putea schimba totul. Şi cât de rapid.

Big Liu tăcu un moment, după care rosti:

— New York şi Wajima... distanţă mare. Poate...

— Nu-i deloc cine ştie ce distanţă. Probabil că Rain s-a dus la New York ca s-o vadă pe femeie şi pe copil, aşa cum speram noi. I-a văzut pe oamenii tăi care-i supravegheau şi i-a eliminat, fie accidental, fie deliberat. Apoi a urmat Wajima...

Făcu o pauză, după care se lăsă pe spate în scaun şi tăcu, cu capul uşor aplecat înainte, cu palma frecându-şi bărbia. Delilah ştiu că bărbatul se afla la numai un gând sau două de o revelaţie periculoasă. Fie că avea s-o atingă, fie s-o rateze, iar şansele erau de cincizeci la sută.

— Vezi tu, rosti el după aceea fără să se fi adresat cuiva anume, Rain trebuie să fi avut acces la cineva care avea informaţii despre Wajima. Şi...

Se uită la Delilah de parcă atunci ar fi observat-o, de fapt, pentru prima dată.

— Există oameni care ştiau despre Wajima şi care ştiau, de asemenea, despre întâlnirea asta a noastră.

Big Liu dădu să spună ceva, însă Yamaoto ridică o palmă, oprindu-l, şi continuă să se uite la Delilah.

— Ai venit la club prima dată aseară, nu-i aşa... Laure? Iar în seara asta ai venit pentru un interviu cu domnul Kuro, da?

Ea ştiu că japonezul ştia sau că aproape ştia. Nu se trădă însă sub nicio formă. *E foarte cald aici*, reflectă ea, dar voia să fie sigură înainte să rostească fraza aceea.

— Asta-i cu adevărat o coincidenţă remarcabilă, continuă Yamaoto cu un surâs glacial.

Comentariul acela suplimentar îi sugeră femeii că nu era tocmai sigur. O testa, încercând s-o facă să reacţioneze şi să-i confirme bănuielile. Delilah simţi că ar fi putut să-l păcălească.

Îi zâmbi şi înclină uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi făcut o pauză în care să-i înţeleagă spusele, apoi vorbi iar într-o engleză stâlcită:

— Mulţumesc. Foarte frumos să fiu aici.

Yamaoto încuviinţă din cap şi dădu să se întoarcă spre Big Liu. Apoi, fără

niciun avertisment, se întinse spre masă şi o prinse pe Delilah de decolteu. O trase brutal spre el şi bretelele se rupseră, dezvelindu-i sânii şi abdomenul. Femeia icni, neaşteptându-se la gestul acela. Înainte ca ea să reacţioneze, Yamaoto o apucă de păr şi o izbi cu faţa de masă. Delilah zări un fulger alb, după care simţi degetele japonezului afundându-i-se în urechi. Îşi întoarse capul şi se smuci, dar prea târziu. Yamaoto îi scoase casca şi o îmbrânci înapoi.

— Ce dracu'? strigă Big. Liu. Ce dracu'?

Yamaoto ridică mâna şi-i arătă casca.

— Are microfoane, rosti el.

Toţi bodyguarzii săriseră în picioare şi priveau în jur agitaţi, căutând sursa ameninţării. Îşi duseseră mâinile sub sacouri, gata în orice clipă să scoată armele.

Delilah îşi ridică decolteul rupt. O reacţie firească în circumstanţele acelea, dar ea nu se gândea la corpul care-i era expus. Microfonul era ataşat de partea superioară a rochiei şi n-avea să înregistreze nimic dacă nu era aproape de gura ei.

— E foarte cald aici, rosti ea.

Capitolul 39

Delilah intrase de aproape o jumătate de oră şi începusem să devin agitat. O auzeam vorbind la răstimpuri şi din câte îmi dădeam seama se afla tot la masă. Probabil că avea un motiv întemeiat pentru întârziere, dar nu-mi imaginam despre ce era vorba. Generatorul fusese dezactivat, ea ştia cu exactitate locul unde se afla Yamaoto şi nu trebuia să facă nimic altceva decât să se ridice şi să mă anunţe, ca să terminăm totul.

În câteva rânduri m-am gândit s-o îmboldesc, însă am decis de fiecare dată să n-o fac. În primul rând, nu voiam să-i distrag atenţia. Avea destule de făcut şi trebuia să rămână concentrată, să-şi susţină rolul. De asemenea, avea tendinţa de a se irita când credea că o dăscăleam cum să-şi facă treaba şi, cu toate că n-aş fi recunoscut, comentariul lui Dox despre „micromanagement" m-a deranjat niţel. Oricum, nu i-aş fi putut spune nimic ce să nu fi ştiut deja.

Mi-am rotit capul, dezmorţindu-mi gâtul, şi am ţopăit pe vârfurile picioarelor, ca să-mi menţin flexibilitatea. Stăteam în aer liber de mai mult timp decât mă aşteptasem şi era frig.

În urechea mea, Delilah a rostit:

— E foarte cald aici.

Inima mi-a stat în loc. Am simţit cum sângele mi se scurge din faţă şi din palme.

— La naiba! am spus. Am pornit.

Am sprintat pe lângă latura de vest a clădirii, cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte legănându-mi-se în jurul gâtului.

— Vin şi eu, a zis Dox.

— Nu, stai locului! Acoperă-mă la intrare, o să vin prin faţă!

— Dar...

— Nu comentăm – faci cum ţi-am zis!

Nu mai aveam timp să gândesc, dar, la un anumit nivel, eram conştient de pericolul în care trebuie să fi fost Delilah ca să lanseze apelul pentru ajutor. Pericol în care am adus-o eu. Iar în acel moment era inutilă ideea liniştitoare pe care o aveam în minte: că dacă aş fi murit acolo, ar fi luat sfârşit ameninţarea la adresa lui Midori şi a lui Koichiro. Dacă m-aş fi sinucis în faţa lui Yamaoto, n-aş fi salvat-o pe Delilah.

Am intrat pe strada din care se desprindea aleea de intrare în club. Cei doi valeţi pentru parcare se aflau acolo, exact aşa cum i-a descris Delilah în informarea ei, şi mă priveau apropiindu-mă.

— Lichidează-i pe valeţi, am zis. Acum.

Dacă ar fi existat altă modalitate, aş fi utilizat-o. Dar nu aveam de gând să irosesc absolut nicio secundă pentru a ajunge la Delilah. Şi nu voiam să-mi asum niciun risc în eventualitatea ca valeţii să-şi folosească microfoanele din reverele hainelor pentru a avertiza pe cineva despre ce se întâmpla.

Capul valetului cel mai apropiat a explodat şi bărbatul s-a prăbuşit la pământ. Celălalt n-a avut timp nici măcar să mimeze surprinderea înainte de a se prăbuşi şi el.

Am scos cuţitul Benchmade pe care mi l-a dat Dox şi l-am deschis folosindu-mă de degetul mare, fără să încetinesc câtuşi de puţin. M-am aplecat peste un cadavru, am tăiat şnurul din jurul gâtului şi i-am luat cardul magnetic de acces.

Am pus cuţitul înapoi în buzunar. Instinctul îmi urla să intru imediat în club, însă mai aveam nevoie de o secundă. Cu mâna tremurând, am scos telefonul mobil şi am apăsat apelarea rapidă pe care am creat-o pentru omul lui Tatsu din substaţia electrică.

A răspuns la primul ţârâit.

— *Hai.*

— Eşti gata să întrerupi curentul? l-am întrebat în japoneză.

— Da.

— Fă-o peste exact treizeci de secunde din clipa asta. Ai înţeles?

— Mă uit la ceas, a zis el. Douăzeci şi nouă, douăzeci şi opt...

Am închis telefonul şi l-am vârât în buzunar. Am răsuflat adânc, inspiraţie şi expiraţie, apoi încă o dată, după care am pornit pe alee spre intrarea din faţă.

Capitolul 40

Yamaoto o prinse pe Delilah de încheietura mâinii şi se ridică, trăgând-o pe jumătate de pe scaun şi peste masă. Strânsoarea îi era incredibil de puternică. Flutură casca şi răcni:

— Ce-i asta? Ce-i asta?

— *C'est un appareil*! ţipă ea. Proteză auditivă, porcule!

— De ce ai zis „E foarte cald aici"? De ce ai zis asta?

Big Liu şi Kuro păreau oripilaţi de comportamentul lui Yamaoto. *Poate că-i, într-adevăr, o proteză auditivă*, puteau ei să gândească, *asta ar explica şi greutăţile ei de a face conversaţie, nu era doar problema limbii*...

Yamaoto prinse din nou decolteul rochiei şi trase de el. Delilah acoperi cu palma transmiţătorul şi trase înapoi – prea puternic. Ţesătura se rupse şi transmiţătorul se detaşă. Îl auzi căzând pe podea.

— Unde-i Rain? urlă Yamaoto. Zi-mi, curvo, unde-i?

Jucându-şi în continuare rolul, Delilah se folosi de mâna liberă pentru a susţine restul rochiei şi ţipă cât o ţinu gura:

— *Aidez-moi*! Ajutor, cineva, vă rog!

Bodyguarzii au înconjurat masa, cu armele scoase din tocuri, şi totuşi, erau confuzi. Nu ştiau dacă să se concentreze asupra mesei, asupra altui loc din club sau unul asupra celuilalt.

Delilah privi în jur. Toţi cei din club se uitau spre masa lor, încercând să vadă ce se întâmpla. Cam jumătate din clienţi se ridicaseră deja de la locurile lor.

Big Liu se ridică la rândul lui în picioare.

— Yamaoto..., începu el să rostească.

— Gura! urlă Yamaoto.

După aceea privi şi el în jur şi păru să înţeleagă pentru prima dată agitaţia pe care o cauza. Se întoarse către Kuro şi lătră ceva în japoneză. Delilah avu sentimentul că ştia despre ce era vorba: bărbatul voia s-o ducă într-un loc unde o putea controla mai bine, unde putea recurge la brutalităţi pentru a obţine informaţiile dorite, fără să-i sperie pe clienţi.

Ea nu făcu nicio mişcare spre cuţitul pe care-l avea prins pe interiorul

coapsei. Era înconjurată din toate părţile şi n-ar fi ajutat-o cu nimic. Când aveau să încerce s-o ducă altundeva, atunci ar fi apărut însă o deschidere şi urma să-l folosească.

Yamaoto continua s-o ţină de încheietură. I se adresă lui Big Liu:

— Dă-te la o parte!

Big Liu nu schiţă nicio mişcare pentru a se conforma şi replică:

— Nu bine ce face tu. Ea fată drăguţă este. Tu om foarte nepoliticos este.

Îşi strigă asociatul, care se ridică şi se apropie grăbit.

Tot mai mulţi clienţi şi animatoare se ridicau neliniştiţi. Câţiva porniră spre uşile batante. Lui Delilah i se păru că aude o femeie strigând din apropierea uşii de intrare în club, dar strigătul fusese slab şi nu fu sigură.

Străduindu-se în mod evident să se controleze, Yamaoto spuse:

— Fata asta drăguţă este un pericol, aşa cum o să vezi imediat. Acum, dă-te...

În clipa aceea se stinseră luminile.

Capitolul 41

Am străbătut aleea, am cotit la dreapta şi m-am îndreptat direct spre uşi, cu cardul de acces în mâna dreapta, cu ochelarii pentru vedere pe timp de noapte în mâna stângă şi cu HK-ul în tocul de pe coapsă. Mi-am imaginat că recepţionerele mă priveau prin intermediul videocamerei de pe zid şi încercau să înţeleagă cine era insul în costum şi de ce nu-l recunoşteau. Agentul de pază avea să stea lângă intrare, cu nivelul de alertă redus cât timp uşa era închisă.

Am urcat treptele cu inima bubuind. M-am îndreptat direct spre cititorul de carduri magnetice şi am trecut cardul prin faţa lui. Din interiorul uşii s-a auzit un *clic* când încuietoarea s-a deschis. Am băgat cardul în buzunarul hainei şi am scos HK-ul. Am ţinut arma ascunsă la spate, când uşa s-a deschis.

Agentul de pază se afla acolo, chiar lângă uşă. S-a încruntat când m-a văzut; în mod firesc, când uşa se deschisese fără ca înainte să se fi auzit soneria, se aşteptase la un valet de parcare. Când am intrat, el a zis:

— *Oi*! „Hei!”

Am privit spre stânga, conştientizând în mod absurd un fel de muzică tehno care se auzea pe fundal. Acolo se afla celălalt agent de pază. Apoi m-am uitat în dreapta. Recepţionerele se holbau cu gurile căscate, încercând să înţeleagă ce naiba se întâmpla. Îndărătul lor se mai găsea un bărbat, un valet

de parcare după cum arăta, exact aşa cum a descris Delilah în informarea ei.

Primul agent a repetat *Oi*! şi a pornit spre mine. În mod clar, înţelesese greşit natura ameninţării. Credea, probabil, că avea de-a face cu un scandalagiu sau aşa ceva, un ins care putea fi intimidat de încruntătura unui bodyguard dur şi de niţică bruftuială. Pe urmă a observat că ţineam un braţ la spate. Ochii i s-au lărgit şi a dus mâna spre interiorul sacoului.

Am scos HK-ul şi i-am tras două gloanţe în piept şi unul în cap. Totul a fost silenţios: doar trei *pffft*, apoi zgomotul corpului său care a căzut pe podea.

M-am uitat la al doilea agent de pază. Ochii îi ieşiseră din orbite şi bâjbâia pe sub haină. L-am doborât printr-un singur glonţ în cap.

Am privit în jur. Recepţionerele încremeniseră, evident în stare de şoc. La fel şi valetul.

Pe urmă luminile s-au stins. Muzica s-a oprit. Brusc, clubul a devenit straniu de tăcut.

O recepţioneră a ţipat în întuneric. Mi-am pus ochelarii în infraroşu şi am trecut prin uşile batante, intrând în sala principală.

Nu ştiam unde era Delilah. Şi dispuneam doar de două minute de beznă pentru a o găsi.

Capitolul 42

În clipa în care luminile se stinseră, Delilah dădu drumul rochiei rupte şi duse mâna pe coapsă. Îşi strecură degetele în inelul-plăsea al cuţitului Hideaway, îl smulse din teacă şi spintecă antebraţul lui Yamaoto. Lama ascuţită ca briciul trecu prin piele şi carne ca prin unt şi ajunse până la os. Bărbatul urlă în beznă şi-i dădu drumul încheieturii.

Ea îl îmbrânci pe Big Liu brutal şi chinezul se împletici afară din separeu, căzând peste bodyguarzii lui. Îl simţi pe Yamaoto bâjbâind după ea şi-l tăie din nou. Din toată sala răsunau ţipete şi urlete de derută, zgomote de oameni care se împiedicau unii de alţii şi înjurau în întuneric.

Delilah urcă pe banchetă, se ghemui acolo şi se deplasă către marginea ei, după aceea sări jos. Se lipi cu spatele de perete şi începu să se deplaseze în lungul său.

Apoi cineva o prinse de gleznă şi femeia căzu.

Capitolul 43

Văzută în lumina verzuie a ochelarilor, scena părea desprinsă dintr-un film regizat de George Romero: zeci de persoane se împleticeau în toate direcţiile, cu expresii de spaimă pe chipuri, cu braţele întinse înainte, izbindu-se între ei şi strigând în beznă.

M-am deplasat spre dreapta, rotind capul la sincron cu ţeava pistolului. Atmosfera de panică din sală era aproape indubitabilă. Oamenii erau la un pas de a se călca unii pe alţii în picioare.

Menţinându-mi spatele lipit de perete, am continuat să înaintez spre dreapta, spre camerele private. Acolo bănuiam că ar fi Delilah şi Yamaoto.

Am ajuns în colţul sălii şi am înaintat. Ici-colo apăreau străfulgerări luminoase, dinspre cei mai cumpătaţi, care scoseseră brichete sau activaseră telefoanele mobile. *Haide*, *haide*, mi-am spus. Timpul de care dispuneam era limitat.

Am ajuns la prima cameră privată şi am încercat uşa. S-a deschis. Era goală.

De undeva din faţa mea, un bărbat a strigat în japoneză:

— Ieşirea de urgenţă e blocată!

O femeie a zbierat:

— Dacă ia foc ceva?

N-a trebuit mai mult. Toţi au luat-o la fugă, majoritatea spre ieşirea principală, însă alţii, dezorientaţi în întuneric, au pornit în direcţia greşită şi s-au izbit între ei. Oameni s-au împiedicat şi au căzut unii peste alţii. Cei de pe podea au început să ţipe, călcaţi pe degete şi loviţi în feţe de pantofi, iar ţipetele au sporit panica.

L-am auzit pe Dox în ureche:

— Eşti bine, omule? Delilah, poţi vorbi?

— Sunt bine, sunt înăuntru, am răspuns, continuând să înaintez. Stai pe loc. Acoperă intrarea.

— Am înţeles, a confirmat el.

Delilah n-a dat niciun semn.

Am ajuns la a doua cameră privată. Goală, la fel ca prima.

Separeurile, *separeurile*, mi-am zis. Am mers mai departe, cât am putut de repede, păstrându-mi spatele lipit de perete. Ştiam că în sală erau patru bodyguarzi şi eram cu ochii după ei, dar în haosul acela nu i-am văzut.

Un bărbat s-a împleticit spre mine, agitând braţele întinse în faţă. L-am îmbrâncit în lateral şi a căzut pe podea, ţipând.

Ieşirea de urgenţă blocată se afla chiar înaintea mea, iar separeurile din

lungul peretelui erau în stânga ei. M-am apropiat, continuând să scrutez încăperea. Acolo, în faţa separeului cel mai apropiat, erau nişte corpuri căzute şi...

... doi dintre bodyguarzii, cu armele scoase, orientaţi spre centrul sălii, căutând din ochi ameninţarea, însă fără să vadă nimic.

Am luat-o la stânga, spre cel mai apropiat şir de scaune din jurul barului, am evitat clienţi care se poticneau şi ţipau şi am privit întruna peste tot, cu atenţie. Am sărit pe o banchetă, ca să am un fel de acoperire pentru eventualitatea în care cineva ar fi observat flăcările de la gura ţevii pistolului meu şi ar fi tras în direcţia lor. Am rezemat arma pe spătarul banchetei şi am pus punctul laserului pe capul primului bodyguard.

Pffft. Bărbatul s-a cutremurat şi a căzut pe podea.

Flacăra de la gura ţevii a fost diminuată de amortizor. Celălalt bodyguard n-a văzut-o sau, dacă a văzut-o, n-a ştiut ce înseamnă. Iar pocnetul înăbuşit al pistolului a fost acoperit de vacarmul din jur. Bodyguardul a rămas pe loc, continuând să se străduiască să privească, probabil fără măcar să-şi dea seama că partenerul lui zăcea ucis.

Pffft. L-am doborât şi pe el, cu un alt glonţ în cap.

M-am deplasat rapid în capătul opus al banchetei, pentru cazul în care cineva ar fi zărit flăcările de la gura ţevii şi ar fi tras în direcţia lor. În sală se mai aflau doi bodyguarzi, plus Yamaoto, Kuro, Big Liu şi asociatul lui.

Dar unde erau? Am scrutat interiorul, de la stânga la dreapta. Oameni continuau să bâjbâie în toate direcţiile. Îmi venea să strig: *Delilah*, *unde eşti*?

O luminiţă s-a aprins în faţa separeului din colţ. Am privit într-acolo. Era Yamaoto, care ridica un telefon mobil, încercând să vadă ce se întâmpla.

Nenorocitul! Colţurile gurii mi s-au arcuit în sus. Am întors HK-ul şi i-am pus punctul laserului pe frunte.

Verdele din interiorul ochelarilor mi-a fost eclipsat de o strălucire albă, intensă. Am clipit şi am zvâcnit din cap.

Am ştiut imediat ce se întâmplase. Revenise curentul electric. Ochelarii aveau o caracteristică automată de dezactivare în cazul luminii puternice, care m-a salvat de la orbire, totuşi, am avut nevoie de o secundă ca să-mi readaptez vederea. Am sărit înapoia banchetei şi am scos ochelarii. Când m-am ridicat iarăşi, cu HK-ul aţintit peste spătarul banchetei, Yamaoto dispăruse.

La naiba! Am cercetat iute zona.

Era acolo, în stânga mea, şi se deplasa. I-am ţintit trunchiul.

Bam! Un glonţ a bufnit în spătarul banchetei la câţiva centimetri de capul meu. M-am răsucit spre dreapta şi am văzut un bodyguard, lăsat într-un genunchi pe podea în faţa unui separeu.

Bam! Alt glonţ a izbit în spătarul banchetei. N-am mai gândit. I-am ochit trunchiul şi am apăsat pe trăgaci. *Pffft*. L-am lovit în stern şi am tras alte două gloanţe în el înainte să fi atins măcar podeaua.

M-am rotit din nou spre Yamaoto. Alerga şi toţi cei din sală alergau odată cu el, îndepărtându-se de schimbul de focuri. Am ridicat pistolul, încercând să-l ochesc.

— Jos! am auzit-o pe Delilah strigând înapoia mea.

M-am ferit şi un glonţ mi-a fluierat pe deasupra capului, urmat după o fracţiune de secundă de detunătura armei. Am plonjat în dreapta şi am aruncat o uitătură peste spătarul banchetei. Era al patrulea bodyguard. El a întors pistolul spre noua mea poziţie şi a tras. M-am repezit spre marginea banchetei, gândind în mod absurd: *Se pare că merge bine*, *nu*?

Am înălţat HK-ul pe lângă banchetă. Bodyguardul m-a văzut şi a ridicat braţul.

S-a auzit un răpăit de gloanţe, *Bam*! *Bam*! *Bam*!, dar nu din partea lui. Corpul bărbatului a tresărit şi apoi acesta s-a prăvălit pe jos. Am privit în jur. Era Delilah, care trăsese cu una dintre armele bodyguarzilor doborâţi.

Am scos alt încărcător, l-am extras pe cel aproape golit şi l-am introdus pe cel nou. Am recuperat primul încărcător şi am rostit:

— Dox, Yamaoto se îndreaptă spre ieşire – fie pe uşa din faţă, fie pe cea de urgenţă din subsol. Nu ştiu care din ele.

— Da, mulţi ies chiar acum pe ambele, a spus el cu calmul supranatural pe care-l avea de fiecare dată când acţiona dinapoia lunetei. Mă uit după el, da.

M-am întors către Delilah. Rochia îi era ruptă pe jumătate şi era goală până la brâu, însă părea indiferentă la detaliul acesta. Ţinea cu ambele mâini pistolul bodyguardului şi cerceta cu privirea sala în căutarea de pericole.

— Eşti bine? am strigat spre ea.

Nu s-a întors, ci a continuat să examineze interiorul clubului.

— Du-te! Trebuie să-l lichidezi pe Yamaoto – ştie că ai acţionat în New York!

Fără alt cuvânt, m-am desprins de lângă banchetă şi am pornit în fugă spre uşile batante. Am privit prin interstiţiul dintre ele – întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Recepţionerele şi valetul dispăruseră. Am ieşit pe uşi, uitându-mă întruna la stânga şi la dreapta, cu HK-ul pregătit. Recepţia-insulă. Uşa biroului. Casa scării.

— La dracu'! l-am auzit pe Dox. L-am nimerit, însă nu l-am doborât.

— Unde-i?

— A ieşit prin uşa de la subsol şi a plecat spre vest! A urcat pe scară în mijlocul unui grup mare şi n-am avut la dispoziţie decât o secundă – nu am reuşit să-l ţintesc în cap. L-am lovit în flanc şi a căzut, dar câmpul vizual îmi

era blocat de alţii şi s-a ridicat înainte să-l termin.

Am pornit spre scară.

— Spre vest, spre Kotto-dori?

— Da, merge împleticit, încă-l poţi ajunge.

Am coborât treptele câte trei odată. Când am ajuns la jumătatea scării, am auzit împuşcături în urmă, din sala principală. Dinspre Delilah.

M-am oprit şi am privit înapoia mea, apoi din nou în jos. Alte câteva trepte şi aveam să fiu la ieşire, aproape de Yamaoto.

Am mai coborât o treaptă şi m-am oprit iarăşi.

— Unde eşti, omule? l-am auzit pe Dox. Trebuie să te grăbeşti, altfel o să-l pierdem!

Am mai coborât o treaptă. Am scos un geamăt. După aceea m-am răsucit şi am urcat în goană scara pe care tocmai o coborâsem.

— Împuşcături în club, am gâfâit în microfon. Delilah e-năuntru.

— La naiba! Bine, mă duc eu după Yamaoto, tu du-te la Delilah.

— Am pornit deja.

Am traversat în fugă vestibulul, am repetat procedura de examinare prin interstiţiul dintre uşile batante, pe urmă am intrat în sală.

Am văzut-o pe Delilah stând în faţa unui separeu. M-am apropiat încetişor, ţinând în faţă HK-ul. Interiorul era pustiu.

M-am apropiat. Sub masa din separeu se afla ceva.

Am ajuns lângă Delilah şi am privit. Erau Big Liu şi asociatul lui, cu gurile şi ochii deschişi ca şi cum ar fi fost luaţi prin surprindere; în centrul frunţii fiecăruia se vedea câte o gaură roşie de glonţ.

Delilah s-a uitat la mine.

— L-ai văzut pe Kuro?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să-l găsim, a zis ea. Yamaoto i-a spus că tu ai fost autorul asasinatelor din New York şi Wajima. Nu ştiu dacă, într-adevăr, Kuro l-a crezut. Însă acum îl va crede, cu siguranţă.

Am arătat spre Big Liu.

— Vrei să zici...

— Nu l-am putut lăsa să plece, a spus ea. Yamaoto i-a zis totul, iar cele petrecute în seara asta puteau fi dovada clară a adevărului. Triadele ar fi venit după Midori şi după fiul tău... şi ei n-ar fi avut absolut nicio şansă.

În acelaşi timp însă Yamaoto scăpase. Ştia că în club acţionasem eu şi-mi imaginam ce va face în continuare. Trebuia să scap şi să-i telefonez lui Midori, să-i spun să-l ia pe Koichiro şi să plece, să se ascundă. Nu avea să mă mai revadă niciodată, dar cel puţin ei doi aveau să fie în siguranţă.

Concentrează-te, mi-am spus. *Ocupă-te de situaţia curentă, iar după aceea*

o poţi avertiza pe Midori. Nimic nu se va-ntâmpla aşa repede. Foloseşte-ţi mintea.

L-am auzit pe Dox strigând dinapoia uşilor batante:

— Nu trageţi, eu sunt!

Ne-am întors şi l-am văzut pe lunetistul masiv venind spre noi, cu arma M40A3 pe umăr, cu ţeava îndreptată în jos. O ridicare infimă a sprâncenelor a fost singura lui reacţie faţă de goliciunea lui Delilah.

— Yamaoto a scăpat, ne-a spus. L-am văzut pe şofer luându-l. Am tras în geam, însă era antiglonţ. Nici prin portieră nu aş fi avut vreo şansă să-l lovesc – automobilul era blindat. Am tras în cauciucuri, dar erau dintre cele fără cameră şi a continuat să ruleze. El sângera însă. E plină strada de pete roşii. Am ştiut că l-am lovit bine.

Am auzit sirene afară. Toţi am tăcut şi am ascultat o secundă. După aceea, Dox a zis:

— Sugerez în mod respectuos că ar fi momentul cuvenit să ne luăm tălpăşiţa.

— Kuro a plecat? a întrebat Delilah.

— Nu l-am văzut, a răspuns el, dar erau mulţi oameni şi nu mă uitam decât după Yamaoto. De ce – trebuia să-l fi împuşcat şi pe el?

— O să-ţi explic mai târziu, i-am zis. Haideţi să plecăm.

— S-ar putea totuşi să fie pe-aici, ascuns pe undeva, a spus Delilah. Ar trebui...

Am clătinat din cap.

— Ai făcut destule, mai mult decât suficient. Trebuie să plecăm.

Mi-am scos haina şi am ajutat-o pe Delilah s-o îmbrace, apoi am părăsit toţi clubul prin ieşirea de urgenţă.

Sirenele se auzeau foarte aproape. Am mers pe lângă latura estică a clădirii, apoi pe o alee şi am ieşit pe strada care mărginea spre sud complexul clubului. Duba era acolo unde o parcasem anterior. Am urcat toţi şi am pornit, cu Delilah lângă mine şi Dox în spate. În scurt timp rulam spre sud pe Nireke-dori, iar luminile stradale şi buticurile cu obloane trase păreau suprareale după evenimentele abia petrecute.

Dox tăcea în mod neobişnuit pentru el şi mi-am dat seama că era foarte nemulţumit, fiindcă nu-şi doborâse ţinta.

— A fost o lovitură al naibii de grea, aia cu care l-ai lovit pe Yamaoto, i-am spus. Era în mişcare, n-ai dispus decât de o secundă, în jur erau foarte mulţi oameni care alergau panicaţi...

— Da, totuşi...

— Niciun „totuşi”. L-ai nimerit la ţanc – nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Nu l-am nimerit chiar atât de bine pe cât aş fi dorit, însă era un glonţ expandabil, aşa că i-am făcut o gaură al dracu' de mare undeva sub nivelul pieptului. L-a dus până la automobil doar ditamai doza de adrenalină şi o baftă chioară. Sper doar să nu fie spitale prin jur.

Spitale, am reflectat. *Bineînţeles*.

Am scos telefonul mobil şi l-am sunat pe Tatsu.

Capitolul 44

L-am informat pe Tatsu despre tot ce s-a întâmplat. Glasul îi era slab şi la răstimpuri icnea de durere, dar mintea îi părea la fel de alertă ca întotdeauna.

După ce am terminat, el a zis:

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Kuro. El poate fi rezolvat. Problema este Yamaoto. Din ceea ce tocmai mi-ai relatat, în foarte scurt timp el va fi sau la spital, sau la morgă. Voi afla unde anume şi-ţi voi telefona după aceea.

Am închis şi m-am adresat lui Dox şi Delilah:

— Sursa mea verifică spitalele din zonă. Dacă Yamaoto a fost internat la Urgenţe, vom afla în cel mai scurt timp.

În următoarea oră, am mers cu maşina, informându-ne pe rând despre perspectivele diferite ale celor petrecute în club. Tatsu n-a telefonat.

Când am terminat de vorbit, trecuse de miezul nopţii şi nu aveam nimic de făcut, decât să aşteptăm o veste din partea inspectorului japonez. Am intrat în Akasaka şi l-am lăsat mai întâi pe Dox, lângă Akasaka Prince Hotel, unde a rezervat o cameră ceva mai devreme. După genul de operaţiune pe care tocmai îl desfăşuraserăm, era preferabil să ne mutăm toţi. Delilah a deschis portiera, iar lunetistul a trecut peste ea, după care s-a întors către noi.

— Mă anunţaţi imediat cum aflaţi ceva, a zis el.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa o să fac.

— Vorbesc foarte serios. Să nu te duci iar de unul singur, aşa cum ai făcut în New York.

— Bine.

Dox m-a privit, în mod clar cu îndoială, după care a revenit la Delilah.

— Vrei să-i bagi tu minţile-n cap? Are complexul ăsta al lupului singuratic.

Delilah a surâs.

— O să-ncerc.

El a bătut-o uşor cu palma pe genunchi şi a privit-o.

— Delilah, o să am oricând încredere în tine să-mi asiguri spatele. Şi te poţi bizui pe mine să-l asigur pe al tău.

Ea a zâmbit iarăşi.

— Mi-ai văzut destul spatele în seara asta.

Dox a clipit scurt şi obrajii i s-au înroşit.

— Am vrut să zic că...

Delilah s-a întins şi l-a sărutat pe obraz.

— Ştiu ce ai vrut să zici. Şi-ţi mulţumesc.

Lunetistul s-a uitat la mine.

— Ştii doar că am osatura frumoasă.

Apoi a închis portiera şi a dispărut.

Am pornit maşina. Delilah a zis:

— Mai e ceva. N-am vrut s-o spun de faţă cu Dox, fiindcă am simţit că-i foarte nemulţumit că nu l-a terminat pe Yamaoto.

— Ce anume?

— La un moment dat, Yamaoto m-a prins de încheietură şi l-am tăiat de două ori cu cuţitul. Este posibil ca o parte din sângele acela de pe stradă să fie de la rănile respective... nu ştiu.

Am aprobat din cap, simţindu-mă furios.

— Ei bine, vom afla.

— Exact.

Am oprit pe o străduţă lăturalnică de lângă New Otani, hotelul unde era cazată.

— Aş fi vrut să te conduc înăuntru, i-am spus, dar trebuie să fim în continuare precauţi să nu fim văzuţi împreună. Mai ales acum.

Ea a dat să răspundă, însă apoi unul din noi, sau poate amândoi, s-a aplecat spre celălalt şi ne-am sărutat ca două victime ale înecului care simţeau din nou gustul aerului.

Delilah m-a tras în partea din spate a dubei, unde Dox îşi lăsase salteaua desfăcută. Haina mea, cu care se îmbrăcase femeia, a căzut cu uşurinţă. Iar jumătate din rochie nu mai exista, oricum. I-am ridicat restul rochiei până mai sus de brâu, în timp ce ea mă săruta şi-mi descheia pantalonii. Gâfâiam amândoi, capul îmi bubuia şi când am atins-o şi am simţit cât era de umedă, nu m-am mai gândit la absolut nimic. Delilah m-a împins pe spate pe saltea şi nu mai era timp să-i trag slipul în jos pe picioare, aşa că am smucit violent şi l-am rupt. Ea s-a aplecat şi m-a încălecat, după care am pătruns-o şi în viaţa mea nu m-am simţit mai bine. *La naiba*, m-am gândit, *nu iarăşi*, *nu fără prezervativ*, dar a fost gândul cel mai efemer şi mai lipsit de importanţă pe

care-l avusesem vreodată.

Totul a fost pe atât de scurt pe cât fusese de furios. Mâinile noastre erau peste tot şi nu ne-am oprit nicio clipă din sărutat. Când a atins extazul, Delilah a icnit ceva în ebraică, a icnit direct printre dinţii mei, iar eu mi-am dat drumul odată cu ea.

M-am destins pe saltea, simţindu-mă secătuit. Delilah a rămas locului, privindu-mă de deasupra, cu palmele pe umerii mei.

— Îmi place când faci asta, i-am spus privind-o în ochi, cenuşii în lumina slabă din interiorul dubei.

— Ce anume?

— Când vorbeşti în ebraică.

A încuviinţat din cap.

— Tu mă provoci să fac aşa.

Am privit-o. Ultima dată când am văzut-o ucigând pe cineva a fost cuprinsă după aceea de tremurături. Însă atunci a fost primul ei omor. Pe urmă devine mai uşor.

— Eşti bine? am întrebat-o.

A aprobat din cap.

— Probabil că n-ar trebui să fiu, dar da, mă simt bine.

Am ridicat un braţ şi i-am atins obrazul.

— Nu pot... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut în seara asta. Pentru tot ce ai făcut.

Ea n-a zis nimic.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, am adăugat eu, însă ştiu că nu vreau să te pierd.

— Asta depinde de tine, a zis ea plecând ochii. A depins întotdeauna doar de tine.

Am mai stat aşa vreun minut. M-am gândit din nou la Midori. Aş fi putut să-i telefonez şi să-i spun totul, s-o fac să înţeleagă cât de rea era situaţia şi s-o conving să se mute altundeva cu Koichiro, cel puţin până puneam totul la punct.

Dar asta ar fi însemnat în acelaşi timp sfârşitul pentru noi. O ştiam cu certitudine. Indiferent cât de vagă ar fi fost posibilitatea reluării relaţiilor, la care ea făcuse aluzie în New York, avea să dispară ca un tăciune pâlpâitor sub tocul unei cizme.

Iar Yamaoto era rănit, nu? La naiba, din câte ştiam putea să fi murit din cauza hemoragiei pe bancheta din spate a limuzinei lui. Sau poate că a fost internat de urgenţă într-o clinică medicală. Dintr-o clipă în alta era posibil să primesc de la Tatsu informaţia despre locul unde se găsea. În acel moment nu avea să se întâmple nimic cu Midori şi Koichiro. Mai puteam aştepta

puţin pentru a vedea cum evolua situaţia cu Yamaoto. Dacă aflam că el a supravieţuit, dacă se părea că nu-i puteam veni de hac, atunci o avertizam pe Midori.

Ne-am îmbrăcat cu ceea ce mai rămăsese din hainele noastre. I-am spus lui Delilah:

— În club ai fost văzută de mulţi oameni. Întrucât Big Liu a murit, iar Yamaoto este rănit, toţi vor fi în derută, însă Kuro e în viaţă. Trebuie să fii atentă.

Ea a zâmbit.

— Ştiu.

— Iartă-mă, nu voiam decât...

— Ştiu, a repetat Delilah şi m-a sărutat.

A coborât din dubă şi am privit-o până a ieşit de pe străduţă. După aceea am plecat să găsesc alt hotel.

Capitolul 45

M-am înregistrat la un hotel banal din Shinjuku, iar după ce am intrat în cameră am făcut mai întâi un duş, apoi o baie fierbinte, îndelungată. Nu m-a relaxat complet. Îmi era imposibil să nu mă gândesc întruna şi gândurile nu erau bune.

Dacă Yamaoto nu ajungea într-un spital? Ce ar fi însemnat asta? Un ins cu atâta putere trebuia să aibă medici pe statul lui de plată, oameni care puteau trata o rană de glonţ fără să implice autorităţile. Poate că unul dintre ei făcea chiar în acel moment o vizită la domiciliul pacientului. Dar din ceea ce a spus Dox, Yamaoto ar fi avut nevoie de mai mult. Probabil, de o echipă chirurgicală specializată în traume şi mult sânge pentru transfuzii.

Ce s-ar fi întâmplat totuşi dacă el ar fi supravieţuit şi le-ar fi povestit oamenilor să-i şi ai lui Big Liu despre cele întâmplate în club? Ţinând cont de animozităţile deja existente, era posibil să nu fie crezut de chinezi, totuşi, rana de glonţ din piept putea fi convingătoare în privinţa adevărului spuselor lui. Şi indiferent ce anume ar fi crezut chinezii, oamenii lui Yamaoto aveau să facă ce le spunea şeful lor. Dacă el beneficia de şansa de a-i trimite după Midori şi Koichiro...

M-am uitat la telefonul aflat pe policioara de sub oglinda chiuvetei.

Sun-o, mi-am spus. *Telefonează-i imediat. Doar încă puţin. Pot s-ajung la el. Pot să termin totul. Nu trebuie decât să ştiu unde se află.*

Telefonul a zbârnâit şi am sărit pe jumătate din cadă, pentru a-l înhăţa. Pe

display era afişat numărul lui Tatsu.

Am răspuns cu inima bubuindu-mi.

— Da.

— N-ai să ghiceşti niciodată unde-i amicul nostru.

— Spune-mi.

— Chiar aici, în spitalul Jikei. La chirurgie. Oamenii mei au avut nevoie de ceva timp să-l găsească. În Tokio sunt multe spitale şi Yamaoto a fost internat sub un nume fals.

Am simţit că strângeam puternic telefonul şi am încercat să mă relaxez.

— Va scăpa cu viaţă?

— Medicii par optimişti. A avut noroc. Din câte am înţeles, dacă glonţul lovea cu un centimetru mai sus, s-ar fi zis cu el.

— Cum ajung la el?

— Nu poţi să ajungi cât timp este în sala de operaţie. După aceea va fi la reanimare pentru minimum alte douăzeci şi patru de ore, iar acolo va fi monitorizat constant. Trebuie să aştepţi până va fi mutat într-o rezervă.

— Nu pot să aştept atât.

Simţeam că-mi venea să urlu, să izbesc cu pumnul în perete, să sparg lucruri.

— Ar putea acţiona împotriva lui Midori.

— Nu cred. În clipa de faţă se luptă să supravieţuiască. Asta-i tot ce face. Asta-i tot ce poate face.

— Dar când va ieşi de la reanimare? Nu va fi păzit?

— Este deja păzit şi încă de destui oameni. Nu-ţi face griji. Mă voi ocupa eu.

— Şi Kuro? Care-i statutul lui?

— Ţi-am spus, lasă-l pe Kuro în seama mea. Tu concentrează-te asupra lui Yamaoto.

M-am uitat spre stânga, apoi spre dreapta, ca şi cum aş fi zărit o cale de ieşire. În cele din urmă, am spus:

— La naiba, bine, ţine-mă la curent.

— O să-ţi telefonez în clipa în care voi afla mai multe.

Am închis şi am pus telefonul înapoi pe policioara de sub oglinda chiuvetei.

M-am gândit din nou să-i telefonez lui Midori. Problema era că, indiferent dacă aş fi avertizat-o, era posibil să nu mă asculte. Ea detesta absolut tot ce făcea parte din viaţa mea şi nu dorea defel să facă parte din ea.

Mi-am dat seama că era posibil să caut justificări, dar am decis să mai amân totul încă puţin timp.

Dacă mă înşelam însă, ştiam că oportunitatea de a-mi fi luat singur viaţa

ar fi părut, privind retrospectiv, o stare de grație care-mi fusese oferită și pe care o refuzasem în mod stupid și pervers. Atunci, aș fi rămas fără opțiuni. Le-aș fi epuizat pe toate și mi-ar fi rămas numai damnarea.

Capitolul 46

Abia dacă am închis ochii în noaptea aceea. Dimineață, am efectuat o oră intensă de calistenie și stretching. Am executat flotări și genuflexiuni hinduse și exerciții pentru gât și abdomen. Am terminat prin douăzeci de ridicări în brațe, ținându-mă doar cu vârful degetelor de pragul de sus al ușii, urmate de o sută de flotări, de asemenea, din vârful degetelor. După ce am terminat, m-am simțit mai puțin cuprins de anxietate ca în cursul nopții.

Însă restul zilei n-a fost ușor. Continuam să mi-i închipui pe Midori și Koichiro în New York, imaginându-mi cât de ușor ar fi fost de atacat în exteriorul blocului lor din Greenwich Village, sau în parc, pe drumul către un magazin sau, de fapt, oriunde.

Incidentul din club ocupa capul de afiș pe toate posturile de știri. Se spunea că Whispers era proprietatea *yakuza* și, potrivit teoriei celei mai răspândite, fusese atacat de afiliați ai branșei United Bamboo, ca parte dintr-un război între facțiuni. Trei morți erau taiwanezi, dintre care unul, cunoscut ca Big Liu, era binecunoscut în domeniul crimei organizate. Poliția ancheta personalul clubului, dar natura afacerilor acestuia și afilierile lui cu crima organizată păreau să-i împiedice pe martori să-și amintească limpede evenimentele din timpul serii.

I-am informat pe Dox și Delilah despre cele aflate de la Tatsu, dar în rest m-am ținut departe de ei. Le-am spus că, întrucât operațiunea încă nu se încheiase, era preferabil să nu ne întâlnim dacă nu era absolut necesar. Asta nu era însă totul. Mă simțeam ca pe marginea unei prăpăstii. Dacă situația ar fi evoluat într-o direcție, aș fi revenit în siguranță pe teren solid. Dacă ar fi evoluat în direcția opusă, m-aș fi prăbușit în abis. În ciuda celor petrecute între mine și Delilah în dubă, nu puteam împărtăși sentimentul acela cu nimeni. Trebuia să trăiesc așa, singur.

În noaptea aceea trei membri din United Bamboo au fost uciși în fața unui club pe care-l conduceau în Shinjuku. Mass-media i-au acordat din nou principala atenție, considerând episodul ca altă bătălie de stradă în războiul dintre *yakuza* și bandele etnice. Tatsu mi-a telefonat.

— Sper că n-ai fost implicat și în astea, a zis el.

Gasul îi era atât de stins, încât mă durea să-l aud.

— Nu, i-am răspuns. Acum am aflat şi eu despre cele întâmplate.

— E bine, atunci. Înseamnă că Yamaoto n-a transmis că ai fost implicat în Whispers. Dacă ar fi făcut-o, oamenii lui nu i-ar fi atacat pe chinezi. Ţi-am spus – pentru moment, Midori şi fiul tău sunt în siguranţă.

— Însă nu vor mai fi aşa dacă Yamaoto supravieţuieşte.

— El continuă să fie la reanimare, dar starea i se îmbunătăţeşte.

— Grozav!

— De fapt, să ştii că este, într-adevăr, un lucru bun. Este posibil să-l mute chiar mâine într-o rezervă.

— Perfect. Să-ţi dau o listă a lucrurilor de care am nevoie.

I-am spus-o. După ce am terminat, Tatsu a zis:

— Nicio problemă.

Glasul îi slăbise şi mai mult. L-am întrebat:

— Cum îţi mai merge?

— Păi... rezist.

Am strâns apăsat din fălci.

— Ţin-te tare, da?

— Bine.

Am vrut să spun mai multe, însă m-am rezumat să adaug:

— Poate că ar fi mai bine să dormi niţel. Dacă afli ceva, mă anunţi.

— Bine, a spus el şi a închis.

Capitolul 47

În dimineaţa următoare, am efectuat alt program dur de exerciţii fizice, care m-a ajutat din nou să mă calmez puţin. Am făcut duş şi m-am bărbierit, am mâncat un mic dejun săţios la un restaurant din apropiere, apoi am ieşit la plimbare.

Era o dimineaţă însorită, rece şi înviorătoare. Am plecat din restaurant spre est, pe lângă torentele de oameni energizaţi de cafeină care curgeau prin staţia Shinjuku şi pe lângă ea, şi am ajuns, finalmente, în Shinjuku Gyoen Park, unde crizantemele se bucurau de scurta lor perioadă de înflorire. M-am plimbat printre tarabe şi grădini şi o vreme am fost în stare să mă pierd în întinderile de galben, roşu şi purpuriu.

Pe când mă pregăteam să părăsesc parcul, mi-a sunat telefonul. Era Tatsu. Am răspuns.

— Da.

— Azi-dimineaţă l-au mutat în rezervă. Este stabil, dar puternic sedat.

Anunţă-mă când o să fii gata.

— Sunt gata chiar acum. Câţi oameni îl păzesc, cine sunt şi unde?

— Sunt şapte. Trei în faţa uşii, şi câte doi în fiecare capăt al coridorului.

— Asistentele medicale au fost de acord cu aşa ceva?

— Dacă i-ai vedea pe bodyguarzi, nici tu n-ai comenta.

Am căzut pe gânduri. Nivelul de securitate era inteligent. Nu puteam să ajung la bodyguarzii de lângă uşă, fără să am de-a face cu cei doi dintr-un capăt sau celălalt al coridorului. În cazul cel mai fericit, asta m-ar fi încetinit, oferindu-le celor din interiorul perimetrului timpul necesar pregătirii, iar celor doi din capătul opus al coridorului răstimpul indispensabil pentru a se apropia şi interveni ca întăriri.

— N-ai zis că o să te îngrijeşti de partea asta? l-am întrebat.

— Ba da. O să-i arestez pe toţi.

— Credeam că n-o poţi face..., am început să spun.

— N-am zis că-i voi putea ţine închişi mult timp. Şi este adevărat, mă va costa, probabil, slujba. Dacă vor să mă concedieze însă, vor trebui să se grăbească.

A râs, apoi a început să tuşească.

Tusea a continuat o vreme. A părut ca şi cum Tatsu ar fi băut ceva, pe urmă s-a oprit.

— Cât de repede poţi să fii gata? am întrebat.

— Dă-mi o oră. Trebuie să pregătesc o echipă serioasă. Oamenii lui Yamaoto pot fi... necooperanţi.

— Ai făcut rost de ce ţi-am cerut?

— Bineînţeles.

— Atunci, putem porni. Eu i-am dat drumul.

Capitolul 48

Peste o oră eram poziţionat în casa scării din aripa chirurgicală a spitalului Jikei, cu un etaj deasupra lui Yamaoto. Purtam uniformă standard de spital. Non-standard era HK-ul pe care-l aveam într-un toc pe coapsă, pe dedesubt. Pistolul era totuşi doar o soluţie de rezervă şi nu mă aşteptam să fiu nevoit să-l utilizez. Principala mea armă consta din două seringi aflate într-o pungă din hârtie. Prima conţinea o sută de miliechivalenţi de clorură de potasiu. A doua conţinea o cantitate egală de ser fiziologic obişnuit.

Serul fiziologic poate fi cumpărat din orice farmacie, dar dacă nu ai acces la materiile prime şi echipamentele corespunzătoare, obţinerea clorurii de

potasiu necesită reţetă eliberată de un medic. Din fericire, în ciuda bolii lui, Tatsu îşi păstrase capacitatea de a face rost de lucruri prohibite. Mă oprisem pe la rezerva lui cu doar câteva clipe în urmă şi, aşa cum promisese, avea tot ce-i cerusem. Fusese mulţumit când îi explicasem ce urma să fac.

— Îi va cauza suferinţă? mă întrebase.

— Chiar dacă va exista aşa ceva, va fi doar pentru foarte scurt timp, îi răspunsesem, regretând că-l dezamăgeam. Este aceeaşi substanţă care este utilizată în injecţii letale. Va cauza instantaneu un infarct masiv. Dacă vrei suferinţă, vom avea nevoie de mai mult timp.

El aprobase.

— Dacă va fi nevoie, continuasem, îl voi împuşca, pur şi simplu. Sau îi voi rupe gâtul. Însă o injecţie cu clorură de potasiu este greu de detectat. Celulele eliberează potasiu în mod natural atunci când se descompun post-mortem. Şi apreciez că „natural" este preferabil pentru noi în clipa de faţă. Va acoperi implicarea oamenilor tăi, implicarea mea, totul.

Tatsu înălţase din sprâncene şi rostise sec:

— Dacă n-aş şti mai bine, aş suspecta că ai mai făcut asta şi altă dată.

— M-am documentat niţeluş.

Îmi surâsese obosit.

— Du-te! Haide să terminăm asta.

Iar în acel moment îi aşteptam semnalul, care să mă anunţe că oamenii lui i-au arestat pe bodyguarzii *yakuza* ai lui Yamaoto. Nu le-am pomenit nimic lui Dox şi Delilah. Puteam să fac asta şi singur.

Telefonul mi-a bâzâit. Era Tatsu.

— Du-te, a spus el cu glas slab, dar însufleţit. Toţi bodyguarzii sunt încătuşaţi şi coboară cu liftul. Am pus alţi doi oameni să le ia declaraţii asistentelor şi infirmierelor, însă într-o cameră aflată după colţ faţă de rezerva lui Yamaoto. Vei dispune doar de un minut. Grăbeşte-te!

Coboram deja scara în fugă.

— Sunt pe drum, am spus şi am închis telefonul.

L-am vârât în buzunar, din care am scos o pereche de mănuşi şi o mască facială medicală.

Când am ajuns la nivelul rezervei lui Yamaoto, m-am oprit pe scară, mi-am strecurat rapid capul pe uşă şi am privit. Era pustiu, aşa cum a promis Tatsu.

Am ieşit şi am pornit cu pas energic pe coridor. Tatsu îmi spusese că Yamaoto se găsea în camera 203. Iat-o. Uşa era întredeschisă. Am privit înăuntru. Din nou, nici urmă de bodyguarzi.

Am intrat şi am închis uşa înapoia mea. Yamaoto stătea rezemat în capul oaselor în pat. Era palid şi pleoapele îi fluturau. Trunchiul îi era bandajat

postoperatoriu şi din piept îi ieşeau două tuburi despre care am bănuit că-i susţineau plămânii să nu cedeze. O perfuzie centrală îi intra în gât, picurându-i antibiotic, şi probabil morfină, direct în jugulară.

M-am apropiat de marginea patului. Pentru orice eventualitate, am îndepărtat din raza de acţiune a mâinii lui butonul pentru chemarea asistentelor. După aceea am scos din pungă seringa cu clorură de potasiu şi i-am desfăcut căpăcelul de protecţie, pe care l-am pus în buzunar.

Yamaoto a deschis ochii. M-a privit, însă n-a spus nimic. Probabil că nu m-a recunoscut înapoia măştii chirurgicale. Sau poate că era prea îndopat cu sedative pentru a-şi da seama măcar ce se întâmpla. Era lipsit de importanţă.

Am strangulat tubul perfuziei deasupra orificiului pentru injectare. Nu voiam să se întoarcă nici măcar o picătură din clorura de potasiu. Mai bine să se ducă toată direct în inimă, ca un bolus[6].

Am introdus seringa în orificiul pentru injectare, am aspirat şi am privit sângele intrând în ea. Puteam începe.

Yamaoto a zâmbit.

— Nu s-a terminat, a mormăit el.

L-am privit în ochi, încântat că era conştient şi că ştia cine eram.

— Ba da, s-a terminat, i-am spus. S-a terminat din clipa în care l-ai ucis pe prietenul meu, Harry. Atât doar că n-ai primit informarea respectivă. Ţi-o transmit acum.

Am apăsat pistonul seringii, trimiţând clorura de potasiu ca pe o rachetă spre inima lui. După aceea am luat seringa cu ser fiziologic şi am repetat procedura, accelerând doza spre destinaţie.

Yamaoto m-a privit. Zâmbetul nu i-a dispărut. Am pus a doua seringă în punga din hârtie, lângă prima, şi m-am uitat la monitorul EKG.

În câteva secunde, vârfurile ascuţite care reprezentau funcţionarea corespunzătoare a cordului au fost înlocuite de sinusoidale lungi şi lente. Clorura de potasiu anihilase sistemul electric al muşchiului cardiac, care nu se mai contracta.

M-am uitat la Yamaoto.

— Ce-ai vrut să zici? Că nu s-a terminat?

Yamaoto îşi dădu ochii peste cap, iar zâmbetul i se şterse. Gura i se înmuie şi capul îi căzu într-o parte.

Un semnal de alarmă a răsunat în cabinetul asistentelor, avertizând că un pacient a făcut un infarct. M-am apropiat de uşă şi m-am uitat pe coridor.

---

[6] Cantitate mare de medicament introdus în organism la începutul tratamentului în scopul obţinerii unui efect terapeutic maxim. (*n.red.*).

Pustiu. M-am dus iute până la casa scării, m-am oprit pe palier şi am privit coridorul prin uşa infim crăpată. Tot pustiu.

O infirmieră a apărut în fugă, controlându-şi monitoarele pentru a vedea unde era problema. A ridicat un receptor şi a anunţat codul, însă era deja prea târziu. Indiferent cât de rapid ar fi acţionat o echipă, ar fi trebuit să ştie că era necesară utilizarea unei doze uriaşe de antidot pentru a inversa efectele bolusului elefantin pe care-l folosisem. Şi fiecare secundă care trecea până atunci îl aducea pe Yamaoto tot mai aproape de leziuni cerebrale ireversibile, cel puţin, dar, probabil, mai aproape de moarte.

Am lăsat uşa să se închidă în urma mea şi am coborât la nivelul recepţiei. Yamaoto era terminat. Mai rămăsese totuşi Kuro.

Capitolul 49

Am revenit în rezerva lui Tatsu. Când m-a zărit, a ridicat întrebător din sprâncene.

— S-a făcut, am zis şi mi-am tras un scaun lângă patul lui.

Mi-a prins mâna şi a strâns-o.

— Mulţumesc, a şoptit răguşit. Mulţumesc.

— Mai este însă ceva. Poate că, de fapt, nu-i nimic, oricum...

— Ce?

— Înainte să-şi piardă cunoştinţa, mi-a spus: „Nu s-a terminat". Poate că nu era decât fanfaronadă, totuşi... Kuro tot nu şi-a făcut apariţia, iar Yamaoto i-a spus în club că eu am fost înapoia tuturor asasinatelor, începând cu cele din New York.

— Ţi-am spus că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Kuro.

— De ce să nu-mi fac?

— În primul rând, pentru că ranchiuna lui Yamaoto împotriva ta n-a fost decât asta – o ranchiună, pur şi simplu. Nu se extinde la alţi membri ai organizaţiei lui. Dacă nu mai e în viaţă ca să dea ordinele respective, nimeni n-are vreun interes sau imbold să încerce să-ţi facă rău. Nici ţie, nici familiei tale.

Am încuviinţat din cap, fără să fiu pe deplin convins.

— Mai este şi un al doilea motiv?

— Da. Kuro este informatorul meu.

L-am privit şi am simţit cum un zâmbet mi se lăţeşte peste faţă.

— Afurisitule! Nu-i de mirare că informaţiile au fost atât de bune.

— Kuro a fost foarte supărat pe mine după episodul Wajima. Considera că

Yamaoto va afla de unde provenea „scurgerea” şi-l va ucide pentru asta. Iar după cele întâmplate în club, a fost în pragul apoplexiei. Mă aştept să se fi îmbunat între timp. Nimeni nu se găseşte într-o poziţie mai bună decât el pentru a prelua conducerea operaţiunilor lui Yamaoto.

— Colegii lui nu-l vor suspecta că a fost omul din umbră?

— Este posibil, da. Până acum, frica l-a inhibat mereu să acţioneze împotriva lui Yamaoto, în ciuda încurajărilor mele energice. Fricii acelea i se adăuga, desigur, teama legată de consecinţele unui atac ratat împotriva lui Yamaoto. Acum însă noi i-am oferit soluţia finală. Ce altceva mai poate face decât să acţioneze agresiv pentru a-şi consolida puterea?

— Şi chinezii?

— Kuro a fost permanent canalul de legătură al lui Yamaoto cu chinezii. Dacă nu le va spune că tu ai fost în spatele tuturor acţiunilor, ei nu vor avea niciun motiv s-o ştie. Şi chiar dacă le-ar spune, oare l-ar crede? Este mai probabil ca ei să creadă că eşti un fel de sperietoare pe care Kuro a inventat-o ca să abată atenţia de la responsabilitatea *yakuza* pentru masacrele din Wajima şi Whispers. Nu, bănuiesc că, până la urmă, Kuro va găsi o modalitate de a pune capăt acestui război, aruncând o parte cât mai mare din vină asupra lui Yamaoto.

Am aprobat, gândindu-mă. Părea rezonabil, totuşi, mă aşteptam să mai treacă ceva timp înainte de a fi convins pe deplin.

— Vezi? a adăugat Tatsu. Acum te poţi duce la Midori şi la fiul tău. Nimic nu te mai opreşte.

— Da, aş putea s-o fac, am încuviinţat.

Adevărul era că în momentul acela îi simţeam pe Midori şi Koichiro mai îndepărtaţi de mine ca oricând.

— Te rog doar să mai treci pe la mine înainte să pleci din Tokio. Nu mi-ar plăcea să te ratez.

— Deocamdată, nu plec nicăieri. Aş vrea să mai stau o vreme cu tine dacă n-ai nimic împotrivă.

Mi-a strâns mâna.

— E perfect. Şi-ţi pot promite că n-o să te întârzii mult.

Am clătinat din cap.

— Haide, termină cu chestiile astea!

A fost rândul lui Tatsu să clatine din cap.

— Nu pot. N-am ştiut-o până acum, dar ăsta-i felul în care fac faţă. Şi trebuie să recunoşti că-i preferabil autocompătimirii.

— Aşa şi-aşa, am replicat, provocându-i un chicotit scurt care a degenerat în tuse.

I-am adus apa şi a sorbit cu un pai.

Mi-a sunat telefonul mobil. Am privit display-ul şi am văzut prefixul 212. Am avut nevoie de o secundă să-l recunosc şi să-mi dau seama cine îmi telefona.

— Este Midori, am spus şi m-am ridicat.

Tatsu a zâmbit.

— Poate că asta-i soarta.

M-am apropiat de fereastră şi am răspuns apelului. Inima îmi bubuia.

— Bună, am rostit.

— Jun, doi bărbaţi m-au ameninţat în faţa unui club, cu puţin timp înaintea unui concert. Aveau fotografii cu Koichiro şi cu bona într-un parc, adresa noastră, programul meu de spectacole... totul. Au zis că ne vor face rău dacă nu le spun unde să te găsească!

Mi s-a întors stomacul pe dos şi am simţit că-mi vine să vomit. Am inspirat adânc şi am zis:

— Ia-o încet. Au menţionat cine erau ei?

— Nu. Erau japonezi, *yakuza* după cum arătau şi vorbeau. Ce-ai mai făcut, nenorocitule?

— Ia-l pe Koichiro. Imediat, nu mai pierde timpul – du-l undeva unde n-ar şti nimeni să vă caute. Nu folosi cardul de credit, nici telefonul mobil...

— N-am de gând ca noi doi să renunţăm la viaţa noastră, pur şi simplu, din cauza ta!

— Midori, trebuie să...

— Nu!

M-am gândit iute.

— Bine, totul va fi-n regulă. O să vin acolo şi o să mă ocup de problema asta.

— Să nu vii aici, să stai dracului departe de noi!

— Asta nu va rezolva problema, am rostit surprins de calmul din vocea mea. Haide să rezolvăm problema, după care poţi să faci orice vrei. Le-ai spus oamenilor acelora ceva? Le-ai zis cum să mă găsească?

— Ce le-aş fi putut spune?

— Bine, o să verific ceva şi o să revin cu un telefon în cincisprezece minute.

Am închis fără să mai aştept un răspuns. Tatsu era deja palid ca urmare a ceea ce auzise. Când i-am relatat convorbirea, s-a făcut şi mai alb la faţă.

— Ce dracu' se-ntâmplă? am întrebat. Tocmai mi-ai spus...

— Ţi-am zis, Kuro nu se află deocamdată la comandă. De fapt, nimeni nu ştie pentru moment că Yamaoto e mort.

— De acord, totuşi, când ar fi putut Yamaoto anunţa...

— Probabil că pe drumul de la club, în limuzină. Înainte să ajungă la

spital. Lasă-mă să verific.

A luat telefonul şi a tastat un număr. A pus întrebări. A ascultat. A pus alte întrebări. A ascultat din nou. A spus:

— Retrage-i.

A ascultat iarăşi, apoi a înjurat şi a închis. M-a privit.

— Da, se pare că Yamaoto a telefonat pe când era dus la spital. Şi-a trimis doi soldaţi la New York ca să exercite presiuni asupra lui Midori şi copilului pentru a ajunge la tine.

— Şi dacă presiunile nu vor avea succes?

Tatsu n-a răspuns. Nu era necesar s-o facă. Am citit răspunsul în ochii lui.

— I-ai spus lui Kuro să-i retragă. Ce-a zis?

— Nu poate s-o facă. Bărbaţii trimişi de Yamaoto erau din garda lui pretoriană, asasinii lui personali, care-i sunt loiali doar lui. Kuro poate ajunge la toţi ceilalţi, însă aceştia doi nu au conexiuni cu el şi nu vor accepta ordine din partea lui. Nici chiar după moartea lui Yamaoto.

Stomacul mi s-a întors din nou pe dos. Am inspirat şi am expirat, am inspirat şi am expirat, stăpânindu-mă să nu vomit.

Am sunat-o pe Midori.

— Ştiu care-i problema, i-am zis, şi o pot rezolva. Am pornit deja spre aeroport. O să iau o cursă fără escală care pleacă diseară. Voi fi pe aeroportul JFK – mi-am privit ceasul – mâine-seară, după ora voastră. O să te sun în secunda în care am aterizat.

A urmat o pauză. Apoi ea a replicat scurt:

— Te urăsc.

Am încuviinţat din cap.

— Ştiu.

Capitolul 50

Am fugit înapoi la hotel, ca să-mi iau paşaportul, iar pe drum am telefonat la diverse companii aeriene, ca să aflu ce curse existau. Următoarea pe care o puteam prinde era un zbor JAL fără escală, care pleca la 19:05 şi ajungea la New York la ora 17 în aceeaşi zi. Mi-am rezervat un loc.

Am achitat hotelul şi am returnat duba înainte să iau trenul spre aeroport. L-aş fi putut ruga pe Dox să se ocupe de asta pentru mine, dar simţeam că aş fi fost gata să explodez dacă nu aveam nimic de făcut.

Pe drumul spre aeroport, telefonul mi-a sunat de două ori – o dată Dox, o dată Delilah. N-am răspuns.

M-am gândit cum urma să-i găsesc pe cei doi care au amenințat-o pe Midori. Nu mă așteptam să fie foarte greu. Ei o filau, așteptându-mă să apar. Iar eu urma să apar. Atât doar că n-avea să fie unde, când sau cum se așteptau ei.

Apoi ceva ce am înțeles încă din clipa în care mi-a telefonat Midori mi-a apărut limpede, fără echivoc, în față. A fost de la bun început acolo, în acele două cuvinte simple, *Te urăsc*, însă eu nu am vrut să le recunosc ca atare.

Indiferent cum s-ar fi desfășurat evenimentele, Midori nu avea să-mi mai accepte niciodată declarațiile despre abandonarea modului de viață pe care îl duceam. Partea aceea se încheiase definitiv. Finalul cel mai bun la care puteam spera în acel moment era doar să restabilesc lucrurile așa cum au fost înainte. Toate celelalte pentru care luptasem, toate celelalte pe care le dorisem îmi fuseseră luate definitiv.

Nu aveam deloc poftă de mâncare, dar m-am oprit într-un local de *noodles* din terminalul „Plecări" al aeroportului și m-am silit să mănânc. Corpul meu voia cu disperare să sprinteze, însă era prea devreme pentru așa ceva în cursa aceea. Trebuia să-mi păstrez calmul. Până când va sosi momentul în care să nu mai fiu calm.

Când a început îmbarcarea în avion, am găsit un colțișor liniștit departe de coadă și l-am sunat pe Dox. Mi-a răspuns imediat.

— Ce faci, omule, unde-ai fost? Mi-ai primit mesajul?

— Am văzut că m-ai sunat. Scuze, n-am putut să te sun până acum.

— Totu-i în regulă?

— Yamaoto este mort. Infarct în spital, ceva mai devreme în cursul zilei.

A urmat o pauză, după care Dox a rostit:

— Știam c-o să te duci și o să faci ceva de unul singur. Fiule, ești incorigibil. Nu pot spune însă decât felicitări – ai făcut o treabă bună.

— Mda.

— Ar fi trebuit totuși să-mi telefonezi.

— Îmi pare rău. Nu te pot expune unor riscuri mai mari decât celor de până acum.

— Despre ce „riscuri" vorbești? Suntem parteneri, ai uitat?

— Uite care-i treaba, nu mai pot vorbi mult. Avionul meu este pe punctul să decoleze spre New York.

— New York? Ce s-a-ntâmplat?

I-am povestit despre telefonul primit de la Midori.

— La dracu', omule, și nu mi-ai zis nimic despre asta? Am plecat imediat spre aeroport.

— Avionul decolează în câteva minute. N-o să ajungi la timp. Și chiar dacă o să vii, până ajungi la New York, totul va fi deja terminat. Într-un fel sau

altul...

— John, eşti idiot! Ai prieteni, omule, oameni care vor să te ajute.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Pe dracu' n-ai nevoie. Mi-e foarte clar că nu gândeşti limpede. Stai, nu-nchide. Delilah e lângă mine şi vrea să-ţi spună ceva.

A urmat o pauză, apoi Delilah a zis:

— John, ce se-ntâmplă?

I-am făcut acelaşi rezumat.

— Dumnezeule! a exclamat ea, de ce nu ne-ai telefonat?

Coada de îmbarcare se făcea tot mai mică.

— Asta nu-i bătălia ta, am zis.

— Ba da.

N-am răspuns. Ce rost ar fi avut? *Nu*, *nu este*, *ba da*, *este*?

— Dox mi-a povestit de ce nu l-ai urmărit pe Yamaoto când a fugit din club, a adăugat ea. Te-ai întors după mine.

Nu am răspuns nici de data asta. Cele petrecute în club erau deja irelevante.

— John, te rog, lasă-ne să te ajutăm.

— Uite ce-i, vă mulţumesc pentru propunere, ba chiar vă sunt recunoscător. Acum însă trebuie să plec.

— Tu ai aranjat aşa lucrurile. Ai aşteptat să telefonezi exact în ultima clipă. De ce? Te-ai temut că te vom convinge să ne laşi să te ajutăm?

Un anunţ a bubuit din difuzoare – ultimul apel pentru îmbarcare.

— Avionul meu pleacă, am rostit.

— Stai, a început Delilah, vreau să-ţi zic ceva...

— Nu acum. O să avem şi alte ocazii.

— Dar...

— Îţi promit, am spus şi am închis telefonul.

Capitolul 51

Zborul de douăsprezece ore până la New York a însemnat o tortură. N-am putut dormi, însă n-am fost nici pe deplin treaz. În cea mai mare parte a timpului am privit pe hublou, în bezna de afară, şi am încercat să nu gândesc. Mă simţeam ca pisica lui Schrödinger, închisă într-o cutie din oţel, nici moartă, nici vie, aşteptând intervenţia unui eveniment din exterior pentru a-mi soluţiona o dată pentru totdeauna starea ambiguă şi a mă elibera din purgatoriu.

Am trecut de vama de pe JFK şi am ieşit în terminalul „Sosiri”, purtându-mi geanta de voiaj. Am scrutat mulţimile, ca orice alt pasager care coborâse din avion şi îi căuta pe cei care-l aşteptau. *Stânga*, *mijloc*, *dreapta – în primplan nu era nicio problemă*. *Acum*, *mai departe*, *în spate*...

Bang! Un japonez robust cu păr încreţit artificial, în jachetă neagră din piele, până la mijloc, cu gura strâmbată într-un rânjet hâd perpetuu, mă privea cu o nonşalanţă studiată. Un *yakuza* tipic, exact aşa cum a descris Midori.

Ochii nu mi-au întârziat nicio secundă asupra lui. Din punctul lui de vedere, ar fi părut că nu-l observasem.

Am continuat să înaintez, privind în jur cu acelaşi aer nepăsător. Într-adevăr, în capătul opus al terminalului „Sosiri”, înapoia unui grup care aştepta pe cineva, era un alt japonez cu acelaşi păr încreţit artificial la modă printre *yakuza*, mai înalt şi chiar mai urât decât partenerul lui. Unii bărbaţi sunt clădiţi pentru a trece invizibili, alţii pentru a intimida în mod vădit. Aceia doi făceau parte, evident, din a doua categorie.

De unde au ştiut să mă aştepte acolo? Probabil că n-au ştiut cu certitudine. În acelaşi timp însă au ştiut că Midori mă va contacta imediat după ce au ameninţat-o. Ea mi-a zis că nu le-a spus nimic, dar era posibil ca în clipele acelea de spaimă să fi menţionat Tokio, doar pentru a le oferi ceva ca s-o lase în pace. Iar după aceea ei au dedus care ar fi fost primul zbor fără escală de la Narita la JFK, ca să mă aştepte. Dacă nu era cursa aceasta, avea să fie cea următoare.

Apoi am început să mă gândesc: *Totuşi*, *de ce n-au stat în preajma lui Midori*? *Acela era „punctul de sugrumare” evident*. *Poate că apreciau că aveau mai multe şanse să mă surprindă aici*. *Sau poate că*...

Stop! Mă puteam gândi la asta şi mai târziu. Important era ce se întâmpla chiar în acel moment.

Am coborât cu scara rulantă la terminalul „Plecări”, mergând astfel încât să-mi creez câteva oportunităţi de a-mi verifica spatele fără să atrag atenţia. Amicii mei îmi luaseră urma. Perfect.

Nu credeam că aveau de gând să mă atace acolo. Erau prea multe videocamere de supraveghere. Dar toaletele? Ar fi fost o ocazie prea bună ca s-o ratez. Iisuse, speram să-mi găsesc cuţitul!

După încă un minut, am intrat în grupul sanitar în care-mi ascunsesem Striderul înainte de a pleca împreună cu Dox spre Tokio. Ştiam ce gândeau *yakuza*: *Tocmai a coborât dintr-o cursă internaţională şi n-a avut bagaj la cală*, *deci nu este înarmat*. *Iar în toalete nu există videocamere*, *spre deosebire de toate celelalte zone din aeroport*. *O putem face şi să revenim în Japonia chiar înainte ca poliţia să ştie pe cine caută*. *O să-i acordăm un minut*

ca să-şi desfacă fermoarul, să se aşeze, sau indiferent ce anume ar face, după care va f neajutorat. Atunci vom acţiona.

De unde ştiam toate astea? Ce naiba, păi, aşa aş fi procedat.

Am intrat şi uşa batantă s-a închis înapoia mea. În grupul sanitar erau şase cabine. Toate erau goale. Cu o excepţie.

Cea în care-mi ascunsesem cuţitul.

La naiba! Aproape fără să stau pe gânduri, am rostit pe tonul cel mai oficial de care eram în stare:

— Stimate domn, trebuie să evacuaţi imediat locul acesta.

N-am primit niciun răspuns. Am continuat:

— Domnul din cabină, trebuie să evacuaţi imediat locul acesta, în clipa asta!

Dinapoia uşii cabinei s-a auzit un glas:

— Poftim?

— Stimate domn, acesta este un exerciţiu antitero. Dacă nu ieşiţi din cabină şi din grupul sanitar în următoarele zece secunde, vă voi aresta pe loc. Unu. Doi.

Apa a fost trasă la rostirea cifrei „trei". Şi nu ajunsesem nici măcar la „şapte", când individul a dat buzna afară din cabină, căznindu-se să se încheie la curea cu o mână şi trăgând un troller cu mâna cealaltă.

— Ce dracu-i asta? a mârâit când a trecut pe lângă mine.

— Serviciile secrete, domnule, am răspuns când el a ajuns la uşă. Vă mulţumim însă pentru cooperare. Şi vă dorim un zbor plăcut.

Am intrat în cabină, am îngenuncheat şi am pipăit înapoia vasului de WC. În căutarea cuţitului.

Nu era acolo.

Haide, mi-am spus. *Haide*, *haide*...

Ştiam că era cabina corectă – a treia de la uşă. Puteam chiar să simt adezivul rămas de pe urma benzii, când fusese dezlipită de pe porţelan. Dar cuţitul dispăruse.

Poate că cineva l-a găsit întâmplător. Sau poate că agenţii de securitate ai aeroportului cercetau periodic zonele publice, în căutarea unor obiecte de contrabandă. Nu avea importanţă. Conta doar ce aveam să fac în continuare.

M-am ridicat şi am intrat rapid în cabina destinată persoanelor cu handicap. Era ultima, aflată cel mai departe de uşa de intrare, şi, spre deosebire de celelalte cabine, uşa ei se deschidea înspre exterior, nu înspre interior. Am închis-o după mine, dar n-am pus încuietoarea. Când i-am dat drumul, s-a deschis lent.

La naiba! Am luat nişte hârtie igienică, am mototolit-o, am pus ghemotocul lângă canat şi am tras uşa peste el. De data asta uşa a rămas

închisă.

Am deschis geanta şi am scos o pereche de pantofi şi pantaloni. Am aşezat pantofii în faţa vasului de WC. Şi am pus pantalonii deasupra lor. Ar fi părut natural dacă cineva ar fi privit din exterior.

Am auzit deschizându-se uşa batantă. Adrenalină fierbinte mi s-a răspândit prin piept şi abdomen.

M-am urcat pe vasul de WC., m-am prins cu mâinile de barele pentru persoane cu handicap, aflate de ambele părţi, m-am lăsat pe spate şi am ridicat picioarele în faţa mea.

În starea mea de alertă acută, am auzit *clicul* distinct al lamei unui cuţit care s-a depliat şi s-a blocat pe poziţie. Apoi alt *clic* identic.

Paşi, în stânga mea. Am răsuflat încet pe gură.

Paşii s-au apropiat. Mai aproape.

Paşii s-au oprit direct în faţa mea. Am zărit o siluetă prin interstiţiul infim dintre uşă şi canat. Silueta a început să se aplece, când *yakuza* a încercat să aibă un unghi mai bun de vedere înăuntru.

Am răcnit un urlet de război şi mi-am expediat picioarele în uşă, care a explodat spre exterior şi l-a izbit pe *yakuza* în faţă. Bărbatul a căzut pe spate şi ceva a zăngănit pe pardoseală.

Am ţâşnit afară. Celălalt *yakuza* se afla în stânga, cu un cuţit în mâna dreaptă. Înainte să-şi revină din şocul produs de urletul meu şi de vederea partenerului său doborât, am răcnit din nou şi i-am prins încheietura cu ambele mâini.

M-am instruit şi antrenat în judo timp de un sfert de secol în cunoscuta şcoală Kodokan din Tokio. Un sfert de secol de antrenamente zilnice în care prindeam şi răsuceam *judogi* din bumbac greu şi gros. Recent, în Rio, devenisem pasionat de jiu-jitsu brazilian. Iar la astea se adăugau exerciţiile pe care le făceam cu mâinile şi cu degetele. Pot spune, fără falsă mândrie, că atunci când prind încheietura unui individ, acesta ar putea fi la fel de bine să fi căzut între fălcile unei capcane pentru urşi.

Am strâns cu toată puterea şi *yakuza* a urlat. Cuţitul i-a căzut, zăngănind. M-am apropiat mult, i-am prins testiculele şi le-am strâns cu toată puterea. A zbierat şi s-a îndoit din mijloc.

Celălalt se ridicase în genunchi şi bâjbâia în căutarea cuţitului său, care ajunsese sub chiuvete. L-am prins de jacheta din piele şi l-am tras înapoi. A încercat să mă surprindă printr-o lovitură de picior îndărăt, dar i-am anticipat intenţia şi m-am plasat în lateral. Lovitura a trecut pe lângă mine. Am înaintat spre capul lui, mi-am proptit mâinile în spinarea lui şi i-am expediat un genunchi în faţă. A căzut pe spate. M-am aruncat pe jos, am luat cuţitul şi m-am ridicat.

Al doilea *yakuza* pornise spre uşă, împleticindu-se şi tot îndoit din mijloc. I-am înhăţat cracul pantalonului în zona gleznei şi l-am smucit spre mine. A căzut cu faţa în jos, răşchirându-se. I-am sărit cu ambii genunchi pe coloana vertebrală, strivindu-i chipul de pardoseală şi i-am înfipt cuţitul în gât, de jos în sus. După aceea, am tras lama spre lateral şi am scos-o.

S-a auzit un gâlgâit înfundat, pe jumătate urlet, pe jumătate lichid care bolborosea. Am sărit înapoi ca să mă feresc de sânge şi am revenit către partenerul lui. Era în şezut şi se retrăgea cu spatele. Faţa îi era complet însângerată – fie de la lovitura uşii, fie de la cea de genunchi, sau ambele, nu ştiam.

A ajuns la perete şi s-a străduit să se ridice. L-am lovit cu piciorul în testicule şi s-a îndoit, icnind, spre înainte. Am păşit înapoia lui, i-am băgat degetele în orbite şi i-am tras capul înapoi. Pe urmă am descris cu cuţitul o mişcare circulară şi, practic, i-am retezat capul. Sângele a ţâşnit din rana căscată şi l-am îmbrâncit de lângă mine. S-a izbit de uşa unei cabine şi s-a prăbuşit.

M-am privit în oglindă. Eram stropit tot cu sânge. Jacheta pe care o purtam era totuşi îndeajuns de întunecată ca să camufleze petele şi i-am ridicat fermoarul până sus. Mi-am spălat sub un robinet mâinile care-mi tremurau, am pliat cuţitul şi l-am vârât într-un buzunar al pantalonilor. După aceea m-am spălat pe faţă şi mi-am umezit părul, îndepărtând sângele şi în acelaşi timp modificându-mi aspectul.

Uşa batantă s-a deschis. Am întors ochii într-acolo. Un negru în costum a dat să intre. A încremenit când a văzut locul.

— Dumnezeule! a şuierat el.

— Am fost atacat, am rostit cu glas ascuţit, înspăimântat, coborându-mi ochii spre picioarele lui, pentru a-i fi greu să-mi vadă faţa. Vă rog, căutaţi un poliţist.

Bărbatul a ieşit cu spatele din grupul sanitar. Trebuia, cu adevărat, să mă grăbesc.

M-am repezit în separeul pentru handicapaţi şi mi-am îndesat pantalonii şi pantofii în geanta de voiaj. Când am ieşit de acolo, a trebuit să sar peste balta de sânge care se lăţea peste gresia pardoselii. Aş fi vrut să şterg suprafeţele pe care le atinsesem, dar nu mai aveam timp. Am ieşit pe uşa batantă. Zona era pustie. Am rămas cu faţa aplecată şi m-am îndreptat direct spre staţia de taxiuri.

Peste zece minute mă aflam pe bancheta din spate a unui taxi şi mergeam spre Manhattan. Începuse să mă ia ameţeala. Un gând stupid mi s-a ivit în minte – *La naiba*, *trebuie să recurgi la fapte extreme ca să obţii un cuţit în New York* – şi aproape că am izbucnit în râs.

În sfârşit, totul s-a terminat cu Yamaoto. Tocmai mi-am încheiat ultimul job. Iar Midori şi Koichiro se aflau în siguranţă.

Capitolul 52

Am sunat-o pe Midori din taxi, ca s-o anunţ că veneam. Nu mi-a răspuns. Am folosit browserul mobil al telefonului ca să intru pe site-ul ei. Avea un spectacol într-un club numit Detour din East Village. Am sunat acolo. Femeia cu care am vorbit mi-a spus că Midori n-avea să cânte în seara aceea. Fusese nevoită să-şi anuleze concertul.

— Ştii cumva din ce motiv? am întrebat.

— Nu, îmi pare rău. Ştiu doar că este ceva de natură personală.

I-am spus taximetristului să mă ducă în Greenwich Village, la colţul dintre Seventh Avenue şi Bleecker. De acolo aveam să merg pe jos până la blocul ei.

Când am coborât din taxi, priveliştea de seară la modă în Village era în plină desfăşurare. I-am privit pe hipsterii şi yuppie mulţumiţi şi veseli care treceau pe lângă mine în pantofi Tod's şi jachete ce imitau pielea uzată. Parcă mă găseam în decorul unui film suprarealist.

M-am apropiat cu precauţie de blocul lui Midori. Tatsu spusese că erau doar doi asasini japonezi, dar prudenţa este un reflex de o viaţă pentru mine.

Când am fost mulţumit că nu aveam să mă ciocnesc de alt comitet de primire, m-am dus la uşa de intrare. Portarul era acolo, acelaşi de data trecută.

— Am venit la Midori Kawamura, i-am spus.

— Vă aşteaptă?

— Ar trebui.

A încuviinţat din cap şi a intrat în recepţie. Am simţit că ar fi trebuit să rămân afară, însă l-am urmat în cabină. N-a protestat.

A ridicat receptorul şi a tastat un număr. După câteva secunde, a rostit:

— Bună ziua, doamna Kawamura. Aveţi un vizitator. A spus că-l aşteptaţi.

A făcut o pauză, apoi m-a privit.

— Cum vă numiţi?

— Jun, am spus.

Mi-a repetat numele în telefon. După aceea m-a privit iarăşi şi a zis:

— Doamna Kawamura nu poate coborî.

I-am smuls receptorul din mână. A tresărit surprins şi s-a retras un pas. Am dus telefonul la ureche şi am zis:

— Fie cobori tu, fie urc eu.

După două clipe de tăcere, Midori a adăugat:

— Aşteaptă.

Am pus receptorul înapoi în furcă. Portarul m-a privit furios, străduindu-se, evident, să decidă ce să facă.

— Nu te băga, am rostit privindu-l inexpresiv. Nu vrei să te bagi în aşa ceva.

După o secundă, a încuviinţat din cap. Am ieşit din cabină şi am privit strada.

Midori şi-a făcut apariţia peste două minute. Purta blugi negri şi o bluză de trening gri. Îl ţinea în braţe pe Koichiro, care era învelit în păturica albastră din lână.

Îl ţinea cu spatele la mine, dar băieţelul s-a răsucit şi m-a privit. Când mi-a zărit faţa, mi-a zâmbit. Am simţit cum ceva se rupe înăuntrul meu.

— Nu-mi pasă ce simţi faţă de mine, i-am zis lui Midori. Am venit doar să-ţi spun că s-a terminat. Amândoi sunteţi în siguranţă.

Ochii ei au privit trotuarul în stânga, apoi în dreapta. Dumnezeule, ce agitată era! Nu-i stătea deloc în fire să se poarte aşa. În sfârşit... nu era de mirare.

— Ai înţeles ce am spus? am întrebat-o. Oamenii aceia nu te vor mai deranja. Nimeni nu te va mai deranja.

Koichiro a zis:

— *Inu*! „Câine!"

Ea îl învaţă japoneza, m-am gândit. Era, realmente, un nonsens.

La naiba, ceva din Midori mă făcea să simt că dintr-o clipă în alta va exploda.

— Sunteţi în siguranţă, am repetat.

Ea s-a uitat într-o parte şi în cealaltă pe stradă.

— Şi Yamaoto este mort, i-am zis. Nimeni n-o să...

Am privit-o şi atunci am înţeles. Am ştiut, pur şi simplu.

— *Yakuza* n-o să vină aici, am rostit cu un glas care mi s-a părut foarte îndepărtat. Poţi să-ncetezi să te mai uiţi în jur. Mă aşteptau deja la aeroport.

S-a uitat la mine, dar n-a spus nimic.

Mintea mea ştia că era adevărat, însă inima nu voia să creadă. Am înclinat capul şi am privit-o de parcă atunci o vedeam pentru prima dată. Ceea ce, dintr-un punct de vedere important, era adevărat.

— Ştiai c-o să vin în goana mare dacă vei refuza să te ascunzi, am rostit lent, gândind, practic, cu glas tare. Ştiai c-o să iau primul avion care decolează din Tokio. Iar când am făcut exact ceea ce ştiai că voi face, când ţi-am spus că am pornit, le-ai zis lor. Le-ai spus unde să aştepte.

Am continuat s-o privesc, încercând să cuprind totul. M-a jucat pe degete ca o profesionistă. Încercam să potrivesc noua înţelegere a lucrurilor de care era capabilă Midori în imaginea sub care o cunoscusem dintotdeauna şi nu prea izbuteam.

— Ştii ce aveau să-mi facă? am întrebat, gândindu-mă în acelaşi timp: *Poate că nu ştia, n-ar fi putut*...

A încuviinţat din cap şi a rostit finalmente:

— Ştiu.

Am scuturat din cap, încercând să pricep.

— Este vorba despre tatăl tău?

— Nu, a răspuns şi l-a strâns pe Koichiro la piept. Este vorba despre fiul meu.

Am tăcut câteva secunde, după care am zis:

— Eu însă am pus totul la punct. Ei doi au fost ultimii şi acum nici ei nu mai există. Am terminat. Am ieşit din activitate, aşa cum ţi-am spus.

Midori a râs, cumva cu asprime.

— Şi mă mai acuzi pe mine că nu recunosc adevărul? Ceea ce faci tu seamănă cu lupta împotriva unei hidre. Oricare asasin pe care-l ucizi creează alţi doi asasini. Dacă nu-ţi dai seama de asta, atunci eşti nebun.

N-am răspuns. Gândurile îmi erau foarte lente. Mă simţeam ameţit, ca şi cum fusesem lovit în cap.

— *Inu*! a spus iarăşi Koichiro.

Mi-am ferit privirea de la ei, străduindu-mă să-mi adun gândurile.

— Ştii cine-a apărut aici imediat după ce ai plecat? a întrebat Midori. O târfă blondă, care a spus că te ştie. Mi-a zis că eşti un pericol pentru Koichiro şi pentru mine şi m-a avertizat să-ncetez să te mai văd. Şi ştii ceva? Avea dreptate.

M-am uitat la ea.

— A... venit aici?

Midori a clătinat din cap, dezgustată.

— De ce pari aşa surprins? Jun, în urma ta se întinde un siaj otrăvit, care inundă fiecare port în care poposeşti.

Mi-am umezit buzele şi am încercat să mă gândesc la un răspuns. N-am găsit niciunul.

— Du-te, a zis ea după alte câteva secunde. Du-te şi nu te mai întoarce niciodată.

L-am privit pe Koichiro. Băieţaşul continua să-mi zâmbească, fără să înţeleagă.

— Şi el? am întrebat.

— Când va fi destul de mare, îi voi spune că eşti mort. Oricum, asta

intenţionam să fac, după seara asta. Şi aşa eşti. Realmente, aşa eşti.

S-a întors şi a intrat în bloc, fără alt cuvânt.

Am rămas locului mult timp, privind clădirea, gândindu-mă că, poate, Midori va reapărea şi că aş putea explica mai bine, sau că ea ar putea explica mai bine, sau poate că, cine ştie, noi doi am fi continuat împreună în vreun alt mod ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, de fapt. Eu nu i-am ucis tatăl şi nu am abătut întruna pericole asupra ei şi asupra fiului nostru, ea nu m-a trădat asasinilor care cu două ore mai devreme au încercat să mă spintece într-o cabină de toaletă dintr-un aeroport.

Însă ea n-a mai apărut. Şi toate acelea s-au întâmplat cu adevărat.

Fusesem gata să fac orice pentru a-i proteja, chiar să mă sinucid. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că Midori va fi dispusă să meargă cel puţin la fel de departe.

Am stat şi m-am uitat la bloc. După o vreme am început să tremur de frig. Într-un final, m-am întors să plec. Era straniu să mă gândesc cât de aproape era fiul meu şi totuşi, cât de imposibil de departe în acel moment.

Capitolul 53

Am luat un tren până în D.C. şi am petrecut câteva ore de nesomn într-un motel de acolo. Eram rezonabil de sigur că poliţia din New York avea imaginile mele de la videocamerele de securitate din JFK. Imaginile n-aveau să fie grozave, totuşi, nu voiam să risc. Pentru o vreme, aeroporturile din zona New Yorkului aveau să fie o zonă cam fierbinte pentru mine.

În dimineaţa următoare m-am îmbarcat într-o cursă spre Los Angeles, iar de acolo am plecat la Tokio. Mă întorceam doar pentru a-l vedea pe Tatsu. Şi pentru banii din Wajima.

Până am decolat de pe LAX, eram îndeajuns de extenuat ca să dorm. Am făcut-o pe aproape toată durata călătoriei. Era mult mai bine decât să mă confrunt cu gândurile din perioada de trezie.

Când am aterizat, se întuneca. Aveam impresia că începusem să trăiesc într-o noapte perpetuă.

Odată trecut de vama de pe Narita, mi-am deschis telefonul mobil japonez. Mă aşteptau trei mesaje. Hristoase, în ritmul acela trebuia să-mi angajez o secretară!

Primele două erau de la Dox şi Delilah, care încercau doar să ia legătura cu mine. Al treilea era de la Kanezaki. Scrisese scurt: „Sună-mă”.

Nu voiam s-o fac, dar putea să fi fost ceva operaţional. I-am tastat

numărul.

— Hei, a zis el după primul ţârâit, recunoscându-mi numărul.

— M-ai căutat? am întrebat.

— Da. Dox mi-a restituit echipamentul. Şi m-a informat. Frumuşică treabă.

— Dacă vrei să-mi spui că-ţi datorez o favoare, am rostit pe un ton periculos de sec, ţi-ai ales un moment prost.

— Nu-i vorba despre aia. Este vorba despre Tatsu.

Maxilarele mi s-au încleştat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— L-am vizitat azi, aşa cum mi-ai spus. Nu-i bine.

— Mda, eşti plin de noutăţi.

Kanezaki a tăcut câteva clipe, după care a întrebat:

— Vrei să-mi zici de ce dracu' eşti cu fundu-n sus?

Prezenţa lui de spirit m-a surprins şi mi-a fost imposibil să nu zâmbesc.

— Ţi-aş zice, însă ar dura prea mult.

— Oricum, a spus el, te-am sunat doar ca să te anunţ. Probabil, o ştiai deja şi te duceai, oricum, să-l vizitezi, dar mi s-a părut că ar trebui să-ţi zic, pentru orice eventualitate.

Am încuviinţat din cap.

— E-n regulă. Mulţumesc.

— Mai e ceva. Probabil, ai auzit...

— Ce anume?

— Vechiul nostru amic Yamaoto Toshi tocmai a murit. Complicaţii apărute în spital după ce a fost operat pentru răni cauzate de arme de foc.

— Serios?

— Mda. N-am putut să nu mă-ntreb dacă n-a fost, de fapt, vorba despre o sinucidere asistată.

— N-am de unde să ştiu. A avut mulţi duşmani.

Kanezaki a chicotit.

— Noi doi ar trebui să stăm de vorbă, a zis el.

A tăcut puţin, după care a adăugat:

— Fără nicio obligaţie.

Exact!

— În curând, am spus, dar nu acum.

Am închis telefonul.

Am luat Narita Express până la Staţia Tokio. Am tras la un hotel banal, unde am făcut duş, m-am bărbierit şi mi-am schimbat hainele. Am ieşit, am căutat un magazin de băuturi, apoi am plecat la Tatsu.

Bodyguardul m-a lăsat să intru. Fiica lui Tatsu era din nou acolo, ţinându-

l în braţe pe nepotul său, şi stătea lângă pat. Alături de ea se afla o femeie drăguţă, mai vârstnică, probabil, soţia lui.

Tatsu dormea. Kaoru m-a salutat şi mi-a prezentat-o pe femeia mai vârstnică – mama ei şi, într-adevăr, soţia lui Tatsu.

— Ne-a spus să-l trezim dacă vii, a zis Kaoru. Dar acum nu mai sunt aşa sigură.

— Nu, am încuviinţat, lasă-l să doarmă. Are nevoie de somn.

Parcă la indicaţia unui regizor nevăzut, Tatsu a deschis ochii şi ne-a privit.

— Nimeni nu-mi mai ascultă ordinele, a rostit el.

Am izbucnit în râs. Şiret până în ultima clipă.

— Poţi să mai stai niţel? m-a întrebat.

Am aprobat din cap.

— Atât timp cât mă suporţi.

Tatsu şi-a privit fiica şi soţia.

— De ce nu vă duceţi acasă? Aţi stat toată ziua aici şi ştiu că sunteţi obosite. O să mai flecăresc o vreme cu prietenul meu, după care cred c-o să mă culc. E bine?

Femeile s-au ridicat. La fel ca în prima seară când am venit acolo, Tatsu şi-a sărutat nepotul la plecare şi i-a şoptit ceva. De data asta însă i-a fost mult mai greu şi a gemut de două ori, de durere.

După ce am rămas singuri, mi-a spus:

— Am auzit despre New York.

M-am întrebat cum de a aflat despre Midori, pe urmă mi-am dat seama că se referea la cele întâmplate în aeroport.

— De la Kuro?

Tatsu a încuviinţat.

— Nu este nemulţumit. Indivizii aceia erau inutili pentru el, ba puteau chiar să reprezinte o ameninţare. Kuro n-are nimic de împărţit cu tine.

— Asta-i bine. M-am săturat de conflicte.

— I-ai văzut pe Midori şi pe fiul tău?

Am aprobat din cap.

— Şi le-ai explicat?

Am repetat gestul.

— Aşa cred, da. Cred că va fi bine. Va dura niţel, dar va fi bine, da.

A surâs. Faptul că nu mi-a detectat minciuna dovedea cât de mult l-a istovit şi vlăguit lupta cu boala.

— Ţi-am adus ceva, am zis şi am scos sticla pe care am cumpărat-o din magazinul de băuturi.

I-am întins-o, dar era atât de slăbit, încât a trebuit să-l ajut s-o ţină.

— Un Lagavulin, vechi de şaisprezece ani, a zis Tatsu privind sticla. Oh,

cât mi-a lipsit whisky-ul bun.

— Vrei să-l miroşi?

— Da. Şi să bei un pahar pentru mine, de acord?

— Bine.

Am turnat două degete în două pahare din plastic. Le-am atins unul de celălalt şi am toastat:

— *Kanpai*.

— Lucrurile mici contează în viaţă, nu-i aşa? a zis el.

— Da, cred că-i adevărat.

— Ştii, azi m-a vizitat Kanezaki.

— Serios?

Tatsu a încuviinţat.

— Ar trebui să ţii legătura cu el. La un moment dat, noi doi am... lucrat la ceva împreună. Ar putea să te intereseze.

M-am întrebat dacă avea vreo legătură cu „favoarea" pe care, mai devreme sau mai târziu, Kanezaki avea să mi-o ceară.

— Mda, am spus. Am simţit că voi doi colaboraţi mai mult decât lăsaţi să vă scape.

— Este un om bun.

Am râs.

— Îţi reaminteşte de tine însuţi.

Tatsu a surâs.

— Are aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o fiul meu.

— Îi duci dorul, aşa-i?

— În fiecare zi. Dar îl voi revedea în curând.

Nu l-am contrazis despre când sau unde avea să-l revadă. Oricine putea să vadă că nu mai avea mult de trăit. Şi cine eram eu să-i spun ce putea găsi după aceea?

Am tăcut amândoi câteva minute, după care Tatsu a rostit:

— Te rog, mai pune-ţi un rând. Încă nu l-am terminat pe al meu.

Mi-am mai turnat un whisky şi am toastat din nou. Eu am băut, el a inhalat şi am tăcut împreună.

— O să te rog ceva, a adăugat el după un timp.

— Orice.

— În dulap, pe raftul cel mai de sus, este un pachet. Vrei să mi-l aduci?

M-am ridicat şi am adus pachetul pe care mi-l ceruse. Era ambalat în hârtie maronie şi legat cu sfoară. Am vrut să i-l dau, însă a clătinat din cap.

— Deschide-l tu.

L-am desfăcut. Înăuntru se găsea altă sticluţă de clorură de potasiu, altă fiolă de ser fiziologic şi o seringă.

M-am uitat la Tatsu şi el a încuviinţat din cap.

— *Onegai shimasu*, a spus. „Te rog".

În clipa aceea am înţeles de ce mă întrebase dacă Yamaoto va suferi.

Am clătinat din cap.

— Nu-mi cere să fac asta, te rog.

— După eliminarea lui Yamaoto, nu mai am nimic la care să mă concentrez ca să uit de durere. Nu mai pot rezista. Şi nu vreau să-mi petrec ultimele zile într-o ceaţă de morfină.

— Tatsu, nu pot.

— Boala îmi distruge şi familia. Nevastă-mea stă cu mine şi o aud plângând când crede că dorm.

— Dar nepotul tău? ziceai că...

— Să mă ierte Dumnezeu, însă nu mai este îndeajuns.

— Totuşi, ai vorbit cu el. Te-am văzut – îi şopteşti câte ceva la plecare.

— Aşa este. Iar în seara asta mi-am luat rămas-bun. Şi i-am spus că voi încerca să-l păzesc.

Am privit în jur, căutând un argument. Am arătat spre pieptul lui.

— Uită-te, te-au conectat la monitorul cardiac. Vor sosi imediat aici şi te vor resuscita. Eu nu...

— Dacă-mi spui că nu ai nicio cale prin care să ocoleşti aşa ceva, voi fi foarte dezamăgit.

Am scuturat din cap şi n-am spus nimic.

— Există o cale prin care s-o ocoleşti? Rain-san, te rog.

Am închis ochii şi am încuviinţat fără un cuvânt.

S-a întins şi m-a prins de mână.

— Atunci, fă-o.

Am stat mult timp, privindu-l în ochi, sperând că voi vedea cum i se destramă hotărârea. Nu s-a destrămat.

Am căutat prin sertarele dulăpioarelor din rezervă. Printre articolele pe care mă aşteptam să le găsesc se aflau şi electrozi pentru EKG. Mi-am descheiat primii doi nasturi de sus ai cămăşii şi mi-am fixat trei electrozi în poziţiile cuvenite. M-am aşezat din nou, m-am întins şi am pus mâna pe firele ataşate de cei trei electrozi de pe pieptul lui Tatsu. M-am uitat la el. A aprobat din cap.

Am tras firele, desprinzându-le, şi le-am ataşat la electrozii de pe pieptul meu.

Am rămas aşa un minut, nemişcaţi. Am privit monitorul şi am respirat lent, în mod deliberat, impunându-mi inimii să fie calmă. Dacă ar fi bătut prea rapid, era posibil ca asistenta să vină ca să-l examineze pe Tatsu.

Asistenta a strecurat capul pe uşă.

— Ishikura-san, sunteţi bine?

Tatsu a zâmbit.

— Perfect.

Eram cu spatele la asistentă, aşa că nu vedea firele care-mi intrau sub cămaşă.

Ea a aprobat din cap.

— Probabil că a fost vreo eroare la un aparat. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nicio problemă, a zis Tatsu. Te rog, poţi să-i spui omului meu să intre niţel?

Femeia a încuviinţat şi a plecat.

Bodyguardul a intrat după o secundă. Tatsu a zis:

— Este târziu. De ce nu pleci mai devreme?

— Domnule, a replicat bodyguardul, schimbul meu va sosi abia peste treizeci de...

— E-n regulă. Prietenul meu va avea grijă de mine până atunci.

— Domnule...

Tatsu l-a fixat cu privirea şi pentru un moment a părut să redevină individul formidabil pe care-l cunoscusem.

— Nu mă sili să te mai rog o dată, a zis el.

Bodyguardul a încuviinţat rigid şi a ieşit.

Tatsu s-a lăsat pe spate în pat şi a gemut. Îl epuizase efortul de moment de a-şi proiecta spre exterior personalitatea aceea autoritară.

— Gata, a zis el şi a arătat perfuzia.

Am umplut seringa şi am înfipt acul în orificiul din tubul principal. Lacrimile cu care mă luptasem mi-au umplut ochii şi au dat pe afară.

— Dintotdeauna m-am întrebat cum îţi faci treaba, a spus Tatsu.

M-am uitat la el.

— De obicei, nu plâng când o fac.

A râs fără putere.

— N-o să te spun la nimeni.

Am folosit clema auxiliară ca să strangulez tubul principal de perfuzie deasupra orificiului pentru injectare. Eram gata. Cu toate acestea, am şovăit.

— Ce mai aştepţi, Rain-san?

I-am strâns mâna puternic şi l-am privit.

— Mi-ai fost un prieten bun, am zis. Îţi mulţumesc.

Tatsu a zâmbit.

— Şi tu mi-ai fost un prieten bun. Nu am găsit pe nimeni pe care să-l rog să facă asta. O ştii, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap, dar n-am putut rosti niciun cuvânt.

— Să ai grijă de familia ta, a spus el. Nu există nimic mai important decât

asta. Ai grijă de băiatul tău.

Am încuviinţat din nou, iar lacrimile au continuat să-mi şiroiască pe obraji.

— Am aşteptat mult timp să-mi văd fiul, a zis el. Te rog, ajută-mă să mă duc la el.

I-am strâns mâna şi mai tare şi am apăsat pistonul. După aceea am repetat imediat procedura cu serul fiziologic.

Tatsu mă privea, apoi, deodată, a privit undeva dincolo de mine, spre un loc pe care nu-l puteam vedea. Poate spre o persoană.

Strânsoarea mâinii i-a slăbit şi pe urmă a dispărut.

Am retras seringa, am pus-o împreună cu fiolele goale în pungă, după care am vârât punga în buzunar. Am deschis clama auxiliară de pe perfuzie. După aceea i-am închis ochii lui Tatsu şi am rămas locului, ţinându-l de mână, simţindu-mă pustiit şi groaznic, şi singur.

După alte câteva minute, m-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte.

— Să fii cu fiul tău, am spus.

Am inspirat adânc, i-am comutat monitorul înapoi pe piept şi m-am ridicat în picioare.

Asistenta a apărut în fugă după câteva clipe.

— S-a-ntâmplat ceva, am rostit. Mi se pare că nu mai respiră.

Ea a ocolit patul atât de repede şi a început să-l examineze atât de concentrată, încât nici măcar n-a observat când am ieşit pe tăcute.

Capitolul 54

M-am dus într-un bar care-mi plăcea, D-Heartman, pe o străduţă lăturalnică din Ginza. Heartman este un local vechi, dar elegant, cu lambriuri din mahon, iluminat discret, cu barmani în cămăşi plisate şi cu papioane negre. Prepară cocteilurile cu toată seriozitatea şi au o selecţie excelentă de whisky Single Malt, ceea ce era exact ce-mi trebuia în momentul acela.

După ce am ajuns acolo, i-am telefonat lui Dox şi i-am spus unde mă putea găsi, dacă voia.

— Cum a mers treaba în New York? a întrebat el.

— Bine. Toţi oamenii lui Yamaoto sunt morţi.

Probabil că ceva din tonul meu l-a avertizat să nu ceară şi alte detalii, deocamdată.

— O suni şi pe Delilah? m-a mai iscodit el. Încă n-a plecat.

— Nu vreau s-o văd. Dacă vrei să vii, vino singur.

Am luat liftul până la nivelul al şaselea şi am intrat. Cei doi barmani au făcut o plecăciune când am apărut şi m-au întâmpinat cu un *Irasshaimase* discret. Le-am spus că voiam locul de la geam şi cineva m-a condus acolo. Heartman îşi derulează cea mai mare parte a activităţilor după miezul nopţii, aşa că, pentru moment, eram singur în tot localul.

Am comandat Lagavulin vechi de şaisprezece ani, sec. Am sorbit şi am privit strada tăcută de dedesubt. M-am concentrat asupra gustului, aromei, senzaţiei pe care o percepeam în gât. Am încercat să nu gândesc.

Dox a apărut după patruzeci şi cinci de minute. Tocmai comandasem al patrulea whisky. Mintea mi se simţea milostiv de înceţoşată.

El s-a aşezat vizavi de mine.

— Ar trebui să comand ce bei tu sau e licoarea aia cu gust de medicament?

— Da, este medicament, am replicat.

Dox s-a întors către chelner.

— O sută de Stolichnaya cu gheaţă. Sau mai bine o sută cincizeci. Cred că trebuie să ajung pe cineva din urmă.

I-am tradus chelnerului, apoi i-am spus lui Dox:

— Nu am crezut că o să mai întârzii pe-aici.

— Şi unde te-ai fi aşteptat să plec?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Acolo unde trăieşti tu. Oriunde ar fi asta.

— Întâmplător, sunt pe punctul de a mă muta într-un locşor din Bali pe care-l ştiu. Îmi place acolo. Mica noastră lovitură din Wajima ar trebui să-mi fie de folos. Dar mai întâi m-am gândit să petrec ceva timp în Roppongi. Plus că speram că o să te-ntorci şi o să ne putem vedea.

Chelnerul ne-a adus paharele, pe urmă s-a îndepărtat.

— Noroc, a spus Dox.

Am ciocnit paharele. Dox a băut cam două treimi din votcă, după care a suspinat prelung şi satisfăcut. S-a lăsat pe spate în scaun şi a întrebat:

— O să-mi povesteşti ce s-a-ntâmplat în New York?

I-am relatat totul. Mă simţeam detaşat în timp ce istoriseam detaliile, de parcă aş fi ascultat pe altcineva. Probabil că era din cauza băuturii.

După ce am terminat, Dox a rostit:

— La dracu', omule. Îmi pare rău s-aud asta. Sincer!

Am aprobat din cap şi mi-am golit paharul. Dox m-a imitat şi i-a făcut semn chelnerului să ne mai aducă două.

— Pe de altă parte, a continuat el, ştii foarte bine că ei sunt în siguranţă. La fel ca tine, după moartea lui Yamaoto.

— Mda. Ei sunt în siguranţă.

— Ce vreau să spun este că trebuie să laşi timpul să lucreze. Eşti tatăl băiatului, iar asta nu poate fi schimbat de nimic, niciodată. În cele din urmă, Midori îşi va veni-n fire. Acum este speriată, este firesc, dar asta nu va dura de-a pururi. Partenere, legăturile de sânge sunt ceva deosebit.

Am râs fără veselie.

— Interesant, şi ea a spus acelaşi lucru.

Chelnerul ne-a adus paharele. Le-a luat pe cele goale şi a plecat.

Dox a tras o duşcă şi a adăugat:

— Omule, ştiu ce se-ntâmplă cu tine şi cu Delilah.

L-am privit.

— Ce ştii?

— Că v-aţi înţeles greşit de prea multe ori.

— Aşa numeşti tu asta? Ţi-am zis ce-a făcut. S-a dus la New York ca să-ncerce s-o sperie pe Midori să mă părăsească. Şi-i atât de pricepută în ceea ce face, încât a reuşit.

— Ştiu ce a făcut. Mi-a povestit. Se simte groaznic din cauza asta. A-ncercat să-ţi spună când ai plecat la New York, dar n-ai vrut s-o asculţi.

— Ce ar mai fi fost de discutat? A făcut ceea ce a făcut.

— A comis o greşeală, aia a fost. Şi o ştie şi ea foarte bine.

— Da? Atunci, să se ducă dracului.

— Iartă-mă că ţi-o spun, partenere, dar nu-i posibil să fii niţeluş cam nerecunoscător aici?

Am luat o înghiţitură de whisky şi l-am fulgerat cu privirea.

Dox m-a privit în acelaşi fel.

— Ştii bine că ea a ocolit jumătate de glob şi şi-a riscat viaţa ca să te ajute cu problema ta. A omorât un om care încerca să te omoare. Şi a ucis alţi doi în clipa în care şi-a dat seama că-ţi vor primejdui familia dacă vor supravieţui.

— Ştii de ce a venit aici? S-a simţit vinovată pentru şmecheria pe care i-a făcut-o lui Midori prin spatele meu. Cea de care Midori s-a speriat în asemenea măsură, încât a consimţit să fiu asasinat.

— Cui îi pasă de ce a venit? Femeia aia îţi este devotată, fiule, numai că tu eşti atât de doritor să revii la tâmpenia cu „Eu singur împotriva restului lumii", încât nici măcar nu vrei s-o recunoşti.

M-am uitat la el.

— Dox, de fapt, ce vrei de la mine?

— Vreau să nu devii sihastrul jalnic pentru care insistă o parte din tine.

— Vrei să-ţi spun că mă simt rănit? Că mă simt trădat? Ei bine, n-o s-o fac. N-am nevoie de umărul tău pe care să plâng.

— Ba da, partenere, ai nevoie. Ai nevoie de un umăr exact pentru aşa

ceva.

— Te-nşeli.

— Văd ce faci. Eşti rănit pentru că ai încredere. Iar acum îţi spui: „Vezi? Am avut dreptate să n-am încredere, asta se-ntâmplă când ai încredere-n cineva. Ei bine, n-o să mai am încredere în nimeni, niciodată, asta o să fac!”

— Auzi, toate tâmpeniile astea sunt ideile tale sau ai stat de vorbă cu Delilah?

— Şi ea a văzut adevărul ăsta. Dar asta nu-nseamnă mare lucru. Eşti al dracului de evident în tot ceea ce faci.

— Păi, dacă voi doi vă-nţelegeţi aşa de bine, de ce n-o iei pe Delilah? După cum se pare, ai petrecut destul timp cu ea.

— Aha, asta-i partea în care rosteşti acuzaţiile cele mai scandaloase pentru a-ţi insulta prietenul, astfel ca el să plece şi să te scutească de povara de a fi nevoit să admiţi că eşti idiotul care l-a alungat.

Mi-am proptit coatele pe masă şi mi-am lăsat faţa în palme. Mă simţeam paralizat.

— Între mine şi Delilah nu există nimic, a zis Dox, şi o ştii prea bine. Dar între voi doi există, cu siguranţă, ceva. Iar dacă tu pleci acum de lângă ea, atunci eşti idiotul cel mai mare pe care l-am cunoscut vreodată.

L-am privit.

— Ea te-a trimis ca să-i susţii cazul, este?

— Nu, idiotule, tu însuţi mi-ai spus să n-o invit, ai uitat? Ea nici măcar nu ştie că te-ai întors în Tokio şi e-ngrijorată. O să-i telefonez şi o să-i spun, altfel aş fi complice la aiurelile tale copilăreşti. Însă dacă ai fi inteligent, i-ai telefona primul.

Mi-am terminat whisky-ul şi m-am ridicat.

— Fă ce vrei, am zis şi am aruncat nişte bancnote pe masă. M-am întors doar ca să-mi iau partea de bani.

Capitolul 55

Am revenit în Rio. Nu era căminul meu, ci doar locul unde trăiam pentru moment. Dar nu aveam altundeva unde să mă duc.

Mă culcam târziu, mă trezeam târziu şi mă plimbam foarte mult. Am citit câteva cărţi din genul stânjenitor al autodezvoltării. Niciuna nu avea titlul pe care-l căutam – *Cura din 10 paşi pentru vindecarea conştiinţei asasinului*, poate, sau *Cum să supravieţuieşti după ce ai fost trădat*, ceva de felul acela –, totuşi, am desprins din ele câteva idei.

Mai mult ca orice, m-am concentrat asupra antrenamentelor dure de jiu-jitsu. La început am crezut că aveam probleme de autocontrol nu foarte diferite de cele care afectează persoanele cu tulburări de alimentaţie. Apoi mi-am spus că, poate, era un fel de negare a îmbătrânirii, pentru că dacă poţi să te antrenezi două ore non-stop pe saltea într-o sală lipsită de aer condiţionat în toiul verii din Rio, care este în luna decembrie, asta înseamnă că eşti nemuritor.

Dar pe măsură ce antrenamentele au sporit în intensitate, ducând la o serie de accidentări minore, am înţeles ce se întâmpla, de fapt. Încercam să mă autopedepsesc. Fiindcă, în adâncul sufletului, ştiam că tot ce-mi spusese Dox în Heartman era adevărat.

Uneori am convingerea că imboldul de a crede în propria noastră părere despre lume constituie imperativul intelectual cel mai puternic, echivalentul pentru minte al hrănirii, luptei şi împerecherii sexuale. Oamenii sunt dispuşi să deformeze realitatea în forme de nerecunoscut, pentru a le putea potrivi în supoziţii pe care le-au clădit deja. Ei vor ignora ceea ce e evident, vor selecta irelevantul şi vor ţese totul într-o tapiserie de autoamăgire, exclusiv în scopul justificării unei idei, indiferent cât de sărăcăcioasă sau autodistrugătoare ar fi ea.

Exact asta făceam eu. Cum îi spusese Dox? „Tâmpenia mea" de felul „Eu singur împotriva restului lumii", asta era. Iar pentru a susţine tâmpenia aceea, m-am autoamăgit într-o mulţime de direcţii.

În primul rând, am acordat prea multă importanţă amintirilor despre Midori. Da, între noi doi a fost o afecţiune specială, iar perioada cât am fost urmăriţi de Yamaoto în Tokio a implicat destule fricţiuni pentru ca scânteile să fie inevitabile. Totuşi, după ruptura noastră, am vrut să cred că relaţia dintre noi a fost aparte şi nu s-ar mai putea repeta vreodată. Întrucât dacă era excepţională însemna că reprezenta o excepţie, poate chiar excepţia care confirma regula. Iar regula declara că eu voi fi întotdeauna singur şi că nu mă puteam încrede în nimeni.

Totuşi, parteneriatul meu cu Dox nu se potrivea prea bine în cadrul acelei reguli. Iar relaţia mea cu Delilah sugera că nici Midori nu a fost deosebit. Aşa că în acel moment o parte jalnică a mea voia să-i transforme pe Dox şi Delilah, de asemenea, în excepţii, ca să se mângâie pe cap şi să proclame: „Vezi? Ţi-am spus eu".

Practic, nu făceam altceva decât să mă autosabotez. Ei bine, era timpul să mă opresc.

Într-o zi am sunat-o pe Delilah pe telefonul ei mobil. Când a răspuns, am întrebat-o:

— Cum ar fi dacă aş veni să te văd?

A urmat o pauză lungă. După aceea, ea zis:

— Nu ştiu. Cum ar fi?

— Nu sunt sigur, dar mi-ar plăcea să aflu.

Altă pauză, apoi ea adăugat:

— Şi mie.

— Unde eşti? În Paris?

— Nu, m-am întors în Barcelona.

— Sub altă acoperire?

— Nu. Pur şi simplu, am nevoie de un loc nou pentru o vreme.

— Cum a mers problema de la muncă?

— Evaluarea a luat sfârşit. Mi-au spus că-mi vor da o mustrare oficială. Le-am zis că dacă o vor face, îşi pot lua adio de la mine şi să caute pe altcineva cu aceeaşi pregătire ca a mea. Acum reevaluează cazul.

— Şi ce ai de gând?

— Nu ştiu. Mi-ar putea fi totuşi de folos cineva cu care să stau de vorbă despre asta.

— Mi-ar plăcea aşa ceva. Şi mie mi-ar putea fi de folos cineva cu care să stau de vorbă.

— Cât de repede poţi s-ajungi aici?

Am făcut o pauză, apoi am răspuns:

— Dacă mă primeşti, voi fi la bordul următoarei curse.

Ea a râs şi a zis:

— Atunci, ce mai aştepţi?

Am zâmbit.

— Stai mai întâi să văd programul zborurilor. Revin cu un telefon.

O cursă Iberia decola la ora 16 chiar în ziua aceea. Am rezervat un loc şi am anunţat-o pe Delilah că soseam. Apoi l-am sunat pe Dox.

— Eu sunt, am zis. John.

— Da? John şi mai cum?

Am surâs.

— Mi-a plăcut asta. În curând o să-ncerci să-mi afli PIN-ul de la card prin telefon. Totul are însă o limită.

El a chicotit.

— Ce mai faci?

— Sunt bine. În principal, m-am gândit.

— Oho, asta sună promiţător.

— Mda. Îţi datorez nişte scuze.

— Asta-i adevărat.

A urmat o pauză, apoi am adăugat:

— Ei bine, îmi cer scuze.

— Bine, le accept. Păcat că nu eşti aici, fiindcă ţi-aş oferi una dintre îmbrăţişările alea după care tânjeşti.

— Da, mă distruge absenţa lor.

Câteva clipe, am tăcut amândoi. După aceea am continuat:

— Ştii, mi-ai zis că sunt un idiot.

— Păi, aşa te purtai. N-am vrut să sugerez că starea respectivă ar fi permanentă. Asta depinde de tine. Se pare că într-un fel ai optat pentru ceva mai bun.

— Poate „recuperarea idiotului”?

Dox a hohotit.

— Ai vorbit cu Delilah?

— O s-o văd chiar azi, mai târziu.

— Grozav. Să m-anunţi cum v-aţi înţeles, da?

— Aşa o să fac.

Altă pauză.

— Unde eşti? am întrebat eu. În... Bali?

— Da, îmi construiesc o casă aici. Ar trebui să vii s-o vezi.

— Mi-ar plăcea. Iar dacă ai nevoie de o pauză, de ce nu vii în Barcelona?

— Acolo te-ntâlneşti cu Delilah?

— Da. Ar trebui să vii şi tu. Noi trei n-am avut niciodată posibilitatea de a sărbători după acţiunea din Tokio. Iar acum eşti bogat – îţi poţi permite zborul din Bali.

A râs.

— I-adevărat. Ştii ce, o să vin chiar azi.

— Ăăă, poate c-ar trebui să aştepţi măcar câteva...

A râs iarăşi.

— Te luam peste picior, omule. Voi doi aveţi multe despre care să vorbiţi şi nu vreau să vă stau în cale. În plus, bănuiesc c-o s-aveţi nevoie să petreceţi ceva timp conjugal împreună, ca pe vremuri. Aşa că uite ce-ţi propun: sună-mă peste câteva zile sau peste o săptămână şi, dacă toţi sunt receptivi, va fi plăcerea mea să vin şi să ciocnim o şampanie.

M-am pomenit gândindu-mă la Tatsu.

— Îmi eşti un prieten bun, Dox. Mulţumesc.

— Ajunge cu astea, omule. Ne revedem în curând, fie aici, fie acolo.

Am luat un taxi până la aeroport. Am privit pe geam defilarea cunoscutelor plaje ale oraşului şi am fost încântat să mă gândesc că peste doar jumătate de zi mă voi plimba pe omoloagele lor mediteraneene.

M-am gândit la Koichiro. Nu urma să am cu fiul meu relaţia la care sperasem. Nu puteam să fiu o parte din viaţa lui. Dar chiar pentru totdeauna? Asta înseamnă foarte mult. Poate că Dox avea dreptate. Sângele

contează şi nu doar în felul pe care-l sugerase Midori. Nu puteam să fiu alături de fiul meu în prezent, dar peste cinci ani? Peste zece? Nu ştiam. Desigur, incertitudinea nu era o perspectivă fericită, însă era mai bună decât acceptarea că nu-l voi mai vedea absolut niciodată. Era mai bună chiar decât posibilitatea ca el să nu fi existat, pur şi simplu, niciodată. M-am mai gândit că mă aştepta un drum greu, dar, pe ansamblu, ar fi trebuit să fiu recunoscător pentru el.

Iar Tatsu mi-a spus să am grijă de băiatul meu. Voiam să fac asta. Nu doar pentru Koichiro şi nici doar pentru mine, ci pentru Tatsu. Soarta i-a refuzat viaţa alături de fiul lui şi pentru el a fost important ca soarta mea să fie diferită. Aveam să încerc s-o fac diferită.

În acelaşi timp însă nu puteam nega temeinicia din imboldul lui Midori de a-l ţine pe Koichiro departe de mine. I-am zis că Yamaoto şi cei doi asasini din New York au fost ultimii, că totul s-a terminat, iar eu am ieşit din scenă. Însă Dox continua să facă parte din viaţa mea şi la fel, probabil, şi Delilah, şi dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreodată nevoie de mine, ar fi trebuit să fiu mort ca să nu sosesc în goana mare.

Apoi mai era şi Kanezaki şi „favoarea" pe care i-o datoram. Nu ştiam ce anume era, totuşi, puteam face prinsoare că ar fi implicat mai mult decât udarea plantelor din apartamentul lui când lipsea din oraş.

Dar de ce să mă gândesc la toate astea, când mă îndreptam spre întâlnirea cu Delilah? Barcelona a fost anterior un interludiu. Putea să fie din nou.

Nu, mi-am dat seama, nu era chiar aşa. Barcelona nu a fost un interludiu, ci un... armistiţiu.

Însă şi asta era bine. Un armistiţiu nu era ceva foarte rău. Era preferabil unui război. Şi dacă puteam găsi o cale spre alt armistiţiu, apoi spre altul, poate că le-aş fi adunat pe toate laolaltă şi, într-o bună zi, din ele ar fi ieşit o pace.

Într-o bună zi.

Nota autorului

Ca întotdeauna, locurile din Barcelona, New York, Tokio şi Wajima care apar în această carte sunt descrise aşa cum le-am găsit. Nu ştiu dacă Filiala CIA din Tokio are în dotare genul de echipamente pe care Kanezaki le-a furnizat lui Rain şi Dox. Nu ştiu ca spitalul Jikei din Tokio să aibă o aripă oncologică separată, dar medicii de acolo au făcut o treabă excelentă în 2001, când m-au cârpit după o cădere de la cinci metri înălţime pe betonul din Shibuya.

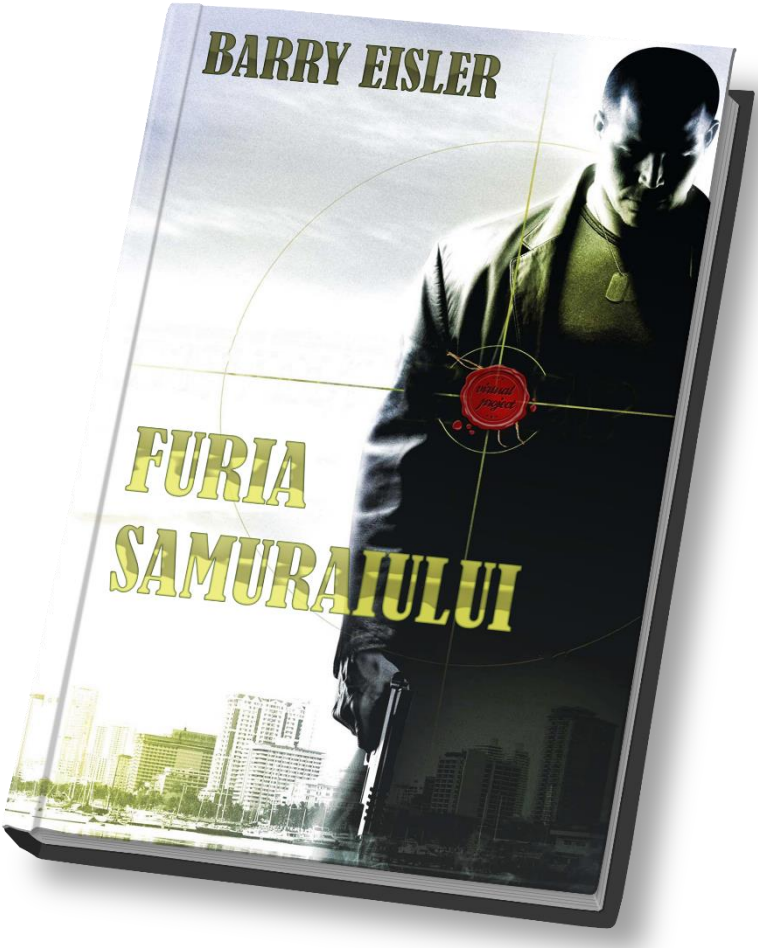

virtual-project.eu